

007

daotienvu.blogspot.com

Điệp viên 007
Tử Chiến Với Gã NO
Chương 1

NGHE RÕ RÒI ... RÕ RÒI ...

Những tia nắng cuối cùng vương vào gờ đá nhấp nhô của dãy núi Blue rồi đua nhau phủ bóng trên con đường Richmond. Lúc ấy đã 6 giờ chiều. Một khoảng tím thẫm che khuất con đường rộng lớn vắng vẻ. Chỉ có tiếng rì rào của bầy dế ven bãi cỏ. Đám ễnh ương cũng ào ào bắt chước tạo nên một điệp khúc thiên nhiên.

Dọc hai bên đường, những căn nhà đồ sộ xây theo kiểu củ nầm chường ra, kiêu kỳ. Ấy là cơ ngơi của đám đại gia tai to, mặt bự: các giám đốc ngân hàng, những viên chức cao cấp, thương gia hàng đầu của cảng Kingston. Mới 5 giờ chiều họ đã về nhà. Đấu láo vài ba câu với đám bà xã điệu dàng, thay đồ xong, nửa tiếng sau, họ lại ra xe đến các buổi party. Làn khói thoát ra từ những chiếc xe sang trọng lẫn vào trong không khí sục nức mùi hoa nhài. Cảnh vật bình yên, thơ mộng đến thế!

Ở Jamaica, ai chẳng biết, Richmond là con đường tuyệt vời nhất. Tuyệt vời cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Bạn có thể tìm thấy ở đó hình dáng của đại lộ Park của New York, Kensington Palace Garden ở London hay con đường D'Iena tại Paris. Vẻ hào nhoáng, xa hoa của nó thật khác xa phần còn lại của Kingston: nghèo nàn, bẩn thỉu, đất đá ngổn ngang. Cuộc sống dân nghèo luôn là thế. Kiếm miếng cơm còn không đủ, nói chi đến chuyện nhà cửa.

Chỉ nhìn khoảng sân trước của mấy ngôi nhà trên đường Richmond với một, hai bãi cỏ rộng hơn nửa mẫu đầy những kỳ hoa dị thảo đến từ mũi Hope, bạn không khỏi giật mình. Chưa hết, xa hơn một chút về phía ngã tư, ngay trên đỉnh đồi là dinh thự của quan thống đốc toàn quyền và ngài Tổng tư lệnh quân đội của Jamaica.

Xuôi về phía Đông giao điểm của con đường số 1 và Richmond là một căn nhà hai tầng đồ sộ khác. Ngay cổng vào, một lối đi đầy sỏi trứng, hai bên có những hàng cột chạm trổ tinh vi vươn mình qua bãi cỏ rồi chạy dài đến

những khoảng sân tennis phía sau. Dọc theo một bên là hàng hiên sơn trắng hai đầu đều có cửa to. Ngoài sân, chiều nào cũng vậy, mấy vòi nước hoạt động hết công suất. Vừa tưới cây, chúng vừa tạo độ ẩm cho bầu không khí oi ả của miền nhiệt đới.

Căn nhà - ồ, không phải, gọi là toà lâu đài mới đúng -, vốn là thánh địa của đám dân đen ở Caribê. Không khác gì Mecca trong mắt dân Hồi giáo. Hơn năm mươi năm qua với tên gọi là Câu lạc bộ của Nữ hoàng, nó nổi tiếng với bao nhiêu huyền thoại. Đám doanh nhân ở Jamaica cố nài nỉ xin một chân hội viên. Ấy, cái bọn thừa tiền muốn mua chút danh phận đã lắm to. Có nằm mơ cũng chẳng thấy được. Trơ mặt cùng với thời gian, Câu lạc bộ của Nữ hoàng cứ sừng

sừng ra đó với những định chế bất di bất dịch. Bọn lái buôn đứng từ xa mà thèm nhỏ dãi. Tìm đâu được chỗ nào trên quần đảo Caribê một nơi phục vụ tốt đến như thế. Chà, cái đám nhân viên có bằng cấp hăn hoi, vâng dạ đúng khuôn phép, khác xa đám tiếp viên bát nháo của các nhà hàng. Còn nữa, tài nấu của tay bếp trưởng quả là số dách. Muốn dùng gì có ngay thứ đó. Thật hợp khẩu vị. Không chút chê trách. Còn cái hầm rượu thì chứa toàn những loại thượng hạng làm đám con buôn thèm thuồng mà không thể thốt nên lời.

Vâng, chiều nào cũng thế, vào lúc 5 giờ, một hàng xe của đám quý tộc đậu kín bên ngoài câu lạc bộ. Đám quan to đầu cứ hẹn nhau chơi bài bridge cho đến nửa đêm. Nhìn vào bảng số xe, bạn có thể đoán ai là chủ nhân của những chiếc xe bóng loáng, sang trọng. Đứng đầu hàng là con ngựa sắt của ngài Thiếu tướng chỉ huy trưởng quân đội Caribê. Kế tiếp là chiếc xe của viên Luật sư công tố hàng đầu của Kingston. Vị trí thứ ba dành cho ngài Giáo sư toán học nổi tiếng của trường đại học Kingston. Còn cuối dãy là chiếc Sunbeam Alpine màu đen của Viên thanh tra địa phương John Strangsway. Ông ta còn là đại diện chính thức của Cục Phản gián của vương quốc Anh tại vùng biển này.

Chiều nay có gì khác lạ. Trước 6 giờ 15 một chút, chả biết từ đâu có ba gã ăn mày mù loà xuất hiện ở ngay ngã tư. Lê từng bước trên lề, chúng hướng về phía hàng xe đang đậu. Chà, ăn xin sao mà to con thấy sợ. Nom rõ là

những gã châu Phi lai Tàu. Kể cũng lạ, đám tạp chủng thế này đâu có dễ gì kiếm trên vùng biển Caribê.

Đầu cúi hẳn, tay gõ dây gậy trắng xuống lề đường, chúng đi thành hàng. Tay gã phía sau đặt lên vai gã đằng trước. gã đi đầu mang kính xanh thăm dẫn đường. Hai gã còn lại, đôi mắt nhắm nghiền. Quần áo rách nát, chiếc kết trên đầu dơ bẩn, chúng lê từng bước chân. Lóc cóc ... Lóc cóc ... Lóc cóc ... Lóc cóc ... Lóc cóc ... Tiếng gậy gõ đều trong chòm sáng nhá nhem của buổi chiều tà. Từng bước rồi từng bước, chúng tiến về phía hàng xe. Không một tiếng van xin, nài nỉ. Bọn chúng cứ im lặng. Không thể từ được. Đám ăn xin, ăn mày à, đâu có thiếu gì ở cảng Kingston. Nhưng chúng lại xuất hiện tại con đường quý tộc ngay gần cổng của Câu lạc bộ quý tộc. Chẳng thể hiểu nổi.

Tinh mắt một chút, bạn thấy trong phòng chơi bài, bàn tay sạm nắng của Strangsway vươn tới một cỗ bài màu xanh, rút liền bốn lá.

Bepp!

Tiếng va chạm nhẹ khi ông ta quảng chúng xuống mặt bàn.

- Quân chủ 100. Bên dưới 90.

Vừa nói xong ông ta nhìn vào đồng hồ rồi đứng lên:

- Hai mươi phút sau tôi sẽ trở lại. Bill, tới phiên anh chia bài rồi đó. Gọi cái gì uống đi. Kêu cho tôi thứ dùng thường ngày. Lúc tôi vắng mặt xin quý vị đừng có chơi gian. Tôi làm dấu rồi đấy.

Viên Thiếu tướng tư lệnh, Bill Templar, cười khẩy. Gõ vào cái chuông bên cạnh, Bill cào mớ bài về phía mình:

- Nhanh chân lên, ông bạn mắc dịch. Ngày nào cũng vậy, khi người ta đang hên, ông bạn cứ nhắc cái mông đi.

Bị cản nhần thế, chứ Strangsway có nghe gì đâu. Lúc này, chân ông ta đã bước ra khỏi cửa. Khi tên phục vụ chạy tới, ba người còn lại kêu thức uống cùng ly whisky cho Strangsway.

Vâng, cảnh tượng này như một thông lệ xảy ra vào mỗi buổi chiều, đúng 6 giờ 15. Mưa gió cũng mặc. Cuộc chơi dở dang cũng kệ. Strangsway phải trở về văn phòng gọi một cú phôn.. Tuy bực mình, nhưng ba người kia chẳng ai hỏi lý do. Ông ta cũng không màng giải thích. Ai nấy đều ngầm

hiếu: CÔNG VIỆC. Thứ công việc bí mật của Cục Phản gián chó phở chuyện đùa đâu. Phiên nhiều thì chắc rồi.. Đành phải chịu thôi. Strangsway vốn là linh hồn của đội chơi bốn người. Tánh tình ông ta lại hào phóng. Châu rượu này mặc nhiên ông ta trả tiền. Không thềm lời qua tiếng lại. Thiếu một tay, chả lẽ đám quý tộc vợ đại tên lái buôn nào đó cho đủ tụi? Vừa nốc mấy ly rượu tên bồi mang tới, họ bắt đầu tán dóc. Thế Strangsway làm gì vào giờ này? Có đúng là gọi một cú phôn? Gọi cho ai thế?

Sự thật đây là thời khắc quan trọng nhất trong ngày của ông ta. Thời gian bắt liên lạc với máy điện báo trong toà nhà ở công viên Regent, London, tổng hành dinh của Cục Phản gián. Vâng, chính xác vào 6 giờ 30 giờ địa phương, Strangsway phải gọi báo cáo về cho London và nhận chỉ thị. Có việc gì bận, như đau nằm liệt giường hay còn kẹt trên các hòn đảo lân cận, ông ta phải báo cáo vào ngày hôm trước. Quy định là thế. Nếu 6 giờ 30, cú điện báo với London không được thực hiện, báo động Xanh lập tức xuất hiện vào lúc 7 giờ. Nửa tiếng sau, là báo động Đỏ. Cuối cùng, nếu vẫn không có tín hiệu từ Kingston, tình trạng khẩn cấp mặc nhiên được ban bố. Cơ quan III, văn phòng chủ quản của Strangsway lập tức vào cuộc, truy tìm nguyên nhân. Chu trình điện báo của London trên khắp thế giới là một vòng tròn khép kín, không chút sơ hở. Chỉ chênh mảng một chút, tất cả đều đảo lộn. Strangsway thừa biết điều này. Chưa bao giờ báo động Xanh xảy ra trong cuộc đời công cụ của ông ta, nói chi đến báo động Đỏ. Công việc lúc nào cũng phải đặt lên hàng đầu. Chơi thì lúc nào chả được.

Nguyên tắc vốn cứng nhắc không thể nào phá vỡ: 6 giờ 15, Strangsway rời câu lạc bộ. 6 giờ 25, ông ta lái xe tới ngay ngôi nhà gỗ dưới chân núi Blue, mặt nhìn ra biển. Vài phút sau đó, ông ta bước vào phòng. Ở đây, cô nàng Mary- Trueblood, thư ký riêng đang sẵn sàng phát tín hiệu liên lạc với London.

3

Bạn chó xem thường cô nàng. Với danh nghĩa là thư ký riêng nhưng Trueblood là nhân vật thứ hai đầy quyền lực của đám phản gián ở Caribê, một cựu thủ trưởng của W.R.N.S.

Gần ông nghe vào tai, Trueblood phát đi mật mã của Strangsway, WXN 14 mega xích. Chồng giấy ghi tốc ký nằm sẵn trên đùi cô nàng. Ngồi xuống kế bên, ông ta đưa tay nhất ống nghe. Lúc ấy, đồng hồ báo 6 giờ 28. Cả hai cùng im lặng. Họ đang chờ mật mã WWW từ London. Chiều nào cũng thế. Thói quen như một thứ kỷ luật thép, không thể thay đổi.

Liệu Strangsway có từng lo xa một chút hay không? Tính chính xác trong công việc là điều kiện phải có. Nhưng nếu kẻ thù nắm rõ được quy luật này, quả là một nguy hiểm chết người đang chờ đón ông ta.

Đi dọc theo hành lang lót gỗ cằn của Câu lạc bộ, viên Phân cục trưởng Strangsway với dáng người cao, thân hình rắn chắc, một miếng băng đen phủ ngang mắt phải, chiếc mũi khoằm, đội trường đội phá cầu trong thời kỳ chiến tranh, đẩy cái cửa lưới rồi bước ra lối đi. Tâm hồn ông ta thật thanh thản. Không khí về đêm sao mà mát mẻ đến thế. Hên thật, rút một cái ra ba con gà. Đám chiến hữu nhìn ngẩn tò te. Chỉ có một điều làm ông ta hơi lo lắng. Một vụ việc khá phức tạp hai tuần trước đó ông M chỉ thị cho Strangsway. Cũng kỳ. Thông tin từ phía London không cụ thể mấy. Kể ra, vụ việc tạm ổn. Strangsway đã lần ra một vài đầu mối. Dù không quan trọng cho lắm nhưng có vẫn còn hơn không. Tiếp cận với đám cộng đồng người Hoa bước đầu đã có kết quả. Một vụ việc kỳ lạ. Ông ta nghĩ mãi mà không ra. Khẽ nhún vai, ông ta bước ra con đường Richmond. Hoang tưởng với nghề nghiệp như Strangsway là một kẻ thù. Giải pháp vốn có nhưng chả mấy thuyết phục. Thực chất cái đám người Hoa này là gì? Có năng lực đội đá vá trời hay chỉ là một bọn tâm thần phân liệt?

Kia, bóng dáng của ba gã mù loà làm ông ta chú ý.

Lắc cốc ... Lắc cốc ... Lắc cốc ... Lắc cốc ... Lắc cốc ...

Chúng vẫn lê bước chân chậm về phía Strangsway. Khoảng cách cỡ hai mươi thước. Ông ta nhắm tính: bọn chúng sẽ vượt qua chừng một, hai giây trước khi mình vào xe. Thò tay vào túi, ông ta lấy ra đồng florin.

Lúc này, ông ta đang đứng ngang hàng với ba gã ăn mày. Quái, bọn châu Phi lai Tàu! Thật kỳ lạ. Nhưng ông ta chẳng thừa thì giờ suy nghĩ về điều này. Strangsway vung tay ra. Keng! Đồng florin rơi vào cái lon thiếc.

- Xin cảm ơn ngài – Gã đi đầu lên tiếng

- Xin cảm ơn ngài – Hai gã sau lặp lại

Tay Strangsway đang cầm chiếc chìa khoá xe. Đột nhiên, ông ta có linh cảm chẳng lành, Rồi những cây gậy thời gổ xuống lề đường.

Hoàn toàn trống vắng.

Vẻ im lặng đáng sợ.

Nhưng, đã quá trễ.

Khi ông ta vượt qua thẳng cuối cùng, ba tên cùng xoay người lại. Hai thẳng phía sau lùi đi một bước để tạo khoảng cách nã đạn. Chúng rút nhanh ba khẩu súng lục có gắn hệ thống hãm thanh từ cái túi da trong người. Động tác thật chuyên nghiệp, ba tên sát thủ bắn liên tiếp vào ba vị trí khác nhau trên lưng ông ta: một viên vào giữa hai vai, một ngay phần eo, một trúng vào xương chậu. Rít trong không khí ba viên đạn phóng ra cùng lúc.

HỤ' U' U' ...

Cả thân hình ông ta đổ nhào về phía trước. Hệt như trúng phải một cú đá quá mạng. Rồi Strangsway nằm gục ngay tại chỗ. Chút bụi đất bốc lên. Lúc ấy đúng 6 giờ 15.

RÉTTTTTT ...

Một chiếc xe tang dơ dáy, bốn góc trên mui có cắm mấy chùm lông đen từ ngã tư chạy ào tới chỗ ba tên sát thủ rồi thẳng lại. Bánh xe cạ lên mặt đường nghe khùng khiếp.

Chẳng chần chừ một giây, hai tên khiêng xác của Strangsway lên. Còn tên kia mở vội cửa sau của chiếc xe tang. Ô, một cái hòm loại thường để sẵn trong xe. Mở nắp hòm ra, chúng đặt ông ta vào trong đó rồi đập lại. Sau khi cánh cửa sau đóng lại, cả ba ngồi xuống mấy chiếc ghế ngay góc. Vứt đám gậy sang bên, khoác mấy chiếc áo vải len che phủ bộ quần áo rách rưới, chúng thay mấy cái kết dơ bẩn bằng những cái mũ nồi cao. Về mặt tên lái xe, một thẳng tạp chủng khác, lo lắng. Mông nó xoay qua xoay lại trên ghế.

Nào, đi thôi – Tên sát thủ to con nhất trong bọn lên tiếng.

Nhìn vào cái đồng hồ dạ quang, nó thấy lúc đó 6 giờ 20. Chỉ còn ba phút. Không được trễ hơn.

Đánh một vòng chữ U, chiếc xe tang nhắm thẳng về phía ngã tư. Quẹo phải, nó chạy từ từ với tốc độ gần 50 cây số/giờ ra xa lộ trái đầy đá dăm, hướng về phía chân đồi.

Bọn sát thủ trên xe làm bộ đau buồn. Mặt chúng xù xuống như đưa tiễn người quá cố. Lưng thẳng lên, chúng đưa một cánh tay bắt chéo thành hình chữ thập trước ngực. Thê lương. ảm đạm. Ai nhìn thấy mà không mũi lòng.

WXN gọi WWW ... WXN gọi WWW ... WXN ... WXN ...

Ngón tay giữa trên bàn tay phải của Trueblood gõ nhẹ lên bàn phím. Rồi cô nhìn vào đồng hồ. 6 giờ 28 phút. Kỳ thật! Ông ta trễ mất một phút. Rồi cô ta có vẻ mơ màng.

Có lẽ giờ này sếp mình vừa mới cho xe vào cổng. Một phút nữa, bước chân ông ta sẽ vội vã trên hành lang. Rồi tiếng mở khoá nhẹ, bóng dáng cao cao của Strangsway lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Vừa lấy cái ống nghe, vừa thì thầm:

- Xin lỗi, Trueblood. Chiếc xe của tôi không chịu nổ máy.

Mà cũng có thể là:

- Ồ, xin lỗi Trueblood. Đám giao thông chặn xe tôi lại. Ngay khúc đường Tree. Giờ chắc bọn ấy biết chủ nhân của chiếc xe là ai rồi.

Chẳng chần chừ một giây, Trueblood bắt đầu liên lạc... WXN gọi WWW ... WXN gọi WWW ...

Trueblood điều chỉnh nút quay số. 6 giờ 29 phút. Cô nàng bắt đầu lo lắng. Vài giây nữa, tín hiệu của London tải đến. Ồ, cô nàng bối rối. Nếu sếp đến không kịp lúc, cô nàng không biết xử trí ra sao. Chả lẽ mình mạo danh ông ta? Thế còn chết dở. Thật sự vô ích và quá nguy hiểm. Hệ thống an ninh trên sóng vô tuyến thừa sức phát hiện điều này. Mỗi nhân viên đều có một mật mã riêng. Làm sao gian lận được? Điều này Trueblood quá rõ.

Với bề dày kinh nghiệm hơn 5 năm trong Cục Cảnh sát của Caribê, cô ta quá biết mỗi mật mã có chuỗi tín hiệu chính xác. Nếu điện báo viên báo sai, mỗi liên lạc tự động bị cắt. Đó là trường hợp bảo vệ tối thiểu cho quá

trình chuyển tải thông tin tránh rơi vào tay kẻ thù. Trong trường hợp nhân viên bị địch bắt, bị tra tấn thậm tệ, họ chỉ cần thêm vài tín hiệu lạ trong chuỗi mật mã. Đầu kia ở London biết ngay chuyện gì đã xảy ra.

Ngay lúc này, tín hiệu từ Cục Phản gián tải đến. Trueblood nhìn vào đồng hồ: 6 giờ 30. Chà, tình hình thật sự căng thẳng rồi. Hình như có tiếng bước chân ngoài phía hành lang. Ôi, lạy Chúa, một giây nữa sắp sẽ đến. Không để đám London phát hiện, cô ta quyết định liên lạc.

WWW gọi WXN ... WWW gọi WXN ... Ông có nghe rõ không? ... Có nghe tôi nói rõ không?

Tín hiệu từ phía London tải đến bắt liên lạc với Phân Cục ở Jamaica. Làn sóng rất mạnh. Tiếng tè tè vang dậy.

Tít tít tè tè ... Tít tít tè tè ... Tít tít tè tè ... Tít tít tè tè ...

Ngoài cửa, tiếng bước chân dừng lại. Như trút được gánh nặng, Trueblood đáp lại:

- Nghe rõ rồi ... Nghe rõ rồi ... Rất rõ ...

ÀMMM!

Một tiếng động thật to phát ra từ phía cửa. Cái gì đó đụng trúng mắt cá Mary. Nhìn xuống, cô nàng thấy cái ống khoá. Ngạc nhiên, cô nàng quay người lại.

Bóng dáng một gã đàn ông đứng ngay ngạch cửa. Chẳng phải Strangsway. Một gã da đen to kèn càng, tay thủ cây súng có gắn hệ thống hãm thanh. Nước da nó vàng sậm, đôi mắt xếch, ti hí.

AHHHHH ...

Cô nàng bắt đầu la, vẻ mặt hốt hoảng.

Cười khẩy, nó nâng cây súng lên, bắn ba phát vào ngực trái Mary.

ĐỪNGGGG ...

Vừa kịp la một tiếng, người cô ta sụp ngay xuống chiếc ghế gần đó.

RÀMMM!

Cái ống nghe vượt ra, rớt xuống sàn.

Tít tít tè tè ... Tít tít tè tè ...

Tín hiệu từ London phát thêm một giây rồi ngừng lại. Không còn nghi ngờ gì nữa. Hệ thống cảnh báo trên vô tuyến biết chuyện chẳng lành xảy ra với

WXN.

Tên sát thủ quay lưng ra. Chừng một phút sau, nó trở lại, trên tay cầm một cái hộp có dán nhãn vàng: Thuốc Súng và một cái bao đựng đường có hàng chữ Tate & Lyle.

Đặt cái hộp xuống sàn, nó bước tới chỗ Trueblood. Cởi tròng cái bao qua đầu cô ta, nó kéo cả cái xác vào trong bao. Không đủ chỗ, hai chân nạn nhân thò ra ngoài. Cúi xuống, nó đẩy mạnh cho chúng lọt vào trong. Khệnh khạng, nó lôi cái bao qua cửa, về phía hành lang.

Vài phút sau, nó quay trở lại. Nơi một góc phòng, cái tủ sắt đang mở ra. Cuốn ký hiệu điện báo mở sẵn trên bàn. Ném hết giấy tờ, tài liệu trong tủ ra giữa phòng, nó giựt hết mấy cái màn cửa xuống cho vào đồng giấy nằm lẫn lóc trên sàn. Xong, nó quay lại đá hai ba cái ghế gần đó vào mớ hỗn độn. Mở cái hộp ra, nó đổ một mớ thuốc súng lên rồi châm lửa đốt. Bước ra hành lang, nó đốt tiếp mấy chỗ bên ngoài.

Tẹt tẹt tẹt ... Tẹt tẹt tẹt ... Tẹt tẹt tẹt ...

Mớ bụi nhùi bắt lửa rất nhanh, liếm vào lớp gỗ tấm. Tên sát thủ tiến về phía cửa trước, mở nó ra để thông gió. Nhìn qua hàng rào dây kẽm gai, nó thấy đáng chiếc xe tang đằng xa.

Không gian thật im lặng. Chỉ có tiếng rì rào của lũ dế trong bụi. Tiếng nổ máy nhỏ của chiếc xe tang từ xa vọng lại. Bước lui ra hành lang, nó vác bao đựng đường lên vai rồi đi ra đường. Sau khi cho cái xác của Trueblood nằm ngay trên Strangsway trong chiếc hòm, tên sát thủ ra hiệu cho thẳng tài xế. Ngay khi ngọn lửa bùng lên liếm vào cửa sổ, chiếc xe tang vọt nhanh theo xa lộ, về phía hồ nước ngọt Mona.

Bốn mươi lăm phút sau, cái quan tài chứa hai mạng người vùi sâu dưới ba tấc đất. Vâng, bốn mươi lăm phút định mệnh. Toàn bộ nhân viên cao cấp cùng đồng hồ sơ của Phân Cục Phản gián tại vùng biển Caribê hoàn toàn mất dạng.

Chương 2

LỰA CHỌN VŨ KHÍ

Ba tuần sau, London bước vào tháng Ba. Ngay ngày đầu tiên, thời tiết

cực kỳ khắc nghiệt. Bắt đầu là mưa đá, mưa tuyết. Rồi cơn bão số 8 quét ngang thành phố. Bàn dân thiên hạ khốn khổ vì tai ương của lão trời già. Có chuyện bước ra đường, mọi người trùm kín áo mưa. Gió cứ thổi đến từng cơn đau buốt da thịt, nứt nẻ mặt mày. Ôi lạy Chúa. Ai nấy đều cầu mong bão táp mau qua.

Ngay cả ông M, người quá dạn dày với sương gió, nắng mưa cũng cảm thấy khó chịu. Khi chiếc xe Silver Wraith Rolls màu đen, cũ kỹ dừng lại trước cổng ngôi nhà cao tại công viên Regent, ông ta bước ra. Mưa quất vào mặt ông từng hồi một.

Chả thèm để ý, ông M bước đến cửa ngay chỗ tay tài xế.

- Smith, ngày hôm nay tôi không cần xe nữa. Cứ về nhà đi. Tối nay, tôi về bằng xe điện ngầm. Thời tiết thế này chạy ngoài đường không thích hợp.

Anh chàng Stoker Smith mỉm cười cảm ơn:

- Vâng, thưa ngài.

Rồi ông M bước từng bước vững chãi qua cổng, đi vào ngôi nhà. Ông ta lúc nào cũng thế. Luôn quan tâm đến nhân viên cấp dưới. Bao nhiêu năm qua vẫn vậy. Không chút hách dịch, cửa quyền.

Gạt mạnh cần số, Stoker nhấn ga cho chiếc xe lướt trong làn mưa tuyết. Dùng thang máy đi lên lầu 8, ông M bước dọc theo hành lang trải thảm dày về phía văn phòng của ông ta. Sau khi đóng cửa lại, ông máng áo khoác và khăn quàng cổ lên móc. Rút vội cái khăn tay to, ông lau mặt. Ông M là thế đấy. Chả bao giờ biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Luôn vững chãi, trầm tĩnh.

Ngồi xuống chiếc ghế ngay bàn làm việc, ông chòm người về chiếc máy bộ đàm. Nhấn một nút liên lạc, giọng ông trầm trầm:

- Này cô Moneypenny, mang tài liệu đến cho tôi rồi bắt liên lạc với ngài James Molony. Có lẽ ông ta đang ở bệnh viện St. Mary. Báo với ông Chánh văn phòng, nửa tiếng sau tôi cần gặp 007. Nhớ đem hồ sơ của Strangsway đến.

Đợi cho giọng của Moneypenny đáp lại, ông mới thôi nhấn nút. Tựa lưng vào ghế, tay với lấy cái tẩu, ông bắt đầu nhồi thuốc vào. Về mặt ông dường như đắm chiêu. Vài phút sau, Moneypenny mang chồng hồ sơ bước vào.

Vài báo cáo ngang chữ khăn cấp. Ông ta thậm chí chẳng thèm nhìn lên. Cũng chẳng quan tâm đến chồng giấy tờ trước mặt. Nếu thực sự quan trọng, hồi khuya này họ đã phân tóe rồi. Một lát sau, ngọn đèn vàng trên máy bộ đàm sang nhấp nháy. Đưa tay lấy ống nghe đen ở hàng thứ tư, ông nói ngay: - Có phải là ông James Molony? Ông có thể nói chuyện với tôi khoảng chừng năm phút?

- Không, sáu phút, thưa ngài. Ngài muốn tôi cấp giấy chứng nhận cho một nhân viên cao cấp của Nữ Hoàng? - Từ đầu dây bên kia giọng của ông bác sĩ tâm thần nổi tiếng vui vẻ đáp lại.

Ông M cau mày khó chịu:

- Không phải thế. Tôi muốn hỏi chuyện một nhân viên của tôi. Đây là một đường dây công cộng. Không tiện nhắc tên anh ta. Có lẽ ông vừa mới cho anh ta xuất viện vào ngày hôm qua. Không biết anh ta có đủ sức khoẻ để tiếp tục công việc?

Đầu dây bên kia ngừng một chút. Rồi giọng ông James Molony vang lên. Đúng theo kiểu bác sĩ đang đánh giá bệnh nhân:

- Thể trạng nói chung tốt. Vết thương ở chân đã hồi phục. Không thấy có tác dụng phụ nào.

Rồi ông ta ngừng lại một chút.

- Này ông bạn. Có một điều tôi cần báo cho ông biết. Anh ta cần nghỉ ngơi đôi chút. Mà sao ông quay đăm nhân viên căng thế? Theo tôi, anh ta phải làm công việc nhẹ nhàng hơn. Dường như mấy năm gần đây anh chàng thường xuyên bị sốc. Thần kinh luôn căng thẳng.

Ông M đáp lại cộc lốc:

- Đành phải chịu thôi. Công việc là thế đó. Còn phải để anh ta quyết định nữa. Anh ta không phải bị thương lần đầu. Theo lời ông nói, tình trạng sức khoẻ của anh ta rất tốt, đúng không? Cũng may, anh ta không lâm vào tình trạng tồi tệ như mấy nhân viên trước kia.

- Ô, ông bạn của tôi. Về phương diện y học, đau đớn là điều rất kỳ lạ. Chúng ta vẫn chưa hiểu hết về điều này. Nỗi đau của một phụ nữ trong thời gian mang thai hoàn toàn khác hẳn với một người chịu đau trong bào thai. Mà cũng may, cơ thể con người có thể nhanh chóng thích ứng với mọi cơn

đau. Ông M à, nhân viên của ông đang đau đớn thật sự đây. Đừng nghĩ là không tìm thấy tổn thương thực thể ...

- Vâng, tôi hiểu.

Ông M thầm nghĩ: James đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Và đó là cái giá mà anh chàng phải trả. Đối diện với kẻ thù, không thể nào lơ đãng. Cái nghề này vốn thế.

Về mặt ông cau có. Trước giờ, ông có thích ba cái bài giảng dài hơi đâu. Dù là lời nhận xét của một bác sĩ hàng đầu thế giới về tâm thần học cũng vậy. Đối xử với nhân viên như thế nào, ông có thừa kinh nghiệm.

Ông M nói tiếp:

- Ông đã từng nghe đến bác sĩ Steincrohn, Peter Steincrohn chưa?

- Chưa.

- Đó là một bác sĩ người Mỹ. Ông ấy đã từng viết một quyển sách bàn đến việc cơ thể con người có khả năng chịu đựng tới đa bao nhiêu hình phạt. Bên Washington có gởi tặng cho thư viện của chúng ta. Ông ta có trình bày cả một danh sách thí nghiệm trên một người ở thể trạng bình thường. Tôi có sao chép lại. Ông có muốn nghe qua không?

Đưa tay vào túi áo khoác, ông M lấy ra một xấp giấy. Lật từng tờ ra , ông tìm đúng mẫu giấy.

- Nay, ngài James Molony. Ngài còn giữ máy chứ. Vâng, danh sách đây rồi. Túi mật, lá lách, hạch amidan, ruột thừa, một quả thận, một lá phổi, hai lít máu, hai phần năm lá gan, hầu hết phần bụng, một thớ ruột, một nửa não.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng. Ông M nói tiếp:

- Ông có ý kiến gì không?

Có tiếng càu nhàu miễn cưỡng của ông bác sĩ:

- Vâng. Tôi vẫn không hiểu. Sao ông ta không thêm vào đây một cánh tay hay một cái chân. Cả hai thứ cũng được. Mà này, ông bạn. Ông muốn chứng minh điều gì?

Ông M phát cười to:

- Không chứng minh gì hết. Danh sách làm tôi tò mò chút đỉnh thôi. Xem chừng vết thương trên người nhân viên của tôi thua xa nhiều lần với thí

những năm của bác sĩ Steincrohn. Thôi đừng tranh cãi về điều này. Tôi định đưa anh ta đến một nơi có không khí trong lành. Jamaica chẳng hạn.

Nhìn ra cửa sổ nước chảy ròng rọc rồi ông M nói tiếp:

- Có lẽ đó là một kỳ nghỉ dưới ánh mặt trời. Còn tốt hơn chịu mưa gió ở đây. Cùng đi với anh ta có một cô nữ nhân viên khác. Tình bạn có thể làm cho mọi vết thương sớm bình phục, đúng không?

Thế thì được đấy. Tôi vẫn thầm ước mong như thế.

Rồi giọng bác sĩ hơi lưỡng lự:

- Đừng nghĩ tôi muốn xía vào chuyện nội bộ của ông. Lòng can đảm của con người có giới hạn. Tôi biết công việc của các ông khác với người thường. Bất cứ điều gì lạm dụng quá cũng không tốt. Chúng ta vẫn chưa thể đo lường hết khả năng chịu đựng của con người. Có thể nhân viên của ông đã trải qua quá nhiều nguy hiểm. Cần cho anh ta thời gian nghỉ ngơi. Ông có nhớ mấy lời nhận xét của Morgan?

- Không.

- Theo Morgan, lòng can đảm cũng giống như tiền bạc. Xài nhiều quá sẽ cạn kiệt. Tôi đồng ý điều này. Kể từ trước chiến tranh, nhân viên của ông đã tham gia quá nhiều điệp vụ nguy hiểm. Không phải anh ta không đủ năng lực. Nhưng con người luôn có giới hạn.

Ông M cảm thấy chùng như buổi nói chuyện đã quá đủ:

- Vâng, tôi hiểu. Tôi chỉ định gợi anh ta ra nước ngoài. Một kỳ nghỉ ở Jamaica. Đừng lo lắng thái quá ngài James Molony à. Tôi sẽ lưu ý chuyện này. Ông có tìm ra thứ thuốc bọn giặc cái tiêm vào người anh ta?

- Mãi đến ngày hôm qua mới có kết quả.

Ông bác sĩ cảm thấy mừng. Dầu sao câu chuyện không đến nỗi căng thẳng. Ông già M này hắc ám lắm. Chẳng biết trình bày thế nào cho ông ta hiểu.

James Molony nói tiếp:

- Chúng tôi phải mất ba tháng. Cũng may có một tay bác sĩ từ trường Y nhiệt đới giúp sức. Thứ thuốc độc ấy có tên là fugu. Bon Nhật thường dùng nó để tự sát. Người ta trích nó từ tuyến sinh dục của loài cá nóc Nhật Bản. Bọn địch dùng nó để giết hại kẻ thù. Nó có tác dụng chẳng khác nào chất độc cura dân da đỏ. Chúng làm tê liệt thần kinh trung ương. Tên khoa học

của fugu là Tetrodotoxin. Một chất kịch độc có tác động nhanh. Với liều bằng đúng liều tiêm vào người nhân viên của ông, vài giây sau, hệ hô hấp và thần kinh vận động của anh ta bị tê liệt hoàn toàn. Đầu tiên, anh ta lâm vào chứng song thị. Đồng tử giãn ra. Không mở mắt lên được. Kế đến, anh ta không thể thực hiện động tác nuốt. Đầu gục xuống. Rồi chết vì thiếu oxy não.

- Lay Chúa. Cũng may, anh ta không lâm vào tình trạng như thế.

- Một kỳ tích đấy. Anh ta còn cơ may sống sót là nhờ vào anh chàng người Pháp đi cùng. Hắn đặt anh ta xuống sàn rồi làm hô hấp nhân tạo. Kéo dài khả năng sinh tồn cho tới khi mấy bác sĩ đến. Mà đám bác sĩ ở Nam Mỹ cũng khá lắm. Chẩn đoán ngay là triệu chứng ngộ độc chất cura. Họ có phương pháp giải độc thích hợp. Nhưng đó chỉ là cơ may với tỉ lệ một phần triệu. Con giặc cái ấy ra sao rồi?

Ông M đáp ngắn gọn:

- À đi đời nhà ma rồi. Vâng, cảm ơn ông rất nhiều, bác sĩ James Molony. Đừng bận tâm về bệnh nhân của ông. Anh ta sẽ có thời gian nghỉ dưỡng sức. Xin chào.

Gác cái phen xuống, vẻ mặt ông M lạnh lùng và trông vắng. Kéo chồng báo cáo về phía mình, ông mở chúng ra đọc nhanh. Đôi khi tay ông ghi vội vài ba nhận xét lên phần lề của chúng. Thỉnh thoảng, ông nhấc máy lên gọi gì đó cho mấy phòng ban. Mười phút sau, ông đặt chúng vào giỏ công văn đã được xét duyệt. Với tay lấy cái tẩu, ông nhồi thuốc lần nữa.

Trên bàn, giờ chẳng còn gì ngoài chồng hồ sơ to dày với hàng chữ Tuyêt Mật có ngôi sao đỏ ở góc. Ngay giữa là những chữ in hoa cỡ to: PHÂN CỤC CARIBÊ. Strangsway & Trueblood. Một ngọn đèn nhấp nháy trên máy bộ đàm. Nhấn nút, ông M hỏi nhanh:

- Chuyện gì?

- Thừa ngài, 007 có mặt.

- Cho anh ta vào. Năm phút sau gọi viên sĩ quan phụ trách vũ khí đến.

Dựa lưng vào ghế, miệng ngậm ống píp, ông quẹt một que diêm rồi rít. Xuyên qua làn khói trắng, ông nhìn về phía cánh cửa. Đôi mắt ông sáng lên. Vẻ cân nhắc hiện rõ.

Từ ngoài bước vào, James Bond khép cánh cửa lại sau lưng rồi ngồi xuống cái ghế gần bàn viết.

- Chào 007.

- Xin chào bác.

Đột nhiên căn phòng im lặng. Chỉ còn tiếng sột soạt trong ống pip nơi miệng ông M. Trời lạnh làm đóm lửa tắt ngúm. Quẹt đi quẹt lại mấy lần, mớ thuốc mới chịu cháy. Ngoài cửa sổ, mưa tuyết bệt dài từng mảng.

James chợt rung mình khi nhớ lại mấy tháng vừa qua. Chàng điệp viên huyền thoại mình đồng da sắt như thế phải chuyển đi từ bệnh viện này tới bệnh viện kia. Thật khủng khiếp. Nhiều tuần liền nằm trong phòng hồi sức. Bầu không khí ảm đạm, thê lương. Các bác sĩ đã tận tình cứu chữa. Họ đã mang sinh mạng anh trở về từ cõi chết. Chúa cũng còn thương xót. Giờ anh chàng lại ngồi đây đối diện với ông M. Những giây phút trên giường bệnh, anh chàng thông minh, sắc sảo của ông M. Chúng đang dò xét anh chàng. Có điều gì không ổn chẳng? Điệp vụ vừa qua có chút sơ sót? Hay ông ta muốn chuyển mình về làm công việc bàn giấy? Hoặc có một điệp vụ nào khác ông ta vẫn còn giữ bí mật?

Liệng cái hộp quẹt lên bàn, ông ta tựa lưng vào ghế, hai tay đặt sau đầu.

- Cháu cảm thấy thế nào? Có muốn trở lại làm việc không?

- Vâng. Cháu rất muốn. Tất cả ổn rồi, thưa bác.

- Có cảm nhận gì về vụ việc vừa qua? Tịnh dưỡng cho lại sức đã. Tay Chánh văn phòng có một số bằng chứng về cháu. Cháu có yêu cầu gì không?

Giọng ông M thật lạnh lùng. Hoàn toàn theo kiểu thượng cấp truyền đạt cho thuộc hạ. James cảm thấy hơi chạnh tự ái. Có chút gì đó không được thoải mái.

- Không. Vụ kỳ rồi có mè nheo đôi chút. Cháu tự trách mình sao quá lo lắng. Thế con ả mới giờ trò được. Sẽ không như thế nữa, thưa bác.

Đặt hai bàn tay xuống bàn, ông M chồm người ra trước. Ánh mắt ông sắc lạnh. Giọng nói vẫn mượt mà nhưng đáng sợ.

- Cây Beretta và hệ thống hãm thanh có gì đó không ổn, 007.

Nếu cháu còn mang hai con số 0, không thể mắc bất kỳ sai phạm nào. Cháu

có muốn nhường công việc lại cho người khác rồi trở về công việc bàn giấy?

James cảm thấy người bốc hỏa. Anh chàng nhìn ông M với vẻ bức bối. Trời, hai con số 0 đó là niềm tự hào của anh chàng. Quyền được giết khi thi hành công vụ. Kiếm được nó đâu phải dễ. Phải đánh đổi bằng một điệp vụ nguy hiểm cùng cực. Giờ tự dừng tặng không cho thằng nào. Không! Dứt khoát là không!

Anh chàng nghiêm giọng:

- Thưa bác. Cháu không muốn thế.
- Chúng ta phải thay đổi vũ khí. Đó là ý kiến của bộ phận chuyên trách. Bác cũng nghĩ thế. Cháu hiểu không?

Anh chàng vẫn ngoan cố, cãi lại.

- Thưa bác, cháu đã từng dùng nó. Cháu thích nó. Điều ấy có thể xảy ra với bất cứ ai, bất cứ loại súng nào.
- Bác không đồng ý. Điều quan trọng bây giờ là cháu sẽ dùng gì thay vào đó?

Nhấn vào máy bộ đàm, ông M trầm giọng:

- Viên sĩ quan phụ trách vũ khí đến chưa? Cho anh ta vào.

Quay về phía James, ông M lên tiếng:

- Cháu có thể chưa nắm rõ điều này. Nhưng thiếu tá Boothroyd, chuyên gia vũ khí hàng đầu của thế giới thừa biết về nó. Nếu không có năng lực như thế, anh ta chẳng làm việc ở đây. Chúng ta cùng lắng nghe ý kiến của Boothroyd.

Cánh cửa mở ra, một anh chàng ốm, dáng người thấp, mái tóc hung đỏ bước vào đứng bên cạnh chiếc ghế của James. 007 chưa từng gặp qua tay này. Đôi mắt màu nâu của hắn rất to, sắc sảo không lộ vẻ sợ hãi. Liếc sơ 007 một cái, hắn ta nhìn về phía ông M, dáng người thư giãn.

Giọng Boothroyd điềm tĩnh, không có cảm xúc:

- Xin chào ngài.
- Chào anh, Boothroyd. Tôi có chút việc muốn hỏi. Anh nghĩ thế nào về loại súng Beretta 25 ly?
- Thưa ngài, đó là súng dành cho phụ nữ.

Ông M nhượng đôi mày chế nhạo về phía James. 007 cười gượng.

Ông M hỏi tiếp:

- Thế à? Tại sao vậy?
- Thừa ngài, lực bắn không mạnh. Nhưng bù lại rất dễ sử dụng. Dáng vẻ bên ngoài bắt mắt. Phụ nữ rất thích loại súng này.
- Còn dùng nó với hệ thống hãm thanh thì sao?
- Cũng không tăng được lực bắn. Tôi không thích dùng hệ thống hãm thanh. Chúng khá nặng lại cồng kềnh, nhất là lúc ngài đang vội. Tôi chưa từng khuyên ai dùng chúng chung với nhau khi thực hiện công vụ.

Hướng về 007, giọng ông M vui vẻ:

- Nào 007. Có ý kiến gì không?

James khẽ nhún vai:

- Thừa thiếu tá Boothroyd, tôi không đồng ý. Tôi dùng khẩu Beretta đã 15 năm. Nó chưa hề kẹt đạn. Tôi cũng chưa bắn trật lần nào. Cho đến giờ. Không có một báo cáo than phiền về hiệu quả của nó. Đôi khi có chút gì đó không ổn nhưng tôi có thể điều chỉnh được. Những cây súng lớn hơn, chẳng hạn như cây Colt 45, nòng dài tôi đã từng dùng qua. Đối với cự ly gần và nhất là trong tình trạng hoạt động bí mật, tôi vẫn thích cây Beretta.
- James dừng lại một chút. Lòng thầm nghĩ: Tình hình này nói căng quá không được. Mình phải có vài câu vô thưởng vô phạt. Tranh luận với tay này tới khuya còn chưa xong. Lời lẽ của hắn tự tin lắm. Mà trúng nghề vũ khí của hắn, khó mà hơn thua được.

- Thừa ngài Thiếu tá. Chuyện hệ thống hãm thanh, tôi hoàn toàn nhất trí với ngài. Chúng thật phiền nhiễu. Nhưng đôi khi phải dùng đến chúng.

Ông M bắt đầu lên tiếng. Giọng khô khan.

- Chúng ta không cần bàn cãi thêm về khẩu Beretta. Đôi súng là chuyện phải làm. Cháu sẽ nhanh chóng làm quen với một khẩu khác, đúng không?

Rồi giọng ông ta dịu xuống, pha chút thông cảm:

- Nào 007. Cháu đứng lên một chút. Bác muốn ông thiếu tá nhìn sơ hình dáng của cháu.

Không một tiếng trả lời, anh chàng làm theo lời ông M. Nhưng đôi mắt không có chút thân thiện. Vẻ mặt vẫn còn bức tức.

Boothroyd chẳng thèm để ý. Ánh mắt hắn lạnh đậm, hờ hững. Dạo một vòng quanh James, dừng lại bên hông rồi hắn đưa tay khẽ nắm phần cánh tay rắn chắc của anh chàng. Sau đó, hắn bước về phía trước mặt anh, hỏi:

- Tôi có thể xem qua khẩu súng của ông?

Đưa tay vào áo khoác, James rút ra cây Beretta của nòng. Xem qua xen lại cây súng rồi Boothroyd bỏ nó lên bàn tay ướm thử nặng nhẹ.

Một lát sau, hắn bỏ Beretta lên bàn:

- Thế còn bao da của ông?

Cởi áo khoác ra, James gỡ cái bao súng khỏi vai rồi mặc áo vào. Boothroyd quan sát hai mép cái bao da. Không biết có bị thủng chỗ nào không mà hắn nhìn tới nhìn lui rất kỹ. Chà, xem bộ dạng hắn liệng cái bao da lên bàn cạnh cây súng nữa kia. Thấy phát ghét.

Ánh mắt Boothroyd hướng về phía ông M:

- Thưa ngài chúng ta có thứ khác tốt hơn cây này.

Giọng của hắn y hệt tên thợ may lần đầu tiên James đi đo quần áo. Ngồi xuống ghế, anh chàng nhìn ông M vẻ bình thản.

- Nào Boothroyd. Anh có ý kiến gì không?

Tay Thiếu tá đáp lại bằng thứ giọng của dân chuyên nghiệp:

- Thưa ngài, tôi chỉ tiến hành thử nghiệm những cây súng loại nhỏ tự động. Loại năm ngàn vòng ở cự ly hai mươi thước. Trong số đó, tôi sẽ chọn cây Walther PPK 7,65 ly. Nó chỉ xếp thứ tư sau cây M-14 của Nhật, Tokarev và Sauer M-38. Tay cò nhẹ, linh hoạt, ổ đạn duỗi ra một khoảng dễ nắm. Nó thích hợp với 007. Lực bắn của nó mạnh. Dĩ nhiên, nó to hơn. Nòng 32 so với khẩu Beretta 25 ly. Tôi không thích những khẩu súng nhẹ, tính chính xác không cao. Còn đạn của dây Walther có thể kiếm ở bất kỳ nơi nào trên thế giới. Vì thế, nó có ưu điểm hơn ba loại kia.

Quay về phía James, ông M hỏi:

- Có ý kiến gì không?

Giọng anh chàng hơi lên bển:

- Vâng, đó là một cây súng tốt, thưa bác. Hơi to hơn cây Beretta một tí. Không biết ngài Thiếu tá đề nghị tôi dùng gì đựng nó?

Giọng Boothroyd súc tích:

- Bao da ba góc của Berns Matin. Mang trong dây lưng quần bên trái rất tuyệt. Đeo ngang vai không thành vấn đề. Bao da cứng chắc. Giữ súng ổn định khi bắn xóc. Thuận tiện cho việc rút súng. Nhanh gấp nhiều lần cái thứ nằm kia.

Hắn chỉ tay về phía bàn rồi nói tiếp.

- Ba phần năm giây dư sức nã trúng một tên ở cự ly 6 thước.

Ông M lên tiếng:

- Thế là ổn rồi. Còn thứ nào lớn hơn không?

Giọng hắn lãnh đạm:

- Chỉ có một loại. Smith & Wesson Centennial Airweight, súng lục nòng 38 ly. Không có cò súng. Vì thế không thể móc vào quần áo. Chiều dài tổng cộng hơn tấc rưỡi. Trọng lượng chỉ có 13 pao. Để giảm bớt trọng lượng, ổ đạn chứa năm viên. Nhưng độ bắn rất chính xác. Dùng đạn loại 38 ly S & W đặc biệt. Với cách nạp đạn tiêu chuẩn, tốc độ nòng súng 250 m/giây, năng lượng nòng súng là 78. Có thể dùng nhiều loại nòng khác nhau: dài, 8 phân, tấc hai ...

Chà, giọng ông M có vẻ bồn chồn:

- Thôi được rồi. Nếu anh bảo chúng tốt, chúng tôi cứ tin vậy. Gởi mỗi loại một cây cho 007, Walther và Smith & Wesson. Cùng với bao da nữa. Anh sắp xếp cho hắn ta có thời gian tập dượt. Bắt đầu từ hôm nay. Trong một tuần phải thành thực được không? Thôi cảm ơn anh rất nhiều, Thiếu tá Boothroyd. Tôi không muốn làm mất thì giờ của anh.

- Không có chi thưa ngài - Vừa trả lời xong, hắn đi ra khỏi phòng, dáng vẻ vững chãi.

Bầu không khí đột nhiên im lặng. Chỉ có tiếng quất của làn mưa tuyết từng hồi vào cánh cửa. Xoay người trên ghế, mắt ông M nhìn ra xa.

Lúc này, đã hơn 10 giờ, James ngó cây Beretta cùng với cái bao da để trên bàn vẽ lưu luyến. Khối sắt vô tri kia sát cánh cùng anh chàng hơn mười lăm năm. Một khoảng thời gian chẳng thể gọi là ngắn ngủi. Đã bao lần nhờ nó, anh chàng thoát chết trong đường tơ kẻ tóc. Vâng, ngày đầu tiên anh chàng có quyền được bắn khi thi hành công vụ.

Tháo từng bộ phận ra, chùi dầu, lắp cẩn thận từng viên vào ổ, lấy đạn ra,

lắp vào đôi ba lượt, dùng giẻ chùi sạch phần vỏ, gắn nó vào bao da, đứng trước gương quan sát. Những động tác như thế, anh chàng đã từng làm bao nhiêu lần rồi? Chả thể nhớ nổi! Mang nó trong người, anh chàng vững vàng biết bao nhiêu khi chạm trán với kẻ thù. Giữa những đêm dài tăm tối, cây Beretta như truyền thêm dũng khí cho chàng điệp viên mang bí số 007 trong lòng địch. Nó đã tiến bao nhiêu tên chó chết về bên kia thế giới? Đột nhiên một nỗi buồn dào dạt trào dâng trong lòng James. Ừ, nó chỉ là một vật vô tri, đáng vẻ không cầu kỳ, thanh nhã. Không sánh bằng những loại súng hàng đầu như lời nhận xét của Boothroyd. Nhưng giữa anh chàng và nó có một mối đồng cảm thật khó giải bày. Và mỗi thâm tình ấy, ông M định cắt đứt ...

Giọng của ông M kéo anh chàng về thực tại:

- James, thật sự đáng tiếc. Bác biết cháu yêu mến nó. Nhưng phải đặt lý lẽ lên hàng đầu, nhất là công việc như chúng ta. Không thể tiếp tục dùng một thứ vũ khí lần thứ hai khi nó bị hỏng. Bác không muốn những trò may rủi xảy ra với những điệp viên mang bí số 00. Họ phải được trang bị thật tốt. Sinh mạng con người là quan trọng hơn cả. Cháu hiểu chứ? Một cây súng không thể nào sánh bằng một cánh tay hay một cái chân của cháu, đúng không?

James khẽ cười gượng:

- Vâng, thưa bác. Cháu hiểu. Cháu chỉ có chút buồn khi chia tay với nó.
- Thôi gác qua chuyện ấy. Bác có một việc cần nhờ đến cháu. Một công vụ ở Jamaica. Vấn đề nhân sự. Có thể tạm gọi như thế. Công việc điều tra hằng ngày và báo cáo. Ánh sáng mặt trời, không khí ở bãi biển có thể giúp cháu mau chóng hồi phục sức khỏe. À, còn mấy con ba ba nữa, cháu tha hồ dùng chúng làm bia tập cây súng mới. Giống như một kỳ nghỉ phép. Có thích không nào?

Ôi, rõ chán. Anh chàng than thầm. Không lẽ đây là một chuyến công vụ cuối cùng trước khi về găm mớ tài liệu ngày tám tiếng ở London? Công vụ hay kỳ nghỉ?

Dường như mình làm ông ta thất vọng. Ông ta không còn tin tưởng vào năng lực của mình nữa? 007 oai hùng ngày nào giờ thảm hại đến nỗi này

sao? Không còn thích hợp những điệp vụ vào sinh ra tử?

Về chán nản vang lên trong giọng nói của James:

- Nghe cũng khá hấp dẫn, thưa bác. Lâu rồi, cháu không có chút thời gian thư giãn. Nhưng nếu bác cảm thấy thế ...

- Đúng, bác cảm thấy thế.

Chương 3

NHIỆM VỤ CHO MỘT KỲ NGHỈ

Trời đang tối dần. Bên ngoài, tuyết đóng thành từng mảng to. Chờ người về phía trước, Tay ông M nhấn nút vào cây đèn để bàn chụp xanh. Chùm sáng vàng hắt thành vũng trên mặt bàn phủ da đỏ. Căn phòng có vẻ ấm cúng hẳn. Ông M đột nhiên kéo chồng hồ sơ dày về phía mình.

Mãi lo về khẩu súng, James không để ý đến nó. Liếc ngang qua các hàng chữ to không mấy khó khăn, anh chàng thầm nghĩ: Quái, Strangsway có chuyện gì ư? Còn Truebloody là ai?

Vừa nhấn cái nút trên bàn, ông M vừa nói:

- Bác chỉ nắm sơ sơ vụ việc. Tay Chánh văn phòng biết rõ nội tình. Bác e rằng vấn đề này có đôi chút khó khăn.

Vài phút sau, tay Chánh văn phòng Bill bước vào. Bill từng là Đại tá ở Sappers. Một anh chàng trạc tuổi James nhưng mái tóc bắt đầu nhuộm bạc ở hai bên. Gánh nặng của công việc, trách nhiệm trước tổ chức làm hằn ta già trước tuổi. Cũng còn may cho hắn. Nhờ có sức chịu đựng dẻo dai cùng với tính vui nhộn bẩm sinh, nếu không chắc hẳn phải về hưu non từ lâu.

James đâu có lạ gì Bill. Hai người vốn là cặp bài trùng ở Cục Phản gián.

Vừa thấy 007, Bill mỉm cười. Ông M nói:

- Kéo ghế ngồi đi Bill. Tôi đang định bàn với 007 chuyện của Strangsway. Cần phải làm rõ sự tình trước khi chúng ta bổ nhiệm người mới ở đó. Trong thời gian sắp tới 007 sẽ là quyền Phen Cục Trưởng. Tôi muốn tuất tới anh ta lên đường. Liệu cậu có thể thu xếp thủ tục với bên Bộ Thuộc địa và Chính phủ? Nào, bây giờ chúng ta bàn về vụ của Strangsway.

Quay sang James, ông M nói tiếp:

- Chắc cháu không lạ gì Strangsway phải không? Cháu từng cộng tác với

ông ta 5 năm về trước trong vụ tìm kiếm kho tàng, đúng không? Theo cháu, ông ta là người như thế nào?

- Một nhân viên mầu mực. Có hơi căng thẳng một tí. Lẽ ra theo cháu, ông ấy đã chuyển từ lâu rồi. Ở miền nhiệt đới, 5 năm quả là một thời gian khá dài.

Không màng đến lời nhận xét, ông M hỏi tiếp:

- Còn nhân vật thứ hai trong Phân Cục, cô Mary Truebloody, Cháu từng gặp qua chưa?

- Dạ chưa.

- Cô ta có lý lịch nhân thân rất tốt. Từng là thủ trưởng của W.R.N.S trước khi về làm việc cho chúng ta. Chưa mắc một khuyết điểm nào. Dáng vẻ rất xinh. Có thể đây là một nghi vấn. Theo cháu, Strangsway có thuộc loại mèo mỡ lảng nhăng?

- Cháu không chắc điều này. Nhưng chuyện gì đã xảy ra với họ?

James không thốt ra lời nhận xét bất lợi cho ông ta. Mà cũng dám lắm. Cái tay này lúc nào cũng mướt rướt, ăn diện bảnh bao.

- Đó là điều chúng ta cần tìm ra. Đột nhiên họ biến mất. Không để lại một dấu vết gì cả. Trong một buổi tối cách đây ba tuần. Ngôi nhà gỗ từng là văn phòng làm việc của ông ta biến thành đám tro tàn cùng toàn bộ hồ sơ tài liệu. Đồ đạc của cô gái còn nguyên kể cả hộ chiếu. Nhưng làm hai cuốn hộ chiếu giả với Strangsway không khó gì. Với chức vụ Thanh tra ở Caribê, ông ta có cả chồng hộ chiếu khổng. Đám cóm ở đây đang kiểm tra toàn bộ danh sách hành khách trong tất cả các chuyến bay từ Caribê đi Florida, Nam Mỹ và những hòn đảo trong vùng. Chưa có kết quả gì hết. Có lẽ họ còn quanh quẩn ở đó đôi ba ngày trước khi đông mất. Cô gái có thể nhuộm tóc, hoá trang đôi chút. Đám an ninh sân bay ở đây năng lực luôn yếu kém. Sờ sờ ra trước mắt còn chẳng thấy nữa là. Tôi nói có đúng không Bill?

Giọng của Bill không chắc chắn. Chừng như hắn còn hồ nghi điều gì.

- Vâng, có lẽ thế, thưa sếp. Nhưng tôi vẫn không hiểu về cú liên lạc vô tuyến lần cuối cùng.

Quay sang James, Bill bắt đầu kể:

- Họ bắt đầu buổi điện báo thường lệ vào lúc 6 giờ 30 chiều, giờ Jamaica. Theo nhận định của hệ thống kiểm soát điện báo, có lẽ Mary đánh mất mã gọi về WWW. Nhưng sau đó bỏ lửng. Chúng ta cố gắng liên lạc nhưng không được. Hình như có chuyện gì xảy ra ở đây. Rồi chẳng có tín hiệu trả lời cho báo động Xanh, báo động Đỏ. Sự việc chỉ có bấy nhiêu. Ngày hôm sau, cơ quan III gọi 258 từ Washington đến. Ngay sau đó, đám cảnh sát vào cuộc. Chính phủ không muốn làm căng vụ này. Họ định xếp êm cho xong chuyện

Có một vài điểm bất lợi với Strangsway. Hình như hắn ta có quan hệ lãng nhãng với một vài cô gái. Xét cho cùng, cũng không trách được ông ta. Không nhiều công việc lắm. Thì giờ rảnh rỗi chả biết làm gì. Tán gái rồi rồi dính. Dính rồi định trốn đi xây tổ uyên ương. Thế là chính phủ đưa ra quyết định ngay. Đám cơm cũng nhận xét như thế. Chuyện gái ghẹo có lẽ là lý do thuyết phục nhất. 258 đến đây một tuần cũng không tìm ra gì cả đành trở về Washington. Cho đến giờ, đám cơm có mà ra gì đâu. Chỉ là phỏng đoán.

Bill dừng một chút xíu. Rồi hắn quay sang ông M, Giọng từ tốn:

- Thưa sếp, tôi biết sếp đồng ý với nhận định của chính phủ. Nhưng có một điều tôi thấy không thỏa đáng. Đó là cú liên lạc điện báo cuối cùng. Nếu ráp nó vào vụ một cặp tình nhân bỏ nhiệm sở trốn đi, tôi thấy không ổn. Những người bạn của Strangsway tại Câu lạc bộ cho biết ngày hôm ấy hắn ta vẫn bình thường. Không có điểm gì đáng nghi. Rồi buổi đánh bài bridge dở dang vào lúc 6 giờ 15, hắn ta còn quay lại dặn đám chiến hữu hai mươi phút sau trở lại. Chiều nào cũng hết như thế. Thời gian biểu luôn chính xác. Rồi bỗng nhiên hắn ta mất tích. Chiếc xe hơi thậm chí còn bỏ ngoài đường ngay trước Câu lạc bộ. Nếu hắn ta muốn chuồn đi với nhân tình, sao lại để mấy người kia ngồi chờ? Đi buổi sáng có phải tiện hơn không? Hay đợi đến khuya, sau khi hoàn tất cú điện báo, thu xếp hết đồ đạc? Vấn đề này làm tôi cứ nghĩ mãi không ra.

Giọng ông M có vẻ lưỡng lự:

- Tình yêu luôn làm con người ta mù quáng. Dĩ nhiên, mù quáng sẽ dẫn đến ngu dại. Ngoài lý do ấy ra, có thể giải thích vụ này như thế nào? Một Phê

cục buồn tẻ, không có nhiều việc để làm. Báo cáo ngày nào cũng y như ngày nấy. Đôi khi có bọn cướp bị truy nã trốn nước Anh đông đến đầy núp chờ thời. Tôi không nghĩ vụ việc của Strangsway lại to chuyện hơn thế đâu.

Quay sang James, ông ta hỏi:

- Cháu nghĩ sao?

Giọng anh chàng quả quyết:

- Theo cháu, sự việc không diễn ra kỳ lạ như thế. Có thể ông ta có dính líu tình cảm với cô gái. Nhưng với tính cách của Strangsway, công vụ bao giờ cũng xếp lên trên. Cục Phản gián luôn là ước mơ lớn nhất trong cuộc đời của ông ấy. Chẳng bao giờ ông ta xem thường nó. Cháu có thể thấy điều này qua những báo cáo của ông ta. Dù không có gì vẫn viết rất tỉ mỉ, cẩn thận. Cô gái kia cũng vậy. Tại sao hai người lại trốn đi trong khi hoàn toàn có thể xin chuyển công tác? Còn vụ điện báo lại bỏ dở giữa chừng nửa. Cô ta từng là thủ trưởng của W.R.N.S. Sao lại tắc trách và nông nổi như mấy em mới lớn được.

- Bác chấp nhận lời nhận xét chân tình của cháu. Bác cũng đắn đo về những điều này. Tuy nhiên trước khi có đáp án cụ thể, chúng ta phải dự đoán tất cả những khả năng có thể xảy ra. Cháu có nghĩ ra giải pháp nào không?

Tựa lưng vào ghế, ông M chờ đợi. Với lấy ống pip, ông bắt đầu nhồi thuốc. Thuở giờ ông M có khoái ba cái vụ kỳ cục như vậy đâu. Giải quyết vụ sếp lẹo tẹo với nhân viên nữ rồi mất tiêu. Trời ơi, đây là Cục Phản gián mà. Đâu phải là cơ quan chuyên trách về hôn nhân gia đình. Còn biết bao nhiêu điệp vụ quan trọng trên thế giới đang chờ ông xử lý. Đành gọi 007 đến giả vờ thi hành công vụ để xếp lại vụ việc. Sẵn cho anh chàng một kỳ nghỉ an dưỡng.

Đặt cái tẩu vào miệng, ông châm lửa:

- Nào James, có ý kiến gì không?

Anh chàng không muốn đưa ra lời nhận xét vội vàng. Mà Bill nói cũng có lý lắm chứ. Anh chàng khoái tính cách của Strangsway. Nhiệt tình, năng động.

Tuy có hơi nóng tánh một chút nhưng hẳn ta không đến nỗi ám đầu như

nhận định của Chính phủ.

Hình như nhớ ra điều gì, James hỏi:

- Thưa bác, cháu có chút thắc mắc. Strangsway theo dõi vụ án cuối cùng nào? Ông ta có báo cáo gì không? Cơ quan III có yêu cầu ông ta vấn đề gì đặc biệt? Trong vài tháng gần đây có bất cứ gút mắc gì không?

- Không có gì. Ông M quả quyết.

Lấy cái tàu ra, ông chỉ về phía Bill:

- Đúng không nào?

- Vâng, thưa sếp. Chỉ có vụ mấy con chim chết tiệt.

Chà, ông M đáp lại giọng khinh khinh:

- Ừ nhỉ. Một vài con kết ở sở thú hay của ai đó. Nhờ chúng ta liên hệ với Bộ Thuộc địa. Cũng hơn sáu tuần trước đây.

- Vâng, thưa sếp. Nhưng không phải là sở thú. Đó là một tổ chức ở Mỹ có tên Audubon. Họ bảo vệ những động vật hoang dã. Đại loại như thế. Họ liên hệ với Đại sứ quán của chúng ta ở Washington. Rồi bên Bộ Ngoại giao giới thiệu họ đến Bộ Thuộc địa. Dường như tại Mỹ, đám này có khá nhiều quyền lực. Thậm chí họ còn rào một hàng rào điện tử để ngăn chặn bọn trộm cắp tổ chim.

Ông M khịt mũi:

- Một thứ chim quái quỷ gì có tên là sếu Whooping. Cháu có thể đọc chúng trong tài liệu này.

James vẫn kiên quyết:

- Thưa bác, đám Audubon muốn chúng ta làm gì?

Tay vẩy cái tàu với vẻ bức bối, ông M đẩy chồng hồ sơ về phía Bill:

- Này, Bill. Kể cho 007 nghe đi.

Nhặt lấy, Bill lật phần cuối tìm những trang cần thiết rồi gấp đôi hồ sơ lại. James thấy ngay phía trên có dấu mộc xanh, trắng của Bộ Thuộc địa. Anh chàng vẫn ngồi yên vẻ dửng dưng.

Còn ông M nhìn James với ánh mắt bồn chồn.

- Chúng ta chuyển tài liệu cho Strangsway vào ngày 20 tháng Giêng. Ông ta báo đã nhận được. Rồi sau đó, không thấy ông ta trả lời gì cả.

Tựa lưng vào ghế, Bill nhìn James nói tiếp:

- Dường như có một loài chim tên là Roseate Spoonbill. Hình của nó dính kèm theo hồ sơ. Giống như một loài cò hồng có cái mỏ dài, đẹp, xấu xí dùng để đào thức ăn trong bùn. Đã nhiều năm qua, chúng gần như tuyệt chủng. Trước chiến tranh một chút, chúng còn sót lại khoảng trăm con trên thế giới. Chủ yếu tập trung ở Florida và vùng phụ cận. Sau đó, có người phát hiện một đàn trên một hòn đảo Crab Key giữa Jamaica và Cuba. Nó nằm trong quần đảo Jamaica, thuộc địa của vương quốc Anh. Tài nguyên chủ yếu trước kia của nó là nguồn phân chim. Nhưng trữ lượng quá thấp mà phí tổn khai thác lại cao. Công việc kinh doanh phải ngừng lại. Dường như loài này đã sống ở đó khoảng năm mươi năm. Đám Audubon đến đây quan sát rồi mướn một khu đất làm nơi bảo tồn có hai người giám sát. Họ còn thuyết phục các hàng hàng không dừng bay ngang hòn đảo để tránh làm lũ chim hoảng sợ. Có chỗ sống ổn định, bầy chim sinh sản rất nhanh. Chỉ trong thời gian ngắn chúng có đến năm ngàn con. Sau đây chiến tranh nổ ra. Giá phân chim đột nhiên tăng lên. Một tay nào đó nghĩ đến hòn đảo này. Gã thuyết phục chính quyền Jamaica mua đứt hòn đảo này với giá mười ngàn bảng. Gã còn hứa sẽ không làm phiền đến khu bảo tồn. Lúc ấy vào năm 1943. Rồi gã đưa tới một số nhân công thuê với giá bèo khai thác phân chim. Vậy mà gã cũng kiếm được bộn bạc. Đạo gần đây, giá phân chim lại tuột xuống thê thảm. Theo cái đà này, gã sắp phải dẹp tiệm.

- Gã ấy là ai?

- Một người Hoa lai Đức, tự gọi mình là bác sĩ No, Julius No. Chả biết có bước chân vô trường Y nào hay chưa? Hay chỉ là mấy tên lang băm bịp bợm. Bác sĩ lại đi kinh doanh phân. Kể cũng lạ.

- No? Ngược nghĩa với yes à?

- Ủ.

- Có thêm chi tiết nào về gã này không?

- Chẳng có gì. Gã rất kín đáo. Không giao tiếp với bất cứ ai. Gã không muốn lũ chim, nguồn cung cấp phân bị quấy rầy. Rồi thời gian dần trôi qua, cũng chẳng có gì đáng nói. Mãi cho đến trước Noen, một tay giám sát của Audubon chèo thuyền tới bờ Bắc của Jamaica. Ấy, một tay vóc dáng vạm vỡ, người vùng Barba. Người hăn lả đi. Toàn thân bị phỏng. Vết thương

rất nghiêm trọng. Vài ngày sau, hấn chết. Lúc hấp hối, hấn trần trối lại vài điều. Thật không thể tin được. Một con rồng chẳng biết từ đâu hiện ra, miệng khạc lửa tấn công vào lán trại của hấn, giết chết tên giám sát còn lại, đốt sạch mọi thứ rồi khạc lửa vào lũ chim hiếm. Bầy chim hoảng sợ bay mất tiêu. Có Chúa mới biết bây giờ chúng ở đâu. Dù toàn thân phỏng nặng, hấn cũng cố lết về phía bờ biển, lấy trộm một chiếc thuyền, chèo suốt đêm tới Jamaica. Cò lẽ trong cơn mê sáng, hấn kể chuyện điên rồ. Sau đó, đản Audubon hay được. Để gì bon này để yên. Họ phái hai thám tử dùng một chiếc Beechcraft bay từ Miami đến điều tra. Trên đảo có một cầu hàng không gã No xây dựng để vận chuyển lương thực.

Đột nhiên, ông M xen vào, giọng chua chat:

- Bọn ăn không ngồi rồi quẳng không ít tiền cho lũ chim.
- Vâng. Chuyện kỳ lạ này nối tiếp chuyện kỳ lạ khác. Chiếc Beechcraft bị rơi. Thêm hai tên Audubon thiệt mạng. Bọn này bắt đầu giận dữ. Họ có dù to lắm ở Washington. Thế là họ mượn được một tàu chiến nhỏ trong đội tàu tập trận của Hải quân Hoa Kỳ ở vùng biển Caribê. Khi chiếc tàu đến gần hòn đảo, viên thuyền trưởng điện đàm với gã No. Mà miệng gã nay dẹo lăm. Không khác gì miệng lưỡi của đám con buôn. Gã nói năng ra vẻ ôn tồn, không một chút cáu gắt. Nghe được những lời đường mật, viên thuyền trưởng khoái chí. Tên No chỉ cho phép một mình viên thuyền trưởng dùng cầu thang không lên đảo xem xét. Chiếc Beechcraft biến thành đồng sàng vụn. Nhưng chẳng có diêm khả nghi. Có lẽ nó đáp xuống đảo vội quá nên đâm vào vách núi. Xác của hai tên Audubon và phi công được tẩm liệm tử tế trong mấy cái hòm đất tiền. Buổi tiễn đưa ba cái quan tài mới long trọng làm sao. Bọn chúng khua chiêng, đánh trống om sòm. Thề bùa thầy pháp la hét inh ỏi. Viên thuyền trưởng xúc động. Rồi ông ta yêu cầu đến lán trại của khu bảo tồn. Ở đấy, không có gì ngoài một đồng hoang tàn cháy rụi. Theo lời gã No, có lẽ do quá cô đơn, không gái ghiếc, nhiệt độ môi trường khá cao, mấy tên Audubon đâm ra loạn trí. Rồi trong cơn hoang tưởng, một tên tự đốt cháy tất cả. Chừng nghe cũng có lý lắm chứ. Sống cô đơn trên hoang đảo hơn mười năm hai gã làm gì mà chịu nổi. Âm dương không điều hoà theo triết học Trung Hoa dễ dẫn đến điên loạn.

Quả là ngọt mật chét ruồi. Viên thuyền trưởng nghe thấy bùi tai. Có gì đâu mà xem cho phí thời giờ? Cả khu bảo tồn giờ chỉ là một đồng đồ nát hoang tàn với vài cặp vợ chồng cò mỏ đẹp. Quay về tàu, ông ta ra lệnh nhổ neo dông mất.

Đám Audubon biết được đâm ra cuồng nộ. Họ yêu cầu chúng ta vào cuộc. Dĩ nhiên, Bộ Thuộc địa và chính quyền Jamaica đâu có mặn mòi gì ba cái chuyện chim chóc. Bên này đá qua. Bên kia đá lại. Cuối cùng vụ việc rơi vào trong tay Cục Phản gián.

Khẽ nhún vai, Bill chỉ vào chồng hồ sơ:

- Thế là câu chuyện thần tiên cùng lũ chim chóc đáp vào văn phòng của Strangsway.

Ông M nhìn James, vẻ khinh khỉnh:

- Nào 007. Cháu hiểu ý của bác rồi chứ? Mấy con mụ thừa tiền lắm của, ở không chẳng biết làm gì, luôn làm cho chuyện bé xé ra to. Thời đại bây giờ, mấy tay giàu có quá bắt đầu nghĩ đến chuyện bảo tồn: từ nhà thờ nhà cổ, bức tranh bị mục nát, chim chóc, thú vật ... Hàng trăm hàng ngàn như thế. Người đâu mà thoả mãn ý thích điên khùng của họ. Vấn đề rắc rối là họ có ô dù quá to ở Washington, những chính trị gia hàng đầu. Họ có cả núi tiền nữa chứ. Lạy Chúa, không biết họ đào từ đâu ra? Mấy mụ già đé mà quây thôi không còn đường chống đỡ. Phải làm thế nào cho dư luận dịu lại. Thời gian sẽ làm họ quên. Chúng ta phải dính líu vì nó thuộc lãnh thổ của vương quốc Anh. Nhưng lại là hòn đảo thuộc chủ quyền tư nhân. Không ai có thể xâm phạm. Bác làm gì bây giờ? Gởi đến đây một chiếc tàu ngầm? Mà để làm gì kia chứ? Tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra với lũ cò? Vụ việc cuối cùng của Strangsway xử lý là thế.

Ông ta bắt đầu khịt mũi, người nghiêng về phía trước:

- Còn câu hỏi nào khác không? Bác còn khối chuyện phải làm.

Anh chàng mỉm cười. Lòng thầm nghĩ: Ông M đôi lúc trở nên cáu gắt. Sức nặng của công việc, trách nhiệm với Chính phủ, uy tín trước nhân viên khiến ông ta lúc nào cũng bị ám ảnh về hiệu quả công việc Ông ta cứ sợ hoang phí thời gian, công quỹ. Rồi anh chàng đứng lên:

- Thưa bác, cháu cần xem lại hồ sơ. Cho đến giờ, 5 xác chết ít nhiều có

liên quan tới lũ chim. Strangsway và Trueblood cũng không nằm ngoài lý do này. Cháu biết nói thế có lẽ phi lý. Thậm chí là buồn cười nữa. Nhưng đến giờ chúng ta chưa có một bằng chứng nào cả. Tất cả chỉ là phỏng đoán.

Giọng ông M bực bội:

- Thế được rồi. Cháu phải thu xếp nhanh lên. Rồi đến đây như một kỳ nghỉ. Có thể phải sắp xếp lại từ đầu.

Giơ tay lấy chồng hồ sơ, anh chàng định nhặt luôn khẩu Beretta cùng cái bao da.

Ngay lúc đó giọng ông M gần như quát:

- Không, Lần sau bác phải thấy cháu mang hai cây súng kia.

Nhìn vào ánh mắt của ông ta, James cảm thấy bực dọc. Vâng, lần đầu tiên trong đời, James thấy ghét ông. Anh chàng đâu có lạ gì tính khí của ông ta: cương quyết, nghiêm khắc. Một phần cũng do lỗi của anh chàng. Điệp vụ vừa qua 007 xem chút mất mạng. Đến Caribê lần này có khác nào thời gian nghỉ phép? Tới bờ biển nắng ấm để tránh cảnh giông tố ở London? Có bác giờ ông M để cho đám nhân viên ăn ở không đâu? Sao lại phái mình đến đây chứ? Chẳng lẽ ông ta muốn chọc quê mình sao? Cái lão già chết tiệt.

Nỗi giận dữ bắt đầu dâng lên trong lòng James. Khắp cả người anh chàng nóng ran, da thịt như có lửa kiến đánh bò.

Cố nén lại, giọng James nhẹ nhàng.

- Vâng, cháu hiểu, thưa bác.

Mặt sưng một đốm, anh chàng quay gót bước ra.

Chương 4

UỶ BAN ĐÓN TIẾP

Chiếc Super Constellation với trọng tải sáu mươi tám tấn vút qua bầu trời của Cuba. Bên dưới màu xanh của những cánh rừng lẫn vào vùng đồi núi nâu xen kẽ nhau như bàn cờ. Chỉ còn hơn trăm dặm nữa là đến Jamaica. Kìa bên dưới ấy, hòn đảo nhô lên như con rùa khổng lồ màu xanh ẩn hiện trong đường chân trời. Từ màu xanh thẫm ở vùng biển sâu của Cuba, nước biển nhạt dần về phía ven biển Jamaica. Rồi chiếc

Constellation bắt đầu tiếp cận bờ Bắc. Đây đó rải rác những khách sạn nằm sao, rặng núi vươn cao, những ngôi nhà nhỏ nằm cheo leo bên sườn đồi, cánh rừng già um tùm. Ánh trời chiều lấp lánh trên mặt nước những con sông uốn khúc. Vẻ đẹp thiên nhiên hùng vĩ quá. Xaymaca, những thổ dân Arawark gọi nó như thế: Hòn đảo của những ngọn đồi và dòng sông.

Lòng James rạo rực. Bóng tối nhuốm màu tím thẫm che phủ một bên sườn núi. Ngay dưới chân đồi, trên những con đường của cảng Kingston, ánh đèn đã lấp lánh. Xa hơn một chút, phần đất nhô ra của hải cảng và sân bay vẫn chìm trong ánh nắng. Ngọn hải đăng của cảng Royal mờ nhạt, khép nép. Rồi chiếc Constellation cúi mũi xuống, lượn một vòng lớn ra khỏi cảng. Bánh xe trượt kêu kèn kẹt. Hệ thống thắng hơi rít lên xì xì. Lượn đặc chậm chậm, chiếc máy bay trở mình vào đảo. Xuyên qua cửa sổ, nắng chiều làm cabin rực sáng. Từng chút từng chút một, hạ thấp xuống dãy núi Blue rồi nó lướt trên đường băng. Hệ thống dây điện thoại mắc loạn xạ ngẫu rên đường làm đám phi công rối cả mắt. Chẳng bao lâu, nó cũng đáp xuống an toàn trên khoảng sân bay thấp lè tè.

Chà, khí hậu nóng ẩm của miền nhiệt đới lướt qua mặt khi James rời máy bay đi về phía phòng Hải quan và Di trú. Mồ hôi bắt đầu tuôn thành giọt trên trán. Cài áo dường như dính vào da thịt. Chừng bước ra khỏi hai cái phòng quý quái kia, chắc người mình ướt nhẹp. Đành chịu chứ sao. So với rét buốt, bão tố ở London, Jamaica còn dễ chịu hơn nhiều.

Chìa cuốn hộ chiếu có ghi nghề nghiệp: Doanh nhân cho tên nhân viên da đen của Phòng Di trú, mặt James cứ tỉnh bơ.

- Thưa ngài, công ty nào?
- Công ty xuất nhập khẩu Universal.
- Ngài đi làm ăn hay nghỉ mát?
- Nghỉ mát.
- Chúc ngài một kỳ nghỉ vui vẻ.

Gã nhân viên Sở Di trú trao hộ chiếu lại cho anh chàng vẻ lãnh đạm.

- Cảm ơn ông.

James đi về phía phòng Hải quan. Ngay lập tức, anh chàng nhận ra một gã cao to, nước da nâu bóng đứng sát hàng rào. Vẫn cái áo sơ mi xanh bạc

màu cùng chiếc quần kaki năm năm trước James từng gặp.

- QUARREL.

Gã người miền đảo Cayman cười toe toét. Giơ cao cánh tay phải ngang tầm mắt, hấn chào theo cách của người da đỏ:

- Thừa Đại tá, ngài có khoẻ không?

- Rất khoẻ. Chờ tôi lấy túi xách. Anh có xe?

- Vâng, thưa ngài.

Đám nhân viên ở đây ai mà không biết Quarrel. Thấy hấn đang đứng đợi James, tên nhân viên Hải quan chẳng thềm mở túi xách ra xem. Gã quẹt đại vài chữ lên hành lý của anh chàng.

Nhặt lấy nó, James bước ra khỏi rào. Quarrel nhanh nhẩu đỡ lấy rồi chia tay phải ra chào. Bắt lấy bàn tay đầy vết chai, ấm áp, anh chàng nhìn vào đôi mắt màu xanh đen của gã mang dòng máu của những chiến binh Cromwell:

- Quarrel, anh vẫn vậy. Không có gì thay đổi. Công việc câu rùa như thế nào rồi?

- Cũng tạm tạm thưa ngài.

Ngó vào mặt James, hấn nhận xét:

- Hình như ngài không được khoẻ?

James ngạc nhiên:

- Đúng thế. Chừng vài tuần sau, tôi sẽ khỏi thôi. Làm sao anh biết?

Vẻ mặt Quarrel sượng sùng. Chắc hấn nghĩ mấy lời vừa rồi làm anh chàng không được vui:

- Xin lỗi ngài. Trên mặt ngài xuất hiện mấy vết nhăn.

- Ồ, có gì đâu. Anh phải chỉ tôi tập luyện trở lại. Rồi anh xem, tôi dư sức bắt cả bầy cá mập.

- Vâng, thưa đại tá.

Khi hai người đi về phía lối ra, bất chợt có tiếng kêu sắc gọn của cái máy ảnh vang lên. Trước mặt James là một cô ả người Hoa kháu khỉnh trong bộ quần áo theo kiểu Jamaica, tay hạ thấp chiếc máy chụp hình Speed Graphic.

Vừa bước tới, ả nở nụ cười xã giao.

- Ô, cảm ơn các ngài. Tôi là phóng viên của tờ Daily Gleaner.
Dò bảng danh sách trong tay, ả làm bộ tỉnh bơ:

- Ông James Bond phải không? Ông lưu lại đây có lâu không?
James sừng sốt. Chả biết con ả này tình cờ hay cố ý? Cả đám hành khách ả không hỏi ai sao nhằm mình mà bắt chuyện? Phải lưu ý chuyện này.
Không khách sáo, anh chàng đáp lại thẳng thừng:

- Quá cảnh. Còn nhiều anh chàng hấp dẫn đẹp trai trong đám khách đằng sau. Cô tha hồ tới đây làm quen.

- Ô, không. Tôi cố ý đến đây để gặp ông. Ông rất nổi tiếng kia mà. Ông ở khách sạn nào?

Chà con ả chết tiệt. Nhìn bộ dạng là biết ngay. Kháu thì có kháu thật nhưng trông mặt gian quá. Chận đường làm quen là có dụng ý.

Giọng anh chàng sắc gọn: Myrtle Bank.

Chẳng biết tự trọng là gì, ả người Hoa còn gọi với theo:

- Cảm ơn ông. Tôi mong ông sẽ ...

Khi hai người đi đến bãi đậu xe, anh ta hỏi Quarrel:

- Trước giờ có gặp ả ở sân bay chưa?

- Hình như chưa, thưa Đại tá. Nhưng bọn Gleaner có nhiều cộng tác viên lắm.

James thâm nghĩ: Sao thấy nghi quá? Chả có lý do gì bọn nhà báo muốn săn hình anh chàng. Chuyến phiêu lưu cuối cùng tại hòn đảo này cũng trôi vào dĩ vãng. 5 năm rồi còn gì. Ngay lúc ấy, cái tên James Bond cũng không được tiết lộ? Sao một con ả ranh con thế này biết được? ả có phải là phóng viên? Hay chỉ là thủ hạ của một tổ chức nào còn giấu mặt? Dứt khoát phải cảnh giác. Vụ án của Strangsway và Trueblood là một thí dụ điển hình.

Ngay phía trước, một chiếc Sunbeam Alpine màu đen chờ sẵn. Thoáng nhìn vào bảng số, James biết ngay là chiếc xe của Strangsway. Lại một chuyện bất ngờ kế tiếp. Anh chàng liền hỏi ngay Quarrel:

- Sao anh có được chiếc này?

- A.D.C bảo tôi cứ lấy xe đi đón ngài, thưa Đại tá. Đây là chiếc xe duy nhất còn thừa. Có gì không ổn sao, thưa ngài?

- Ô không. Chỉ hỏi thể thôi. Chiếc xe còn khá tốt đấy. Thôi nào chúng ta đi. Mở cửa sau, anh chàng bước vào. Đầu óc James cứ suy nghĩ nhưng không lần ra manh mối. Vâng, kinh nghiệm và trực giác cho biết: Không có chuyện gì tự nhiên. Có một tên giấu mặt. Tay chân nó đang theo dõi anh chàng. Nó quan tâm đến nhiệm vụ của 007 tại Jamaica.

Rồi chiếc xe lướt nhanh trên con đường hai bên đầy những bụi xương rồng. Phía xa xa, ánh đèn cảng Kingston sáng rực. Cảnh vật giờ đây với anh chàng trở nên vô nghĩa. Ánh sao trời, chùm đèn sáng lấp lánh nơi bến cảng, tiếng rì rào của lũ dế trong bụi rậm, làn gió mát dịu mang hương nồng của đất chẳng khiến lòng James dịu lại.

Anh chàng thầm trách mình thật đoảng. Một sai lầm ngay từ lúc khởi đầu. Số là trước khi đến đây, anh chàng gửi một báo cáo đến Chính phủ thông qua Bộ Thuộc địa yêu cầu A.D.C thuê Quarrel ở đảo Cayman một khoảng thời gian với giá 10 bảng một tuần. Một gã thật thà, hết lòng trung thành làm sao anh chàng quên được. Cách đây 5 năm trong chuyến phiêu lưu tìm kho tàng của Morgan, Quarrel quả là người bạn đường lý tưởng. Hắn nắm rõ đường đi nước bước ở Jamaica như lòng bàn tay. Mà cư dân ở đây đều yêu mến hắn. Dứt khoát hắn ta đóng một vai trò quan trọng trong vụ án của Strangsway lần này.

Chưa hết. Anh chàng yêu cầu A.D.C thuê một chiếc xe và dặn Quarrel ra đón anh chàng ở sân bay chở đến khách sạn Blue Hill. Ôi bao nhiêu dự tính trước kia giờ biến thành công cốc. Một sai lầm thực sự nghiêm trọng đến lúc này James mới nhận ra.

Lẽ ra anh chàng nên đón tắc xi về Blue Hill trước rồi mới liên lạc với Quarrel sau. Còn thêm chiếc xe của Strangsway nữa. Tên giấu mặt kia nhìn sơ là biết ngay. Ngồi trên chiếc Sunbeam xuất hiện giữa chốn đông người, ai chẳng đoán được James là người của Cục Phản gián chứ.

Bằng mọi giá phải thay đổi chiếc xe. Còn nữa, vừa bước xuống sân bay gặp ngay con ả phóng viên của tờ Gleaner. Rồi hình ảnh của 007 xuất hiện trên trang bìa. Thế còn gì là điệp vụ?

Ông M và phía Chính phủ cứ khẳng khẳng vụ Strangsway là một tai tiếng tình ái lãng nhãng. James lại suy nghĩ khác hẳn. Anh chàng đánh mùi được

một âm mưu đen tối còn khuất trong vòng bí mật. Nó là ai? Giờ vẫn chưa có một manh mối. Nhưng dứt khoát nó lẩn khuất đâu đây. Không chừng nó đang bám theo chiếc Sunbeam.

Chợt nhớ ra điều gì, anh chàng quay lại nhìn. Khoảng trăm thước đằng sau, lò mờ hai đốm sáng đèn hiệu của một chiếc xe. Quái, toàn bộ những chiếc xe khác đều bật đèn pha. Chỉ mình nó là không.

- Này Quarrel, cuối đường Palisadoes có một ngã ba. Quẹo trái đi Kingston. Quẹo phải đi Morant. Anh chạy đến đây rẽ phải nhanh rồi dừng lại, tắt đèn. Còn bây giờ vọt hết ga.

- Vâng, thưa Đại tá!

Giọng của Quarrel xem chừng vui thích lắm. Gạt cần số, hấn đạp mạnh xuống chân ga.

Chiếc Sunbeam phóng như bay trên con đường thẳng tắp. Giờ chiếc xe đến đoạn cong ngay góc của bên cảng và đất liền. Chỉ còn năm trăm thước nữa tới ngã ba. James quay ra phía sau lưng. Không có dấu hiệu của chiếc xe phía sau.

Và đây, bảng hướng dẫn đường hiện ra. Quarrel quẹo thật gắt về phía phải, tấp vào lề rồi tắt hết đèn. Anh chàng ngồi yên chờ đợi.

Ngay lập tức tiếng gầm rú của chiếc xe đáng ngờ vang lên. Đèn pha bật sáng. Đứng rồi, nó đang tìm chiếc Sunbeam. Một lát sau, nó quẹo trái về phía Kingston. Một chiếc tắc xi kiểu Mỹ, trên xe chỉ có tài xế.

Mười phút sau, cả hai người ngồi yên. Chẳng ai nói với ai câu nào. Bụi đường dường như lắng đọng lại. James bảo với Quarrel quay xe lại theo hướng đi Kingston.

- Tôi nghi nó theo dõi chúng ta. Chỉ có thằng khùng mới lái một chiếc tắc xi từ sân bay về Kingston, đứng không nào? Anh hãy coi chừng nó dọc đường. Biết bị lừa, thế nào nó cũng dừng lại chờ.

- Vâng, thưa ngài - Giọng hấn hí hửng.

Một con người năng động cỡ Quarrel khoái ba cái vụ này lắm. Nhận được điện tín của anh chàng, hấn mừng ra mặt. Với 007 có nghĩa là hành động, là điệp vụ vào sinh ra tử. Tuy hồi hộp nhưng vô cùng hào hứng. Sao chẳng mê cho được.

Rồi chiếc Sunbeam xuôi theo dòng xe cộ đổ về phía Kingston. Nào xe buýt, xe ca, xe ngựa, đàn lừa chở hàng, xe ba bánh. Trong cái đám bát nháo này, làm sao đoán họ có bị theo dõi hay không?

Một lát sau, quẹo phải, Quarrel cho xe hướng theo phía dãy đồi. Cả đồng xe đằng sau. Chả biết phải nghi ngờ chiếc nào? Kệ xác nó.

Mười lăm phút nữa, chiếc Sunbeam tới Halfway Tree rồi dọc theo Junction, con đường chính xuyên qua đảo. Vài phút sau, bảng đèn hiệu với dòng chữ: Khách Sạn Blue Hill hiện ra trong đám lá xanh của hàng cọ.

Nhiều bụi hoa giấy được cắt tỉa kỹ lưỡng xếp hàng hàng lớp lớp xuôi theo lối vào Blue Hill.

Còn chiếc tắc xi đen kiểu Mỹ giờ ở đâu?

Khoảng trăm thước trên đường phía trước, tên tài xế ra hiệu cho mấy chiếc xe phía sau rồi tấp vào lề trái. Đánh một vòng chữ U, gả xuống dốc, rẽ về phía Kingston.

Với dáng dấp một khách sạn kiểu cũ, thoáng mát, Blue Hills được bài trí theo phong cách hiện đại. Đám nhân viên đón tiếp James thật cung kính. Hẳn rồi. Khách của Phủ Thống đốc mà. Không chỉ là vấn đề tiền bạc mà còn là niềm vinh hạnh. Họ dẫn anh chàng đến một căn phòng rất xinh nằm ngay góc có lan can nhìn về cảng Kingston.

Thay mớ quần áo trên người ướt đầm mồ hôi, anh chàng bước vội vào nhà tắm. Chà, dòng nước lạnh sao mà dễ chịu. Mọi cảm giác bức bối cùng lớp bụi đường trôi đi đâu mất cả. Sảng khoái, xỏ đại chiếc quần sọc vải Sea Island vào người, anh chàng sắp xếp hành lý. Làn gió nhẹ, ẩm áp mơn man lớp da trần thật gợi cảm. Với tay lên cái chuông, anh chàng gọi phục vụ.

Một lát sau, ly rượu gin cỡ to, ly nước khoáng cùng nguyên một trái chanh tươi được mang đến. Vắt hết chanh vào ly rượu pha nước khoáng, anh chàng bước ra lan can. Ngồi xuống cái ghế, James dõi mắt về phong cảnh hùng vĩ phía trước mặt. Giây phút này đây thật tuyệt vời. Cuối cùng rồi cũng thoát được cơn bão tố bao trùm lấy London, Nỗi buồn chán ở tổng hành dinh của Cục, không khí đầy mùi hoá chất tại bệnh viện.

007 lại xuất hiện. Chàng điệp viên huyền thoại đang dần thân vào một nhiệm vụ sinh tử. Trục giác đã cảnh báo. Vụ án của Strangsway không

phải là chuyên đùa. Càng không phải là vụ tình ái lãng nhãng giữa ông sếp đa tình với cô thư ký xinh đẹp. Một điệp vụ bí mật. Một âm mưu thật sự thâm độc. Thủ đoạn vô cùng tinh vi. Tên đầu sỏ vẫn còn núp trong bóng tối. Nó là ai?

Ngồi ưỡn người ra, dòng rượu gin làm anh chàng sáng khoái. Thư giãn. Dễ chịu. James gọi thêm ly nữa rồi uống cạn. Lúc ấy đã 7 giờ 15.

Mười lăm phút nữa, Quarrel đến đón anh chàng đi ăn tối. Lúc còn trên xe, hẳn hỏi anh chàng thích đi đâu. Tuỳ hẳn, chỗ nào cũng được. Nghe thế, vẻ mặt Quarrel bền lên. Ngần ngừ mãi vài phút, hẳn đáp lại:

- Thưa Đại tá, tôi thích nhất một hộp đêm thủy tạ Joy Boat ở Kingston. Tạ đấy không có màn vũ sexy. Nhưng thức ăn, thức uống, dàn nhạc rất tuyệt. Tay chủ quán lại là thằng bạn chí cốt. Người ta gọi hẳn là Pus-Feller vì có lần hẳn chiến đấu với con rắn biển khổng lồ.

Nghĩ tới cách nói tiếng Anh bồi của Quarrel, anh chàng chột mím cười. Hẳn thường thêm âm h vào chỗ nào hẳn thích rồi rút măt ở những chỗ cần thiết. Tính hẳn là thế. Sôi nổi, bộc trực, trung thành, thật dễ mến. Khác xa mấy thằng cái miệng dẻo queo, bụng dạ thâm hiểm khôn lường.

Bước vào phòng ngủ, anh chàng mặc chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay, đeo khẩu Walther, thắt chiếc cà vạt len đen rồi khoác bộ vét xanh thẫm, bạc màu theo kiểu miền nhiệt đới. Khoá cửa lại, anh chàng dạo từng bước về phía chiếc xe đang chờ.

Rồi hai người xuôi theo bờ dốc thoải thoải của con đường đầy bụi, quẹo trái dọc bờ cảng. Thấp thoáng vài nhà hàng, hộp đêm hiện ra với tiếng nhạc xập xình. Kế tiếp là dãy nhà nghỉ, các cửa hàng tạp hoá, những lán trại cũ kỹ. Cứ như thế, con đường ngoằn ngoèo dẫn đến một vùng đèn điện sáng trưng phát ra từ một nhà hàng có hình dáng như chiếc tàu chiến của Tây Ban Nha. Bảng hộp đèn lấp lánh với dòng chữ: Joy Boat.

Khi xe vào bãi, James bước theo Quarrel vào một khu vườn nhỏ đầy hàng cọ vượn mình trên thảm cỏ xanh. Phía trong cùng là bãi biển sóng gợn lăn tăn. Những chiếc bàn nằm nép dưới gốc cọ cành lá lay động. Ngay giữa nhà hàng là một sàn nhảy vắng tanh. Về một phía, ban tam ca trong bộ áo đỏ chả biết tên gì đang rên rỉ bài: Hãy mang cô ta tới Jamaica. Tiếng trống

vỗ âm ỉ, diều cả lỗ tai. Đám thực khách toàn dân da màu, chiếm gần nửa số bàn. Lẫn trong ấy, vài ba anh chàng thủy thủ người Mỹ hay Anh đang ve vãn mấy con gờ.

Vừa thấy hai người, một gã da đen béo núc ních trong bộ đồ trắng lịch lãm bước tới:

- Xin chào Quarrel. Lâu quá không gặp. Một bàn hai người nhé?

- Này Pus-Feller. Chọn cái bàn xa sàn nhảy một chút.

Pus-Feller mỉm cười.

Rồi gã dẫn hai người xuôi theo bãi biển, đến một bàn ngay dưới cây cọ xa phần còn lại của nhà hàng.

- Uống chút rượu nhé?

James gọi ly gin, nước khoáng và chanh. Còn Quarrel khoái dùng loại bia Red Stripe.

Liếc qua bảng thực đơn, hai người kêu món sò nướng bít tết tái cùng với rau trộn. Một lát sau thức uống mang tới. Hơi lạnh bốc ra từ ly đá rồi đọng lại thành giọt chảy ròng ròng.

Cách đó vài thước, làn sóng nhấp nhô vỗ vào bờ cát trắng. Băng nhạc ba con mèo, con chó gì đó đang nức nở bài Kitch. Phía trên đầu hai người, đám lá cọ xào xạc qua lại. Rồi tiếng tắc kè tặc lưỡi từ cái xó xỉnh nào làm anh chàng nhớ lại London phủ đầy tuyết trắng.

Quay sang Quarrel, anh chàng thốt lên:

- Tôi thích nơi này.

Về mặt hỉ hửng lắm:

- Pus-Feller là thằng bạn chí cốt của tôi. Chuyện gì ở Kingston, gã cũng rành sáu câu. Ngài có thể hỏi gã. Gã cũng là người Cayman. Trước đây tôi và gã dùng chung một chiếc xuồng. Rồi một hôm gã lên ra đảo Crab Key tới một bờ đá trộm trứng rắn. Rắn biển ở đây nhiều vô cùng. Nhưng chỉ toàn những loại bé xíu. Đôi khi có những con khổng lồ. Có lẽ chúng đến từ vùng biển sâu của Cuba. Thế là gã đụng nhằm một con hung tợn. Trận chiến quả là không cân sức. Minh mẫy gã te tua. Một bên phổi sém chút phải cắt bỏ. Hoảng sợ, gã bán lại một nửa chiếc thuyền cho tôi rồi dọn đến Kingston. Lúc ấy trước thời gian chiến tranh. Giờ gã thành một ông chủ to,

còn tôi vẫn tiếp tục câu cá.

Giọng Quarrel trầm xuống. Dường như hắn suy tư về số mạng. Nghe tới hai chữ Crab Key, anh chàng làm ra vẻ nhớ đến điều gì, liền hỏi:

- Crab Key à? Nó ở đâu vậy?

Nhìn thẳng vào mặt anh chàng, Quarrel có vẻ ngạc nhiên:

- Thừa Đại tá, đó là hòn đảo xúi quẩy. Một tay người Hoa mua nó trong thời gian chiến tranh. Rồi nó thuê người tới đây đào phân chim. Nó không cho bất cứ ai leo hánh lên đảo. Cũng không cho ai trên đó rời đảo. Người dân chúng tôi tránh xa chỗ này.

- Sao vậy?

- Nó cho nhiều tay chân rình rập quanh đó. Chúng có cả súng máy, đài ra đa, máy bay do thám. Mấy thằng bạn của tôi có lần đến đây rồi mất tiêu. Chẳng thấy tên nào quay trở lại. Có lẽ chúng bị giết chết. Tên Tàu ấy luôn cho người canh phòng cẩn mật. Tôi không có xạo đâu, thừa ngài. Nghe tới tên Crab Key, tôi sợ hết hồn.

Về mặt James trầm ngâm:

- Ủ, có lẽ thế.

Bồi bàn mang thức ăn đến. Anh chàng gọi thêm thức uống. Trong lúc dùng bữa, James kể cho Quarrel nghe sơ lược vụ án của Strangsway. Hắn chần chú lắng nghe. Thỉnh thoảng hỏi đôi điều gì đấy. Hình như hắn đặc biệt quan tâm đến chuyện lũ chim trên đảo, lời trăng trối của tên giám sát, chiếc máy bay bị rơi. Khi cái đĩa của hắn sạch trơn, Quarrel đưa cạnh bàn tay chùi miệng rồi hắn đốt một điếu thuốc.

Nghiêng người về phía trước một chút, hắn cất giọng nhỏ nhẹ:

- Thừa Đại tá, tôi chẳng màng chim chóc, ruồi nhặng hay ong bướm gì cả. Nếu như đó là đảo Crab Key và ông Strangsway dính líu vào đó, tôi dám cá với ngài một điều: Ông ta và cô gái bị giết. Bọn chúng giết người để giữ bí mật.

Anh chàng nhìn thẳng vào đôi mắt xám mang vẻ chắc chắn:

- Điều gì làm anh cả quyết như thế?

Giơ lòng bàn tay ra, hắn trả lời ngay không do dự:

- Câu trả lời thật đơn giản thừa ngài. Tên Tàu đó không muốn ai quấy rầy

hòn đảo. Nó có âm mưu gì tôi không biết. Nhưng nó đã giết chết mấy người bạn của tôi khi họ đến gần đảo. Nó sẽ giết bất cứ ai chỗ mũi vào chuyện làm ăn của nó.

- Tại sao vậy?

- Tôi không rõ nguyên nhân. Thế gian lúc nào chả có những tên đòi bại, xấu xa. Giết người bịt miệng, đại loại là như vậy.

Đột nhiên James cảm thấy có ai đó nhìn lên. Không chút chần chừ, anh chàng quay đầu lại.

Ngay chỗ bóng tối gần đó, con ả ban chiều ở sân bay giờ đang có mặt. Cha, ả trông điệu dàng với bộ xường xám đen, trên tay cầm sẵn cái máy ảnh Leica có gắn đèn nháy. Tay còn lại ả xách một túi da. Hình như ả đang thay bóng đèn nháy.

- ả ban chiều kìa - James nói ngay.

Nhanh như cắt, Quarrel sai mấy bước chân tới ngay chỗ ả. Chìa tay ra, giọng hần nhỏ nhẹ:

Xin chào cô em.

Ả nhoẻn miệng cười khiêu gợi rồi treo sợi dây da của cái Leica vào cổ. Khi ả chìa tay ra bắt lại, Quarrel quay ả một vòng như một điệu van. Ngay lập tức, tay ả bị khoá chặt từ phía sau.

Ngước mắt lên nhìn Quarrel giận dữ, ả cố chịu đau:

- Xin đừng. Ôi, đau quá.

Ánh mắt hần như mỉm cười chế nhạo. Còn ả, vẻ tức giận phát ra từ đôi mắt đen trên gương mặt trái xoan nhọn nhọt. tỉnh bơ, miệng hần vẫn ngọt ngào:

- Đại tá muốn cô em đến ngồi uống chút nước.

Vừa dứt lời, hần đẩy ả về phía bàn. Dùng chân kéo chiếc ghế gần đó, hần ấn ả ngồi xuống. Tay Quarrel vẫn nắm chặt cổ tay ả từ phía sau. Lưng cả hai cùng thẳng, mắt gườm nhau như muốn ăn tươi nuốt sống. Ngó vào gương mặt kháu khỉnh, bức dọc của ả, James lên tiếng:

- Xin chào. Cô em làm gì ở đây? Muốn kiếm thêm một bức hình nữa à?

- Tôi làm việc cho các hộp đêm. Bức hình của ông vẫn còn đây. Bảo hần buông tôi ra.

- Cô làm việc cho tờ Gleaner? Tên cô em là gì?

- Tôi sẽ không nói.

Anh chàng nhướng mày về phía Quarrel. Nheo mắt lại, tay của hắn xoay chậm chậm. Ắ uốn éo người như con lươn. Hàm răng ắ cắn chặt vào môi dưới. Tay Quarrel vẫn tiếp tục xoay ...

AHHHHHHH ...

Ắ hét lên. Hơi thở ắ dồn dập:

- Để tôi nói.

Tay Quarrel nói đôi chút. Ánh mắt cuồng nộ của ắ quét vào mặt anh chàng:

- Annabel Chung.

Chả thèm đề ý, James bảo Quarrel:

- Anh hãy gọi Pus-Feller.

Dùng bàn tay còn lại, hắn lấy cái nĩa gỗ vào thành ly. Ngay lập tức, gã chủ quán bước tới. Ngược lên nhìn gã, anh chàng hỏi:

- Ông từng gặp cô em này chưa?

- Vâng, thưa ngài. Thỉnh thoảng cô ta có đến đây. Cô ta làm phiền à? Hay để tôi đuổi đi.

- Thôi được rồi. Cô ta muốn chụp một bức hình của tôi. Tôi chẳng hiểu nổi. Chụp để làm gì? Kiếm được bao nhiêu tiền. Phiền ông hỏi giùm tờ Gleaner xem có phóng viên ảnh nào tên Annabel Chung? Nếu đúng như thế, chúng tôi sẽ không làm khó dễ.

- Vâng, thưa ngài.

Ba chân bốn cẳng, tên chủ quán chạy một mạch.

Mỉm cười nhìn con ắ, James hỏi:

- Sao cô em không nhờ ông ta giải thoát?

Trùng mắt với anh chàng, mặt ắ đỏ gay. Làm bộ tỉnh bơ, anh chàng nói tiếp:

- Thành thật xin lỗi. Biện pháp mạnh với cô em xinh đẹp như thế này quả là không phải. Nhưng trước khi tới đây, sếp của tôi ở công ty xuất nhập khẩu tại London có cảnh báo. Kingston lúc này đầy rẫy bọn bắt lương. Không thể xem thường. Có lẽ cô em không thuộc loại như thế. Thế tôi nghĩ mãi cũng chẳng hiểu, tại sao cô em quá sốt sắng sẵn lòng bức ảnh của tôi?

Giọng ắ sừng sĩa:

- Đó là nghề nghiệp của tôi.

James hỏi thêm vài câu. Ắ chẳng thèm trả lời. Vài phút sau, Pus-Feller xuất hiện:

- Đúng rồi thưa ngài. Annabel Chung. Một phóng viên tự do. Cô ta từng chụp vài tấm có giá trị. Ông cứ yên tâm - Giọng nói của gã ôn tồn.

- Cám ơn ông.

Khi gã quay đi, anh chàng nói với ả:

- Phóng viên tự do à? Nhưng đó chẳng phải là lý do chính đáng. Nào cô em, tại sao thế?

- Không. Đừng hỏi nhiều - Ắ vẫn ngoan cố.

- Quarrel, cứ tiếp tục đi.

Tựa lưng vào ghế, đầu anh chàng nhắm tịt. James biết đây là một câu hỏi đáng giá. Từ câu trả lời của ả anh chàng đỡ phải tốn mấy tuần vừa chạy đi chạy lại, vừa suy nghĩ nát óc. Nhưng có chắc moi được điều gì từ con ả cứng đầu này không? Ắ chả phải là thứ phóng viên bình thường. Phong cách này, thái độ này, dứt khoát ả quá dạn dày với trò bạo lực.

Vai phải của Quarrel bắt đầu di chuyển thấp xuống. Ắ thấp người theo để tránh bớt áp lực. Từ từ, mặt ả xoay thẳng về phía Quarrel. Ngay lập tức, ả phun một bãi nước miếng rõ to vào mắt hắn ta. Nhắm nhò gì thứ vũ khí của con nít. Quarrel toét miệng cười. Tay hắn siết mạnh hơn. Bàn chân ả quờ quạng liên tục bên dưới chiếc ghế.

- Tiều nả má.

Ắ văng tục mấy câu tiếng Hoa. Mồ hôi tươm ra từ trán ả.

Giọng James vẫn ôn tồn:

- Có gì đâu cô em phải khỏ sở đến thế. Thẳng thắn nói ra. Giấu giếm mà làm gì. Có nỗi khỏ nào sao? Hay có âm mưu gì chẳng?

Cứ cái đà này, tay phải ả sẽ bị gãy mất. Quả là con ả lì đòn. Một tay chân được huấn luyện chu đáo của một tổ chức nào đấy. Đến nước này thì rõ mười mươi rồi. Chả cần phải đoán hươu, đoán vượn nữa.

- Đồ chó chết.

Vừa chửi xong, tay trái ả vung lên xáng vào mặt Quarrel.

BÓPPP!

Trời, anh chàng quá hơ hổng. Chặn bàn tay ả lại, không còn kịp nữa.

Có tia sáng loé lên. Một tiếng nổ sắc gọn.

Vươn người tới trước James chớp nhanh vào cánh tay ả. Máu tuôn rùng rùng trên gò má Quarrel. Mảnh thủy tinh và kim loại rơi loảng xoảng trên mặt bàn. ả đập bóng đèn nháy vào mặt Quarrel. Cũng còn may. Nếu ả gio tay cao một chút, hẳn trở thành tên mắt chột.

Ngay lúc ấy, hắn đưa tay còn lại lên sờ chỗ vết thương rồi đưa ngón tay ra gã nhìn. Máu à? Cũng không đến nỗi nào, chỉ trúng ngay phần mềm.

Giọng của hắn vẫn trầm tĩnh:

- Nói chuyện tay đôi không ăn thua gì với con ả này đâu. Ngài có muốn tôi bẻ gãy một tay ả không?

- Không cần thiết, ả chỉ là một đứa sai vật. Cứ tha cho ả đi.

Anh chàng thầm trách mình. Mạnh tay thế mà chẳng được tích sự gì. Cái tổ chức đằng sau con ả ngoan cố này hẳn là gay lắm. Nếu tiết lộ bí mật, một hình phạt khủng khiếp chờ đợi ả? Mất mạng cũng không chừng.

Vẫn nắm chặt cổ tay phải của ả. Quarrel kéo sát về mình. Dùng tay còn lại mở lòng bàn tay ả ra, hắn nhìn thẳng vào đôi mắt đen hung dữ. Giọng hắn rít lại:

- Đây cô em. Em vừa xin anh tí huyết. Được thôi, anh gởi cho em chút kỷ niệm làm quà.

Với ngón tay cái và ngón trỏ, hắn nhéo mạnh vào gò Vệ nữ nhô ra trên lòng bàn tay ả.

Nhéo mạnh ...

Những khớp xương tay Quarrel kêu răng rắc.

ả vẹo người chịu đựng. Chừng không thấu, ả rống lên:

AHHHHH ...

Tay trái ả tát lia lịa vào mặt hắn. Nhắm nhò gì, giống như phỉ bụi. Toét miệng cười, tay hắn nhéo mạnh.

ả sụp xuống tuyệt vọng. Đột nhiên, hắn thả tay ra. ả té nhào xuống cát.

Bò lăn dưới đất một vòng, ả đứng lên, đưa bàn tay tím bầm vào miệng mút.

Vài phút sau chừng như bớt đau, miệng ả bắt đầu tru tréo:

- Nhớ nghe con, tên khốn kiếp. Sếp tao sẽ giết chết mày.

Vừa dứt lời, ả vọt ngay.

Quarrel nhoen miệng cười. Lấy từng chiếc khăn ăn, hắn đưa lên má chùi máu rồi liệng xuống đất.

- Vết bầm trên tay ả cũng cỡ như vết thương của tôi. Không dễ gì mất dấu đâu. Một con cạp cái đúng nghĩa. Loại phụ nữ thế này, ngài có thích không?

- Không. Lần đầu tiên tôi mới gặp một ả như vậy.

- Ngài có điều gì bận tâm? Tôi sẽ theo dõi nó.

Hắn cố dò xét nét mặt của anh chàng. Ngay lúc ấy, băng nhạc chuyển sang bài: Đừng chạm vào người tôi.

Giọng James từ tốn:

- Đã đến lúc anh phải có một gia đình. Cứ mặc xác con ả. Nếu không anh sẽ lãnh một dao vào bụng đấy. Thôi nào, tính tiền xong chúng ta đi về. Sáng nay lúc 3 giờ ở London, tôi đã dậy rồi. Tôi cảm thấy buồn ngủ quá. Anh phải huấn luyện cho tôi, nhớ không? Tôi cần có thêm chút cơ bắp mới được. Vả lại, phải để vết thương trên mặt lành lại. ả hun anh một cái quá mạng.

Quarrel bật cười ồ:

- Con cạp cái xổng chuông. Vừa nói xong, hắn gõ cây nĩa vào ly.

Leng keng ... Leng keng ... Leng keng ...

Chương 5

SỐ LIỆU VÀ SỰ KIỆN

Sếp tao sẽ giết chết mày ... Sếp tao sẽ giết chết mày ... Sếp tao sẽ giết chết mày, đồ khốn kiếp.

Lời tru tréo của ả cứ đọng mãi trong đầu anh chàng. Âm vang cho đến sáng hôm sau. Giờ James đang ngồi ở lan can, dùng bữa điểm tâm thật tuyệt. Mắt dõi qua khu vườn um tùm của miền nhiệt đới về phía Kingston, cách đó năm dặm. Vâng, vụ án của Strangsway và Trueblood đã rõ rồi. Họ bị giết chết. Họ đang điều tra điều gì đó. Một điều vẫn còn nằm trong bí mật. Đến cả Cục Phản gián còn chưa biết được. Bọn khốn kiếp kia muốn giết người diệt khẩu. Hẳn nhiên, chúng dư hiểu Cục Phản gián phải người đér

đây điều tra vụ việc đột nhiên mất tích. Người ấy không ai khác hơn là 007. Chúng muốn có một tấm hình của anh chàng để dễ bề nhận dạng. Anh chàng sẽ lưu lại ở đâu? Làm gì? Có tìm thấy chút manh mối nào không? Và một khi 007 nắm được sự tình, chúng đâu có ngại gì mà không thủ tiêu. Hết như bao nhiêu kẻ vô tội khác. Một vụ đụng xe trên đường, cộc choảng nhau bằng hàng nóng trong quán ăn, hoặc bất kỳ cái chết chừng như rất vô tình sẽ xảy ra. Tên cầm đầu vụ này là ai? Dù chưa biết rõ, nhưng dứt khoát nó là một thằng rất man rợ, khát máu. Giết người đối với nó chỉ là chuyện thường tình. Mà cách giết người của nó cũng thật hoàn hảo. Có thể Strangsway tìm thấy được điều gì rồi báo cáo sơ bộ về London. Và một kẻ nào đó rò rỉ thông tin. Kẻ thù nắm được, nhanh chóng ra tay. Không chừng một ngày nào đó, tử thần đến gõ cửa James, và Quarrel nữa. Láo thật. Nó có quyền gì thay mặt Thượng đế giữ sổ người khác. Chờ đấy con ạ. Để xem ai sẽ giữ sổ ai?

Đốt điều thuốc Royal Blend đầu tiên trong ngày, anh chàng phà ra thật điệu nghệ. Vòng khói tròn bốc lên cao. Đầu óc cứ mãi miên man. Kẻ thù là ai? Thằng chó nào? Xét cho cùng, chỉ có một tên khả nghi nhất. Tên tạp chủng người Đức lai Hoa Julius No sở hữu đảo Crab Key, khai thác phân lân giàu. Nó tự nhận là bác sĩ. Chẳng biết có đúng thế hay chỉ là tên lang băm miệt vườn mắc chứng hoang tưởng? Loại người này anh chàng đã gặp quá nhiều. Trí thức quá kém cỏi nhưng thừa gian xảo giết người. Thật lạ. Không hề có lý lịch nhân thân của nó. Thậm chí trong hồ sơ của đám FBI cũng không nổi. Chẳng lẽ từ đất nẻ nó chun ra? Năm mạng người trong vụ chim cò không thể xem thường. Bất hạnh ngẫu nhiên ư? Anh chàng không tin. Kinh nghiệm thâm báo: Không có điều gì tự nhiên xuất hiện. Nhiều lúc cứ nghĩ đó là sự an bài của Thượng đế. Nhưng không. Đó là một âm mưu vô cùng thâm độc của một tổ chức, một cỗ máy giết người hoàn hảo đang khuất trong bóng tối.

Lời quả quyết của Quarrel chẳng đã khẳng định thêm điều này? Hắn và cu dân ở đây cách mặt cái hòn đảo tử thần Crab Key. Những người Caymar như Quarrel đâu phải là loại người chết nhất. Họ không dễ gì hù dọa. Trù phi đó là sự tàn độc khủng khiếp. Tại sao tên No cố tạo ra nỗi ám ảnh này

với cư dân địa phương? Nó có điều gì đó riêng tư. Không muốn ai xía vào vụ khai thác phân chim? Kể cũng lạ. Phân chim có gì quý báu. Chúng dùng phân chim để làm gì? Chế tạo bom? Vũ khí ư? Anh chàng đã quyết định gọi cho viên quyền Thống đốc vào lúc 10 giờ. Phải tìm ra lời giải đáp thỏa đáng về vụ này: phân chim, đảo Crab Key, tên No tạp chủng.

Đang suy nghĩ miên man, bỗng có tiếng gõ cửa. Anh chàng vội đứng lên mở. Quarrel bước vào. Trên má trái của hắn ta băng một miếng rỗ to.

- Xin chào Đại tá. Ngài hẹn lúc 8 giờ 30.

- Vâng, vào một chút đi. Hôm nay, chúng ta rất bận. Ăn sáng chưa?

- Vâng. Cám ơn ngài. Cơm, cá muối và chút rượu rum.

- Sáng sớm làm gì nhiều thế?

Cũng bình thường thôi thưa ngài.

Khi hai người ngồi xuống ngoài lan can, James châm lửa mời hắn điều thuốc.

- Nào, bắt đầu ngày hôm nay của chúng ta. Tôi phải đến Phủ Thống đốc rồi Viện Nghiên cứu của Jamaica. Có lẽ đến chiều mới xong. Hôm nay anh không đi với tôi nhưng có một việc phiền anh chút xíu.

- Vâng, thưa ngài. Ngài cứ dặn, tôi sẽ làm ngay.

- Chiếc xe của chúng ta không ổn. Nó đang bị theo dõi. Anh đi xuống Motta hoặc nơi nào đây ghé vào cửa hàng cho thuê xe. Mướn một chiếc tốt nhất, mới nhất chỉ chạy chừng vài dặm. Chỉ mướn xe không mướn tài xế. Thời hạn thuê: một tháng. Nhớ không? Sau đó, đến bến cảng kiểm tra được hai gã có hình dáng gần giống chúng ta. Gã nào phải biết lái xe. Sắm quần áo cho họ giống loại chúng ta thường mặc. Nhớ cả nón luôn nhé. Bảo với họ, chúng ta muốn mang chiếc xe đến Montego vào sáng mai. Chỗ đường Ocho Rios, gần thành phố của Tây Ban Nha. Rồi họ cứ bỏ xe ở gara của Levy. Xong, gọi điện cho Levy, nhờ hắn ta trông giùm.

Quarrel mỉm cười:

- Ngài tính lừa tên nào đó?

- Chính thế. Trả cho hai gã ấy mỗi gã 10 bảng. Cứ bảo tôi là một doanh nhân người Mỹ giàu có, có ý thích ngược đời. Khoái hai người đứng đắn lái chiếc Sunbeam đến Montego. Hẹn họ sáng mai đúng 6 giờ phải có mặt

ở đây. Anh đến với chiếc xe mới thuê. Sau đó cho họ lái chiếc Sunbeam đi. Mui xe phải hạ kín. Rõ chưa?

- Vâng, thưa Đại tá.

- Còn một việc nữa. Căn nhà Beau Sesert ở cảng Morgan, có ai thuê chưa?

- Hình như chưa. Nó xa mấy dặm du lịch mà giá cho thuê cao quá.

- Anh đến hiệp hội Graham, xem coi chúng ta có thể thuê một tháng không?

Hoặc một nhà gỗ gần đây cũng được. Tiền bạc không thành vấn đề. Cứ bảo tôi là một doanh nhân Mỹ giàu có, ông James. Lấy chìa khoá và trả tiền thuê. Nếu họ muốn tôi xác nhận, cứ phen cho tôi.

Đưa tay vào túi, anh chàng rút ra một xấp bạc dày. Xẻ nửa cọc giao cho Quarrel, anh chàng nói tiếp:

- Đây là 200 bảng. Cất kỹ đừng cho ai biết. Nếu cần thêm, cứ phen cho tôi. Anh biết tôi ở đâu, đúng không nào?

- Vâng, thưa ngài.

Hắn cảm thấy hoảng vì số tiền quá lớn. Bỏ chúng vào bên trong chiếc áo sơ mi xanh rồi hắn gài nút cho đến tận cổ:

- Còn gì nữa không thưa ngài?

- Không. Cố gắng đừng để bị theo dõi. Gởi xe ở một nơi nào đó trong khu trung tâm rồi đi bộ đến mấy chỗ ấy. Đặc biệt chú ý đám người Hoa, nhất là những tên sáp lại gần anh.

Nói xong anh chàng đứng dậy. Cả hai cùng bước tới cửa.

- Hẹn gặp anh 6 giờ 15 sáng mai. Rồi chúng ta đến bờ biển phía Bắc. Chắc chúng ta phải đóng ở đây một khoảng thời gian rồi.

Quarrel gật đầu, vẻ mặt thoáng chút khó hiểu.

- Vâng, thưa Đại tá.

Vừa dứt lời, hắn bước nhanh ra cửa.

Nửa giờ sau, anh chàng lững thững bước xuống cầu thang. Vấy một chiếc tắc xi, James chỉ hướng Phủ Thống đốc.

Chẳng thèm ký tên vào cuốn sổ đăng ký ở bàn tiếp tân, anh chàng ráng ngồi đợi trong phòng chờ. Kẻ thù vẫn lảng vảng đâu đây. Nó trong tối, anh chàng ngoài sáng. Không được phạm bất cứ một sai lầm nào, dù là nhỏ nhất. Cố tạo ra vẻ không quan trọng càng ít bị chú ý. Mười lăm phút sau,

A.D.C bước ra mời anh chàng vào phòng làm việc của viên Thống đốc cỡ lâu một.

Chà một căn phòng khá rộng, thoáng mát với mùi thuốc là nực nồng. Viên quyền Thống đốc trong bộ vét màu kem, cổ áo to qua khổ, tất chếc cả vạt lốm đốm đen ngời chễm chệ trên cái bàn bằng gỗ mun. Thật lạ. Chẳng thấy thứ văn kiện giấy tờ chi cả. Chỉ vãi tờ tạp chí Daily Gleaven hay Times Weekly nằm ngổn ngang bên cạnh chậu dâm bụt. Ông ta đã luống tuổi. Hơn sáu mươi cũng không chừng. Đôi mắt sáng, xanh thẫm trên gương mặt đỏ gay lộ vẻ nóng nảy. Hai bàn tay để hằn trên bàn, ông ta chẳng cười mà cũng chẳng thèm đứng dậy:

- Xin chào ông ... James Bond. Xin cứ tự nhiên.

Bước tới cái ghế gần bàn của ông ta, anh chàng ngồi xuống, chào lại:

- Xin chào ngài.

Chả nói thêm một câu, James ngồi yên đấy chờ đợi. Một chiến hữu ở Bộ Thuộc địa đã mách trước cho anh chàng. Cuộc đón tiếp này chẳng có gì thú vị. Thậm chí là vô cùng lãnh đạm. Ông ta sắp về hưu. Vị trí này bất quá là một giai đoạn chuyển tiếp. Bộ cất nhắc ông ta vào chức quyền Thống đốc chỉ nhằm thế chỗ cho ngài Hugh Foot trong thời gian ngắn. Số là ngài Hugh hoạt động quá thành công, chuyển về Anh với chức vụ cao hơn. Còn ông ta thừa biết chẳng làm gì được như thế nên cứ tà tà. Trước đây, ông ta đã từng làm Thống đốc ở Rhodesia. Vài tháng nữa, Bộ quyết định cho ông ta nghỉ hưu. Chả thiết gì cả. Ông ta cố kiếm chức giám đốc nào đấy ở London để dưỡng già. Còn những chuyện ở Jamaica, cứ làm thỉnh cho rảnh nợ. Vụ án của Strangsway là một thí dụ. Bằng mọi giá, ông ta cố lờ đi. Càng bới móc, càng nhọc công mà chẳng xơ múi được gì cả.

Viên quyền Thống đốc tăng hắng. Ông thừa biết James thuộc loại khó nuốt.

- Ông cần gặp tôi?

Giọng anh chàng điềm tĩnh:

- Chỉ là công vụ thôi, thưa ngài. Tôi đến vì vụ án của Strangsway. Hửn ngài nhận được thông tin từ Bộ trưởng.

Phải nấn gân lão già an phận này một chút. Dù đến đây đơn độc nhưng ai chống lưng cho anh chàng? Ông phải hiểu rõ điều này. 007 và Cục Phản

gián chả phải là mây thẳng ranh con dễ bắt nạt.

- Vâng, tôi có nhận được. Vậy tôi có thể giúp gì cho ông nào? Nếu tôi nhớ không lầm, vụ đó kết thúc rồi kia mà.

- Kết thúc thế nào thưa ngài?

Giọng ông ta thẳng thừng:

- Strangsway rõ ràng trốn theo cô gái. ĐÀO NHIỆM VÌ TÌNH. Tóm tắt như vậy. Vài đồng sự của ông không thể sống thiếu gái.

Chà, lão xách mé tới mình, anh chàng thâm nghĩ.

- Mê gái, lụy vì tình, luôn gây ra những tai tiếng lằng nhằng. Chả hiểu sao Chính phủ không có một ông James Bond nào không có máu hảo ngọt. Tôi cứ cầu mong Cục gởi đến một tay nào đấy có năng lực hơn. Chúc vụ thanh tra địa phương chẳng phải là chuyện đùa. Tôi có khối tư liệu từ phía cảnh sát.

Chả thèm đếm xia vào những lời móc ngoéo của lão, James mỉm cười:

- Vâng, xin ngài nhớ những gì ngài phát biểu hôm nay. Tôi sẽ chuyển chúng về Cục. Dĩ nhiên, sếp của tôi đem chuyện này làm việc vờ các ngài Bộ trưởng Bộ Quốc phòng và Bộ Ngoại giao. Và một khi ngài hết nhiệm kỳ trở về Anh, tôi không dám chắc, thưa ngài là có gặp khó khăn gì không với Cục Phản gián? Chỉ có trời mới biết được. Còn Sở Cảnh sát của Jamaica có hiệu quả không? Chờ xét lại.

Lão quyền Thống đốc nhìn James nghi ngờ. Thẳng ranh con thế mà gợn thiet. Phải giữ mồm giữ miệng với hần mới được.

- Ô, đây chỉ là chuyện tầm phào ngoài lề thôi. Nếu cần trình bày quan điểm, tôi phải tự báo cáo với ngài Bộ trưởng. Trong thời gian ở đây, ông có cần gặp ai trong đám nhân viên của tôi?

- Tôi muốn nói chuyện với ông Trưởng ban phụ trách vấn đề thuộc địa.

- Tại sao vậy? Xin xỏ điều gì chẳng?

Cái lão già chết tiệt. Chả làm nên trò trống gì, chỉ giỏi cái nước rộng họng, xách mé. Tỉnh bơ, James nói tiếp:

- Có vài sự cố trên đảo Crab Key. Khu bảo tồn chim bị phá hủy. Bộ Thuộc địa chuyển hồ sơ qua Cục Phản gián. Tôi có nhiệm vụ điều tra chuyện này.

Về mặt lão già thư giãn:

- Được thôi. Chuyện này không thành vấn đề. Pleydell-Smith, Trưởng ban phụ trách thuộc địa sẽ gặp ông ngay lập tức. Còn vụ của Strangsway, chúng ta khép hồ sơ lại nhé? Chả cần phải bới móc ra làm gì.

Lão giờ tay lắc cái chuông bên cạnh. Vài phút sau, A.D.C bước vào.

- Ông James Bond muốn gặp Trưởng ban phụ trách thuộc địa. A.D.C phiên anh đưa ông ta đến đây. Tôi sẽ phen cho Pleydell-Smith.

Lão đứng lên, bước qua bàn làm việc rồi giờ tay chào:

- Xin tạm biệt. Hy vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau. Đảo Crab Key à? Tôi chưa từng đến đó. Nhưng chuyến đi này chắc sẽ thú vị lắm.

Bắt tay lão, giọng anh chàng thân thiện:

- Tôi cũng nghĩ thế. Xin chào.

Chờ anh chàng bước ra khỏi phòng, lão quyền Thống đốc lẩm bầm:

- Thứ ngựa non háu đá.

Trở lại bàn, ngồi xuống, lão nhắc điện thoại lên, nói vài câu lầy lệ với tay Trưởng ban phụ trách thuộc địa. Gác phen xong, lão lật nhanh tờ Times Weekly, dán mắt vào trang cổ phiếu.

Tay Trưởng ban phụ trách vấn đề thuộc địa – Pleydell-Smith trông vẫn còn trẻ. Mái tóc xù xù, đôi mắt nâu sáng làm gương mặt gã hồn nhiên. Chà, một tay nghiện ông pip thứ thiệt. Ngồi nói chuyện với James chừng mười phút, gã mỗi thuốc hai, ba lần.

Vừa thấy mặt anh chàng, Pleydell-smith ngồi nhồm dậy, nhanh nhẩu chạy tới bắt tay. Chỉ cho anh chàng chiếc ghế gần đó, gã đi tới đi lui trong phòng, dùng pip gãi gãi lên màng tang.

Giọng gã thân mật:

- James Bons à? Cái tên nghe quen quá. Để mình nhớ lại chút xem. Ô đúng rồi, cậu điều tra vụ kho tàng trên đảo. Bốn năm năm gì đó. Có một hôm, mình tìm thấy chồng hồ sơ về cậu nằm đâu đó trên bàn. Vụ án tuyệt vời. Thật hân hạnh. Mình không ngờ đây. Cậu làm mọi thứ ở đây đảo lộn. Nhờ vụ đó, Kingston có chút tiếng tăm. Thiên hạ ngày nay chỉ biết lo nghĩ cho quyền lợi cá nhân, địa vị xã hội, quyền tự quyết. Miệng la to hét lớn đủ thứ mà chẳng làm nên trò trống gì cả. Nội cái điều khiển xe buýt cũng chả xong. Còn vấn đề sắc tộc ấy à, miễn bàn.

Vừa nói xong, hắn bước tới bàn làm việc, ngồi xuống đối diện với James, một chân gác lên tay ghế. Với tay lấy hộp thuốc, hắn bắt đầu nhồi cái tẩu:

- Xin cậu cứ tự nhiên. Mình có thể giúp gì nào? Mình dám cá, chuyện của cậu lý thú hơn nhiều mấy cái thứ quái quỷ năm kia – Tay hắn quơ quơ về phía chồng công văn đang chờ giải quyết.

James mỉm cười. 5 năm rồi mà hồ sơ của anh chàng vẫn còn nằm đâu đó trên bàn? Thật lạ. Xoáy vào chỗ hờ hênh của hắn, mình phải hỏi vài câu cho ra lẽ.

Ngồi thẳng người lên, James nghiêm giọng:

- Vâng. Tôi đến đây vì vụ của Strangsway. Nhưng trước hết, tôi muốn hỏi một câu. Với chừng ấy thời gian, hồ sơ vụ kho tàng vẫn còn nằm trên bàn? Ai đó yêu cầu ông lục lại hồ sơ? Nếu điều này có chút gì khó nói, ông có thể không cần trả lời. Nghe có vẻ phi lý thôi. Thật chẳng có gì quan trọng.

Pleydell-Smith nheo một mắt nhìn anh chàng:

- Mình biết do bản chất nghề nghiệp, đôi khi cậu quá dè dặt.

Rồi hắn ta ngó lên trần:

- Để nhớ lại xem. Vâng, có một hôm, mình tìm thấy nó trên bàn cô thư ký vừa mới tuyển. Cô ta đang sắp xếp lại tất cả hồ sơ. Thật là bẽ bộn. Rồi trong cái đồng hồ độn ấy, tình cờ mình gặp nó.

- Thế ư? Thật ngại quá. Chẳng hiểu sao, khi tôi vừa đặt chân đến đây, có nhiều kẻ muốn tiếp cận làm quen. Trở lại vấn đề chính, tôi muốn rõ vài điều. Ông biết gì về hòn đảo Crab Key? Gã người Hoa tự xưng là bác sĩ No, chủ nhân hòn đảo ấy? Vụ khai thác phân chim? Tất cả những chi tiết dù nhỏ nhất nhất đều có giá trị.

Đột nhiên hắn cười nho nhỏ. Lấy cái tẩu ra khỏi miệng hắn vừa nói vừa nhồi nhồi mớ thuốc đang cháy dở với que diêm.

- Cậu đặt những câu hỏi hơi khó trả lời. Đó là cả một bộ phim nhiều tập ấy. Lúc đó mình còn làm ở Toà lãnh sự trước khi về Bộ Thuộc địa. Công việc đầu tiên của mình là ở Peru. Mình có nhiều mối quan hệ với đám người quản lý vụ làm ăn này: Companía Administrandoradel Guano. Những con người tốt bụng.

Chờ ống tẩu cháy đỏ, hắn quăng cái hộp quẹt lên bàn.

- Phần còn lại của câu chuyện, phải dựa vào tập hồ sơ. Hắn lắc cái chuông đặt bên cạnh. Vài phút sau, cánh cửa phía sau James mở ra.

- Cô Tano, mang cho tôi hồ sơ liên quan đến vụ mua bán của đảo Crab Key. Thêm hồ sơ về tay giám sát bị chết hôm trước Noen. Nếu tìm không ra, cứ hỏi cô Longfellow.

Cô thư ký dạ một tiếng nho nhỏ rồi khép cửa lại.

Xoay xoay người trên ghế, Pleydell-Smith bắt đầu kể:

- Mình có vài lời sơ lược về vụ phân chim. Thường người ta khai thác nguồn chất thải của hai giống chim: con Booby và Guany. Trên Crab Key, chỉ thấy loài Guany. Hình dáng chúng tương tự giống chim cốc xanh, cậu có thể thấy ở Anh. Chà, cái lũ Guany rất háu ăn. Chúng là cái máy nghiền cá thành phân chim. Cậu biết một lần nó ăn bao nhiêu con cá không? Tình cờ, người ta mổ bụng một con Guany, tìm thấy hơn 70 con cá trông.

Lấy ống pip ra, hắn quơ quơ về phía anh chàng cố tạo chút ấn tượng.

- Một năm cả dân Peru chỉ dùng có bốn ngàn tấn cá. Còn đám Guany ở đó xơi cả thủy sản năm trăm ngàn tấn.

Bĩu môi, anh chàng làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Thật ư?

- Vâng. Mỗi ngày, một con trong số hàng trăm ngàn con Guany ăn hết nửa ký cá rồi thải ra hơn nửa trăm gram phân. Ngày này qua ngày kia, chúng tạo thành hòn đảo phân chim.

James cắt lời:

Tại sao chúng không thải phân xuống biển?

- Cũng chả hiểu. Có lẽ do bản năng. Chúng cứ thải phân trên đảo từ thuở Chúa sáng tạo ra muôn loài. Hàng triệu triệu tấn phân trên vùng Pescadores và nhiều đảo khác. Mãi đến năm 1850, người ta mới biết chúng là nguồn phân bón tự nhiên giàu chất ni trát và phốt phát nhất trên thế giới. Thế là thiên hạ xúm nhau lên tàu đến các hòn đảo phân chim khai thác chúng. Thời kỳ ấy được gọi là Saturnalia ở Peru. Nó kéo dài hơn hai mươi năm. Ở Klondyke cũng thế. Thiên hạ giành giựt, chém giết nhau trên đồng phân, cướp bóc các chiếc tàu, bắn nhau loạn xạ, bán những tấm bản đồ giả về các hòn đảo phân chim. Bỗng chốc có khối thặng dư giàu to.

- Người ta quan tâm đến đảo Crab Key từ khi nào?

Anh chàng muốn đi thẳng vào vấn đề. Cái tay này cứ cà kê dê ngỗng mãi mấy thứ phân chim.

- Đó là đảo phân chim duy nhất ở phía Bắc. Nó cũng từng được khai thác. Chẳng biết từ lúc nào, khoáng chất trong nước ở vùng biển này thua dòng chảy Humboldt nên thịt loại cá trông cũng không bổ dưỡng cho lắm. Vì thế nguồn phân ở đây có chất lượng kém hơn. Người ta khai thác chúng cũng khi trời khi sụt. Mãi cho đến khi ngành kinh doanh này bùng nổ, nhất là khi bọn người Đức phát minh ra phân hoá học, người ta đổ xô nhau tới Crab Key và các hòn đảo có nguồn phân chim chất lượng kém. Vào lúc này, Peru vào cuộc. Họ quốc hữu hoá ngành khai thác phân chim và bảo vệ giống Guany. Rồi sản lượng bắt đầu tăng lên trở lại. Sau một thời gian dùng thử phân hoá học, người ta thấy chúng làm cho đất bị thoái hoá, không thể nào so sánh với đám phân chim. Thê là giá cả của chất thải từ Guany tăng lên không ngừng. Riêng Peru thực hiện chính sách bảo hộ nền nông nghiệp của họ với đồng phân chim trong nước. Nguồn cung cấp đột nhiên khan hiếm. Thế là thiên hạ tranh giành Crab Key.

- Thế à?

Vừa nói đến đây, Pleydell-Smith dừng lại một chút. Tay lần kiểm cái hộp quẹt, hẩn mỗi cái tẩu lần nữa.

- Ngay khi chiến tranh vừa nổ ra, tay người Hoa láu cá, lưu manh ấy liền nghĩ ra cách làm giàu từ việc khai thác phân chim ở đảo Crab Key. Giá cả thị trường lúc ấy vào khoảng 50 đô một tấn tại Atlantic. Gã đề nghị mua Crab Key với giá mười ngàn bảng. Rồi gã vận chuyển công nhân đến đây làm việc ngày đêm. Chà, gã kiếm cũng được bọn bạc. Mỗi tháng một chuyến tàu từ châu Âu hay Antwerp đến chở chúng đi. Sau đó, để giảm giá thành sản xuất, gã dùng thêm máy gạn, máy nghiền. Còn đám công nhân ấy à, gã bóc lột tối đa. Những năm gần đây, giá thị trường chỉ còn 38 hay 40 đô gì đấy một tấn ở Antweep. Dĩ nhiên, gã hạ tiền thuê nhân công xuống. Rồi Crab Key trở thành nơi lao động khổ sai. Gã cấm không cho ai rời khỏi đảo. Rồi người ta bắt đầu đồn đãi nhau mấy câu chuyện liên quan đến cách cai trị hà khắc của gã. Dĩ nhiên, Crab Key thuộc sở hữu tư nhân. Chê

ai dư hơi xía vào chuyện nội bộ của nó.

Anh chàng thấy có điểm cần làm rõ:

- Thật sự Crab Key đem lại tiền cho tên No?
- Guany là giống chim có giá trị nhất trên thế giới. Sau khi trừ hết chi phí, một cặp chim mang đến cho chủ nó hai đô la một năm. Mỗi con chim mái đẻ trung bình ba trứng, một cặp chim đáng giá 15 đô. Nhân con số này cho một trăm ngàn chim trên Crab Key, số tiền lên đến một triệu rưỡi đô. Con số không nhỏ phải không nào? Chưa kể gã dùng máy móc để tăng năng suất. Cậu thấy không, một miếng đất nhỏ xíu với chừng ấy tài sản.

Chừng nhớ ra chuyện gì, hấn lắc cái chuông nhỏ.

- Sao chồng hồ sơ này giờ không thấy tới? Rồi cậu sẽ tìm thấy những chi tiết thú vị trong đó.

Cánh cửa phòng mở ra phía sau James.

Giọng Pleydell-Smith càu nhàu:

- Máy tập hồ sơ đâu, cô Tano?
- Xin lỗi sếp. Tôi không tìm ra chúng.
- Cô nói giỡn à? Không tìm ra chúng? Lần cuối cùng ai mượn chúng?
- Thưa, ngài Strangsway.
- Không phải thế. Tôi nhìn thấy ông ta mang chúng trở lại đây. Chuyện gì xảy ra thế?

Ả cố giữ giọng bình tĩnh:

- Tôi không biết, thưa sếp. Chỉ có cái bìa, còn tài liệu bên trong không có. Quay người lại, anh chàng nhìn vào ả thư ký. Mỉm cười, anh chàng xoay lưng lại. Chuyện đã rõ mười mươi. Máy chồng hồ sơ đang ở đâu? Tại sac hồ sơ của 007 cách đây 5 năm lại năm lẫn lóc trên bàn của ả? James dư sức biết điều này. Hèn gì, mới vừa đặt chân xuống sân bay, con ả trơ trẽn Annabel xáp tới làm quen. Tai mắt của kẻ thù có mặt ngay trong cái phủ Thống đốc. Nó tiết lộ thông tin ra ngoài. Giống như tên No xảo quyệt, cor ả mặt dày Annabel Chung, ả thư ký Tano với dáng vẻ nhu mì, Bẽn lẽn, đôi mắt đằng sau cặp kính cận là một ả người Hoa. Trùng hợp ư? Không hề!

NGÓN TAY TRÊN CÒ SÚNG

Một lát sau, Pleydell-Smith mời anh chàng dùng bữa ở Câu lạc bộ của Nữ hoàng. Ngồi tại bàn trong góc căn phòng bằng gỗ cẩm kiêu kỳ, ngay bên dưới

bốn cái quạt quay vù vù, họ vừa ăn vừa tán gẫu về Jamaica. Lúc cà phê mang lên, Pleydell-Smith bắt đầu tâm sự.

Ngoài dáng vẻ trù phú, thơ mộng yên bình của hòn đảo này là những bí mật

khó ai hiểu hết được.

Hắn quơ quơ cái tẩu:

- Thế đấy. Người Jamaica là một chủng tộc khá lười biếng. Tâm hồn họ đơn

thuần, hết như đứa trẻ con. Sống ngay trên hòn đảo giàu có như thế này,

nhưng họ không biết cách kiếm ra tiền. Một phần do làm biếng, một phần do

ngu dốt. Cách đây hai trăm năm, người Anh đến đây và chiếm nó thật dễ

dàng. Nhưng họ không lưu lại đây. Đến rồi đi. Dường như họ chỉ muốn chiếm

thêm lãnh thổ, chẳng màng khai thác chút tài nguyên nào.

Cùng với người Anh, đám người Bồ Đào Nha gốc Do Thái đến đây lập nghiệp.

Nhưng bọn này quá chú trọng đẳng cấp xã hội. Những kẻ hợm hĩnh, tạm gọi là

như thế. Họ dùng tiền của xây dựng nhà cửa lâu đài, truyền bá âm nhạc, đặt

tên các điểm du lịch. Tên họ nhan nhản trên tờ Glesner như cậu
thầy đó. Họ

lao vào sản xuất rượu rum, thuốc lá và làm đại diện cho các công
ty của

Anh quốc: xe hơi, bảo hiểm ...

Sau đó, là đám người Syrie đặt chân đến đây. Bọn này rất giàu có
nhưng làm

ăn dờ ẹt. Chúng kinh doanh các kho bãi, nhà trọ. Chả có máu làm
ăn bầm

sinh, chúng thường xuyên thua lỗ. Trữ hàng nhiều quá, đôi khi kẹt
tiền

mặt, chúng phải bán đồ, bán thảo. Kế tiếp là bọn người Ấn Độ với
nghề bán

trang sức. Họ cũng là đám cò con, kiếm ăn ngày ba bữa. Không du
được bao

nhiều.

Cuối cùng là bọn tha phương cầu thực người Hoa. Cậu chó có xer
thường bọn

này. Với bản tính gan lì, kín đáo, chắc mót, ngay lập tức, bọn chúng
trở

thành chủng tộc có nhiều tài sản ở Jamaica. Chúng kinh doanh trong
ngành

ăn uống: mở các lò bánh, nhà hàng, quán ăn và cả nghề giặt giũ.
Chúng

thường sống cô lập trong cộng đồng. Dần dần về sau, dùng thuốc
tráng dương

nhiều quá, nhu cầu sinh lý không giải quyết được, chúng lấy luôn

mấy em da

đen sinh ra hàng đồng tạp chủng. Cậu có thể thấy nhan nhản bọn này ở

Kingston. Bọn này đúng là đám càn quấy nhất ở Jamaica. Chuyện gì chúng

cũng chẳng từ: cướp bóc, tống tiền, giết người... Thành tích của chúng

càng lúc càng chồng chất trong hồ sơ của Sở Cảnh sát.

James ngắt lời:

- Cô thư ký của ông có thuộc trong đám tạp chủng này?

- Đúng đấy. Một cô gái sáng dạ, làm việc rất hiệu quả. Chúng mình tuyển

được cách đây sáu tháng. Cô ta là ứng cử viên sáng giá nhất trong đợt ấy.

- Có lẽ là thế. Nhanh lợi, nhanh trí. Còn tổ chức của bọn chúng, ai là tên

cầm đầu trong đám tạp chủng này?

- Cũng không rõ lắm. Có ai đó cầm đầu nhưng không hề lộ diện.

Đây là một

cộng đồng khép kín nhưng làm ăn rất hiệu quả. Thật ra, hồ sơ cũng không

cung cấp được chi tiết nào cụ thể. Cậu không thể tìm gì nhiều ở đây. Còn

tên No, có phải bác sĩ hay không chưa rõ. Nhưng hẳn đúng là miệng lưỡi như

đám con buôn. Ngọt xớt, xởi lởi, hoạt bát lắm. Chỉ cái chuyện rắc rối với

đám Audubon, cậu cũng có chút khái niệm về hấn.

Còn Crab Key như thế nào? Theo hồ sơ, đó chỉ là một hoang đảo với những

đầm lầy mọc đầy những cây đước và mấy đồng phân chim khổng lồ. Nếu cần

biết thêm chi tiết, cậu có thể tham khảo ở Viện Nghiên cứu của Jamaica.

Mình có quen một tay ở đây. Chờ cậu tới đó xong, mình sẽ giới thiệu cậu

với hấn. Chịu không?

Một tiếng sau, James ngồi gọn lỏn trên chiếc ghế trong văn phòng mờ tối

với cái bản đồ địa hình của Crab Key sản xuất từ năm 1910 trải ra trước

mặt. Dùng mấy tờ giấy can Viện cho mượn, anh chàng phác thảo sơ bộ những

điểm chính yếu.

Tổng diện tích của hòn đảo vào khoảng năm mươi dặm vuông. Ba phần tư về

phía Đông là đầm lầy và những hồ nước không sâu lắm. Một con sông bắt

nguồn từ đây chảy nửa đường dọc theo bờ Nam đổ vào một vịnh cát nhỏ. Anh

chàng thầm đoán: Có lẽ đám Audubon chọn nơi này để xây dựng khu bảo tồn.

Về phía Tây, có một ngọn đồi nhô cao khoảng trăm rưỡi thước rồi đột ngột

biến thành dốc thẳng ra biển. Từ ngọn đồi này có một đường hầm
chấm dứt

đến một cái hộp mang dòng chữ Khu Khai Thác Phân Chim, hoạt
động cho tới

năm 1880, Chưa có bóng dáng một ngôi nhà, con đường hay lối mòn
nào.

Từ xa nhìn vào, hòn đảo giống như một con chuột nước đang lội,
Phần xương

sống nhô cao, đầu hướng về phía Đông, cách điểm cực bắc Galina
của Jamaica

khoảng 30 dặm và 60 dặm về phía Nam của Cuba.

Anh chàng khá thất vọng. Đây chỉ là một bản đồ địa hình sơ sài.

Nhìn chung Crab Key nằm trong vùng nước cạn, ngoại trừ phía bờ
Tây sâu

khoảng trăm rưỡi thước kéo dài đến vùng sâu của Cuba.

Cuộn nó lại, anh chàng trao lại tay quản thủ thư viện. Lúc ấy vẫn
chưa tới

bốn giờ. Chà, trời hôm nay sao oi quá. Mồ hôi thấm ướt cả người.

Uể oải, James bước ra khỏi thư Viện, vẫy chiếc tắc xi trở về khách
sạn.

Công việc chừng như tạm ổn. Có điều thật quái lạ. Không một chút
thông tin

nào về tên No. Tất cả đều kín như bưng. Nếu thế chỉ còn một lý do
duy

nhất: Nó quét sạch mọi thứ trước khi anh chàng đến đây. Kệ xác
nó. Thêm

một thời gian nữa, mọi việc rồi cũng phơi bày. Chạy trời cũng

không khỏi

nắng. Dứt khoát là thế. Còn chiều nay ấy à? Về khách sạn nghỉ dưỡng sức

chuẩn bị cho chuyến đi sáng mai.

Ghé lại bàn tiếp tân, anh chàng cố tìm xem lời nhắn của Quarrel.

- Thừa ông – Cô tiếp tân dễ thương đáp lại.

Chừng nhớ ra điều gì, cô nàng nói tiếp:

- Chỉ có giỏ trái cây từ bên phủ Thống đốc gửi đến. Sau giờ trưa một chút.

họ mang luôn tới phòng cho ngài.

- Người mang đến là ai?

- Một người da màu. Hắn bảo từ văn phòng của A.D.C

- Xin cảm ơn cô em.

Nhận chìa khoá, anh chàng đi cầu thang lên thẳng tầng một. Thật nực cười.

Mới đây đã có quà. A.D.C trước giờ làm gì có thói quen này? Chúng định gài

bẫy mình chăng? Tay thủ sản khẩu súng bên trong áo khoác, anh chàng bước

nhẹ nhẹ đến cửa phòng. Vặn chiếc chìa khoá, anh chàng đá cánh cửa mở ra.

Căn phòng vẫn trống trơn. Không có gì thay đổi ngoài giỏ trái cây nằm trên

bàn trang điểm. Khoá cửa lại, anh chàng bước tới.

Chà một giỏ trái cây to, trang hoàng khá đẹp với nào quýt, nho, chuối

hồng, măng cầu xiêm, vú sữa, cùng một cặp quả xuân đào. Phía trên cột vào

hàng nơ là một phong thư trắng. Lấy nó ra, anh chàng giơ dưới ánh đèn. Bên

trong là một lá thư với dòng chữ: LỜI CHÚC MỪNG CỦA NGÀY THỐNG ĐỐC. Anh

chàng khịt mũi. Thằng nào ngu quá! Lão quyền Thống đốc và James như nước

với lửa. Làm gì có chuyện chúc mừng.

Nhìn sang mớ trái cây, James nghiêng người xuống, áp tai vào cổ lắng nghe.

Không một tiếng động. Năm lấy quai giỏ, anh chàng đổ nó xuống sàn. Từng

quả, từng quả một lần khắp tám thảm dứa. Cũng không có gì. Chẳng lẽ mình

đa nghi?

Nhặt một quả xuân đào lên, anh chàng thầm nghĩ: Gặp một tay háu ăn, chắc

hắn sẽ chọn quả này. Bước vào phòng tắm, anh chàng bỏ nó vô lavabo. Trở ra

phòng ngủ, James quan sát kỹ ổ khoá của tủ quần áo. Không thấy điều khả

nghi, anh chàng mở khoá.

Nhấc chiếc vali ra, anh chàng cúi người dò xét lớp bột tan đã rắc sẵn từ

buổi sáng quanh hai ổ khoá. Có vết vấy bẩn lan ra chung quanh. Ngay lỗ

khoá có vài đường trầy xước. Thế thì rõ rồi. Lợi dụng lúc anh chàng vắng

mặt, bọn chúng lén vào đây tìm kiếm. Bất quá chỉ là mấy tên gà mờ để lại

dấu vết tùm lum. Thua xa cái đám tội phạm trước đây 007 từng tiến về bên

kia thế giới.

Mở vali ra, anh chàng dựng nó lên. Ngay bốn đầu đinh đồng bình thường dính

vào đường viền trên góc phải của nắp, anh chàng dùng ngón tay nạy nó lên.

Giữ nó trong tay, anh chàng kéo ra một sợi dây thép dài cả thước rồi để

xuống sàn. Sợi dây này luôn xuyên qua các vòng thép nhỏ bên trong nắp và

giữ cho vali luôn đóng lại. Tất cả vẫn còn nguyên. Tên đột nhập làm quái

gì mà biết mở cái vali.

Mở cái túi đồ nghề, anh chàng lấy ra một cái kính lúp đồ nghề của bọn thợ

bạc rồi trở vào phòng tắm. Bật cái đèn ngay tấm gương dùng để cạo râu,

xoay quả xuân đào vào bên dưới cái kính, James quan sát thật kỹ.

A, đây rồi. Ngay trên vết nứt của cái quả mọng nước, ngon lành kia lộ ra

một lỗ kim. Mép của nó có vết nâu nhạt. Thật tinh vi. Nếu không dùng kính

lúp, có trời mới phát hiện được.

Bỏ nó xuống lavabo, anh chàng nhìn thẳng vào trong gương. Miệng nhép một

nụ cười thật dễ ghét. Chà, thế là lũ chúng nó nấp trong bóng tối đã tuyên

chiến. Vâng, tao chỉ chờ có thế. Trước sau gì chúng mày cũng phải ra mặt.

Một dòng máu nóng từ bên dưới chạy ngược lên trên theo sống lưng của anh

chàng. Dâng mãi ... dâng mãi ... Mặt James đỏ rần. Trục giác và kinh

nghiệm của 007 quả chẳng sai. Vụ án Strangsway và Truebloody đã có cơ sở.

Họ cùng bị giết. Còn đồng hồ sơ hoá thành tro bụi. Có lẽ họ quá vội vàng

lần theo dấu vết. Và giờ đây khi anh chàng vào cuộc, ả Tano chó chết ngay

lập tức thông báo cho tên giấu mặt. Con ả trơ trẽn Annabel cùng với thằng

tài xế tắc xi hôm nọ bám sát theo sau anh chàng. Bọn chúng đã tìm ra được

khách sạn Blue Hills. Và bắt đầu KHAI HỎA.

Đến nước này, chẳng thể nào dừng lại được nữa. Chúng sẽ tiếp tục nã những

đòn chí mạng vào anh chàng. Nhưng thằng cầm đầu là ai? Ngón tay thằng chó

nào đang bóp cò? Manh mối giờ chỉ là con số không to tướng. Nhưng anh

chàng vẫn dám quả quyết, đằng sau khẩu súng ấy không ai khác hơn là thằng

chó No. Bãi chiến trường của cuộc chiến không khoan nhượng ấy dứt khoát

phải diễn ra trên hòn đảo Crab Key!

Trở ra phòng ngủ, anh chàng nhặt từng quả một rồi mang chúng vào nhà tắm

xem xét. Y như dự đoán, quả nào cũng đều bị tẩm độc. Luôn có lỗ kim nhỏ,

mép nâu nhạt xuất hiện không ở cuống thì ở vết nứt. Chà, đầu độc kiểu này

dư sức giết cả tiểu đội. Một mình 007 mà ăn thua gì.

Rung cái chuông gọi tên hầu phòng, anh chàng nhờ hăn kiểm giùm cái thùng

cạt tông, mấy tờ giấy và vài cuộn dây. Bỏ đồng trái cây vào thùng, anh

chàng cột lại cẩn thận. Sau đó , nhấc cái phen lên, James gọi đến phủ

Thống đốc, yêu cầu gặp Pleydell-Smith.

- Vâng, có phải là Pleydell-Smith? Tôi là James Bond. Xin lỗi đi làm phiền

ông. Nhưng tôi có việc rất quan trọng. Ở Jamaica có phòng xét nghiệm nào

không? Thế thì quá tốt. Tôi có chút việc cần nhờ. Khi tôi chuyển cái thùng

đến ông, nhớ mang nó đến tay xét nghiệm viên. Đích thân ông đẩy nhé. Đừng

giao cho ai khác. Vâng, tôi sẽ giải thích sau. Khi nhận được kết quả xét

nghiệm, nhớ đánh điện báo cho tôi theo địa chỉ ở Beau Desert, cảng của

Morgan. Tôi sẽ ở đây trong vài tuần tới. Vâng, có chút không tiện nói qua

điện thoại. Lần sau gặp, tôi sẽ giải thích rõ hơn. Nhờ ông báo với tay ấy

làm xét nghiệm cẩn thận. Đừng nhìn sơ một chút là bảo không có gì. Nhận

được kết quả, ông sẽ hiểu hết mọi chuyện này. Cảm ơn rất nhiều. Thật là

may mắn, sáng nay được gặp ông. Xin chào.

Đề tên lên cái thùng, anh chàng bung nó xuống đường.

Vẫy một chiếc tắc xi, James trả tiền nhờ gã tài xế chuyển hộ đến phủ Thống

đốc. Lúc ấy đã 6 giờ chiều.

Trở lên phòng, anh chàng tắm nhanh, thay đồ rồi gọi chút rượu. Vừa định

bước ra lan can thì Quareel gọi điện.

- Mọi việc đều ổn cả, thưa Đại tá.
- Thế ư? Tuyệt lắm. Còn căn nhà thì sao?
- Thu xếp xong rồi, thưa ngài.

Rất tốt.

Chà, Quarrel thật được việc. Tất cả đều vào đây. Khoan khoan, anh chàng

bước ra lan can.

Ánh nắng chiều như còn chút luyến lưu, chợt le lói vài tia nhợt nhạt.

Ngoài kia, bóng tím thẫm phủ gần hết thị trấn và bên cảng. Xa xa trên bầu

trời, tiếng gầm rú của chiếc Super Constellation càng lúc càng lớn dần.

Cũng chính nó, mới chiều hôm qua mang anh chàng đến đây.

Ôi, hai mươi bốn giờ qua thật là dài. Mọi việc dường như đã thay đổi kể từ

khi anh chàng bước ra khỏi máy bay. Mình có nên kể cho ông M nghe chuyện

này? Hay viết báo cáo về cho Chính phủ? Với Chính phủ thì không thể rồi.

Mình sẽ nói điều này với ông M? Tên No gởi cho mình giỏ trái cây tẩm độc

à? Có bằng chứng không? Điều gì bảo tên No gởi đến? James không có một dấu

vết xác thực. Tất cả chỉ là trực giác và suy luận.

Làm ăn thế này, ông M cười vào mũi mình. Rồi ông ta nhăn cái mặt lên, tay

bấm vào máy bộ đàm liên lạc với tay Chánh Văn Phòng:

- Này Bill. 007 lượ nghề rồi. Hẳn quả quyết có gã nào đó dùng mấy quả

chuối tẩm độc định thủ tiêu hẳn ta. Nghe sao giống mấy bộ phim Tàu. Có lẽ

nằm trong bệnh viện quá lâu ngày, hẳn hoá rồ mất rồi. Tốt nhất, anh

nên

gọi hắn về đi.

Nghĩ đến đây, bất giác anh chàng cười thầm. Lúc này vẫn chưa thích hợp.

Còn quá sớm. Đứng lên, anh chàng gọi thêm ly rượu. Vâng, phải chờ đợi thời

cơ. Kẻ thù vẫn chưa xuất hiện dù nó đã bắt đầu khai hoả. Bao năm lẫn lộn

trong lòng địch, 007 chưa một lần thất bại. Giờ đây cũng thế. Không có

ngoại lệ.

Uống nốt ly rượu thứ hai, anh chàng bước xuống nhà ăn dùng bữa tối. Căn

phòng khá vắng lặng. Vừa ăn, anh chàng vừa đọc quyển: Cẩm Nang Về West

Indies.

Mãi một lúc sau, James cảm thấy buồn ngủ. 9 giờ mấy rồi còn gì. Một mỗi,

anh chàng trở về phòng, chuẩn bị hành lý cho buổi sáng mai. Sắp xếp xong,

James phân cho cô tiếp tân nhờ đánh thức vào lúc 5 giờ 30.

Gài cửa nẻo lại thật cẩn thận, anh chàng leo lên giường, nằm nghiêng về

bên trái, tay phải chạm vào báng khẩu Walther PPK nhét dưới gối. Dù ban

đêm, trời thật oi ả, không một ngọn gió. đành chịu thôi. Không thể mở cửa

toang hoác. kẻ thù luôn giấu mặt và vô cùng xảo quyệt. Nó nấp trong bóng

tối rình mò từng sơ hở một. Rồi anh chàng nhớ lại lời Pleydell-Smith ban

sáng: Bọn tạp chủng chuyện gì mà chẳng dám làm. Chỉ năm phút sau, anh

chàng đánh liền một giấc không mộng mị.

Mãi đến ba giờ sáng, anh chàng tỉnh giấc. Căn phòng thật im lặng. Không

một tiếng động. Từ phía xa xa, tiếng chó sủa vang vọng lại. Rồi tiếp đó là

cả bầy chó hòa nhau inh ỏi. Chừng mười phút sau, tiếng sủa dứt hẳn. Cả

không gian im phăng phắc. Ánh trăng xuyên qua khe cửa sổ chiếu những dải

trắng đen vào căn phòng. James có cảm tưởng mình bị nhốt trong chiếc lồng.

Thật ngọt ngào khó thở. Anh chàng chợt bắn khoăn. Hình như có cái gì đánh

thức mình dậy.

Vừa định bước khỏi giường, anh chàng cảm thấy có gì lạ lạ đang ngo ngoay

ngay mắt cá phải. Rồi bây giờ, nó bò lên ống quyển. Kỳ vậy ta. Cảm giác

thật nhột. À, bàn chân của một loại côn trùng. Chà cái con này khá dài. Ít

nhất cũng gần hai tấc. Quái, giường của khách sạn bốn năm sao gì

mà có côn

trùng. Chẳng lẽ nó bay tứ ngoài vào hay tên nào đó cắc có bỏ vào đây tính hù

dọa mình?

Rồi cái vật lạ đang bò dần dần.

Giờ anh chàng biết nó là gì rồi. Một con rết của miền nhiệt đới. Nhớ lại

hồi chiều trong Viện Nghiên cứu Jamaica, anh chàng từng trông qua hình

dáng của nó. Người ta chứa chúng trong những hũ ngâm phoọc môn. Thân chúng

đẹp, màu nâu nhạt, dài gần hai tấc cũng vào cỡ con này. Dọc theo cái đầu u

lên là những cái càng chứa nọc độc. Thứ nọc độc dư sức giết người nếu nó

cắn phải động mạch.

Nó đang bò tới đầu gối. Cứ thế nó tiến dần lên bắp đùi. Anh chàng tự nhủ:

Dù chuyện gì có xảy ra, không được run sợ, không được cuống quýt lên. Phải

bình tĩnh đối phó.

Chà, chẳng lẽ nó muốn bò vào hạ bộ. Hai hàm răng anh chàng nghiến chặt

lại. Lạy Chúa, nó định cắn một phát vào đấy? Hay tính chun qua hậu môn?

Gai ốc đang nổi khắp người anh chàng.Ồ, may quá. Nó tiếp tục bò lên bụng.

Mấy cái chân của nó bám chặt vào da anh chàng.

Từng chút từng chút một, nó tiến về phía quả tim. Chúa ơi, nó mà nổi khùng

lên cần một cái, chỉ có nước đem đi chôn thôi. Sự đời thật khó lường. Một

007 oai hùng như thế, quả cảm như thế giờ thất thủ trước con rết còn con.

Kẻ thù thật xảo quyết, đê tiện. Không còn nghi ngờ gì nữa, tên mang giỏ

trái cây bỏ nó vào đồng mừng mền ban chiều.

Nó không dừng lại, bò tiếp lên ngay xương đòn của James. Ủa, hình như nó

dừng lại. Nó định làm gì? Cái đầu búa của nó ngo ngoáy qua lại. Có khoảng

trống nào giữa da mình và tấm mền không? Dùng góc mền túm lấy nó? Ồ không.

Không thể được.

Nó đang nằm ngay động mạch cổ. Có lẽ nó ngạc nhiên khi thấy phần động mạch

phình ra, tóp vào. Chùng như nó bị ngộp, muốn chun ra tìm chút không khí.

Rồi nó bò tiếp qua cổ, vào phần râu lởm chớm ngay cằm. Ôi lạy Chúa. Mấy

bàn chân của nó di chuyển về phía góc miệng.

Cảm giác nhột nhột. Ngửi cái mùi của nó, anh chàng muốn ói. Nhúc nhích,

nhúc nhích, nó leo qua cánh mũi ...

Anh chàng nhắm hai mắt lại. Sức nặng của con rết đang đè lên mí mắt phải.

Mình có thể giữ nó ra lúc này được không? Chả ăn thua. Hàng trăm chân bám

chặt vào da, làm sao rút ra được?

Ây, nó tiếp tục bò lên trán rồi dừng lại ngay đường chân tóc. Nó tính làm

gì? Ồ, nó bắt đầu liếm từng giọt mồ hôi của anh chàng tươm ra ở trán. Ôi

lạy Chúa. Hình như nó khoái chí lắm. Nó đứng đó vài phút. Không thể làm gì

khác hơn, anh chàng đành phải chờ đợi. Chẳng bao lâu sau, nó bắt đầu cựa

quậy tiến vào mớ tóc bông bênh của anh chàng. Chẳng lẽ nó tính ngủ ở đây?

Thật vô vọng, phải chờ nó bò xuống cái gối.

Một giây ... hai giây ... ba giây ...

Từng cái chân nhỏ di chuyển dần xuống lớp vải mềm mại của chiếc gối. Chừng

như có tiếng sột soạt nhẹ nhẹ. Khi những bản chân cuối cùng của con rết

rời khỏi người, anh chàng vùng dậy nhanh, nhào ra giữa phòng. Bật đèn lên,

anh chàng bước tới giường.

Chà, nó đang bò về một phía của chiếc gối. Bình tĩnh, James túm lấy gối

rồi quăng xuống giữa phòng. Quá bất ngờ, con rết lẩn lộn lộn

trên

miếng thảm dứa. Nó định bò trốn đi. Chẳng chút chân chừ, anh chàng lượm

ngay chiếc giày nằm cạnh chân giường. Đập một cái, thân thể dài hai tắc

của con rết độc nát như tương. Máu mủ phọt ra tanh ối. Bỏ chiếc giày

xuống, anh chàng chạy ngay vào nhà tắm. Phải tắm cho thật sạch. Nhót dài

của nó nhả ra khắp người anh chàng quá ghê tởm. Đúng là xúi quẩy.

Chương 7

NỬA ĐÊM VƯỢT BIỂN

James vờn vờn trước đầu chiếc xe buýt mang dòng chữ Brown Bomber trên kính

chắn gió. Tức giận, tên tài xế bấm còi inh ỏi, rò ra thật lớn, vượt qua

chiếc xe của anh chàng rồi xuôi theo các ngọn đồi hướng về phía Kingston.

- Này, Quarrel. Anh có biết gì về loài rết không?

Liếc anh chàng một cái, hắn có vẻ trầm ngâm. Ánh sáng cho thấy James vẫn

bình thường. Không có gì khác lạ.

- Thừa Đại tá, con rết hả? Ở Jamaica, có nhiều loài rết rất khủng khiếp.

Dài gần hai tắc. Nọc độc của chúng có thể giết chết người. Chúng

thường

sống trong các ngôi nhà cổ. Chúng khoái những nơi có gỗ mục và ẩm mốc.

Chúng thường kiếm ăn vào ban đêm. Có việc gì thế thưa ngài? Ngài từng gặp một con?

Anh chàng ngập ngừng trước câu hỏi ấy. Vụ giỏ trái cây tẩm độc, Quarrel

vẫn chưa biết. Có lẽ không nên làm hấn hoảng sợ. Vâng, không phải cũng có

thể bình tĩnh để một con rết bò qua người. Mới vừa thấy bóng dáng chúng,

nhều tay giang hồ bậm trợn đã lẫn chết giắc.

- Có khi nào nó xuất hiện trong những ngôi nhà mới xây? Trong giày dép,

mùng mền chiếu gối?

Giọng Quarrel quả quyết:

- Không thưa ngài, Trừ khi có ai đó bỏ chúng vào đấy. Chúng thường sống

trong những cái lỗ, vết nứt nẻ. Đó là những con vật dơ bẩn. Ngài có thể

tim thấy chúng trong bụi rậm, dưới tảng đá. Chả bao giờ chúng bò ra những

nơi sạch sẽ.

Thế đã rõ mười mươi rồi. Không còn chút nghi ngờ gì nữa. Anh chàng lái câu

chuyện sang hướng khác.

- Vâng, tôi hiểu rồi. Mà này, chuyện của hai gã kia với chiếc Sunbeam thế nào?

- Ồn cả, thưa ngài. Chừng như họ khoái công việc này lắm. Đáng vẻ bề ngoài của họ khá giống tôi và ngài. Bỗng hấn cười khúc khích. Rồi nhìn anh

chàng, giọng của hấn hơi ngần ngại:

- Thưa ngài, tôi e rằng họ không phải là những người tốt. Nhưng đành chịu

vậy thôi, chỉ có thể kiếm những người trong khả năng của tôi. Tên giống

tôi là một tên ăn xin. Còn gã da trắng thay chỗ của ngài là một tên bất

hảo ở chỗ Betsy.

- Betsy à? À là ai thế?

- À quản lý một cái nhà thổ trong thị trấn. Tên này giữ sổ sách cho ả.

Vừa nghe xong, James phát cười thật to:

- Không thành vấn đề. Miễn là hấn biết lái xe. Hy vọng họ đến Montego bình

an.

Dường như hấn không hiểu ý của anh chàng:

- Ngài e ngại điều gì? Nếu bọn chúng ăn cắp xe, tôi sẽ báo cảnh sát.

Rồi họ đang vượt qua phần sống trâu gỗ ghè của ngọn đồi Stonny. Ngay chỗ

này, con đường Junction đánh một vòng chữ S về phía bờ Bắc. Gai
cần số,

James cho chiếc Austin A-30 chạy dọc theo bờ biển. Mặt trời giờ
đã lên

ngang đỉnh ngọn núi Blue rồi hắt chùm sáng vàng rực xuống thung
lũng bên

dưới. Trên con đường vắng vẻ thấp thoáng một vài bóng người.
Thỉnh thoảng,

anh chàng bắt gặp một vài người nông dân, tay phải cầm cái liềm,
miệng

nhai ngồm ngoàm khúc mía đứng cạnh mảnh vườn năm cheo leo
bên sườn đồi. Và

đấy đó vài phụ nữ đầu đội thúng trái cây, rau quả, đi chân đất vội
vã

hướng về phiên chợ ở Stony. Một khung cảnh yên lành, vắng lặng.
Cảnh vật

này cứ thế tồn tại với thời gian. Hơn hai trăm năm qua, người dân
ở đây

vẫn sống như thế. Không màng thế sự, chẳng tranh quyền lực, chẳng
thiết đến

việc cải tạo thế giới. Cuộc sống của họ thật bình thản, đáng yêu
biết

đường nào. Đôi khi mùi phân lừa xộc vào mũi anh chàng ngọt ngọt,
khó chịu.

Chả mấy chốc, chiếc Austin dọc theo cảng Royal hướng về phía
pháo đài của

Morgan xây dựng từ 1750.

Đột nhiên giọng của Quarrel vang lên:

- Thừa Đại tá. Tôi không hiểu tí nào về kế hoạch của ngài. Sắp tới chúng

ta phải làm gì?

Lúc này chiếc xe chạy chậm chậm vào những cái trảng mát mẻ, um tùm cây cối

của Castleton Gardens.

- Thật sự mà nói tôi cũng không dự đoán chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi đến đây

để điều tra vụ Strangsway và thư ký của ông ta, cô Truebloody mất tích.

Hầu hết mọi người đều nghĩ họ trốn đi xây tổ uyên ương. Tôi không nghĩ

thế. Họ bị giết chết trong khi đang theo dõi một bí mật nào đó.

- Thế à? Theo ngài, ai nhúng tay vào vụ này?

- Chẳng còn ai khác hơn. Tên người Hoa tự xưng là bác sĩ No, chỉ cái đảo

Crab Key. Hình như Strangsway nhúng tay vào chuyện gì của thằng chó chết

này. Có lẽ là khu bảo tồn chim. Dĩ nhiên, tên No làm sao để yên vụ này. Nó

tìm cách trừ khử bất cứ ai dòm ngó công việc làm ăn của nó. Như anh từng

biết đó. Trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ qua, có rất nhiều chuyện quái

đản xảy ra. Bởi thế tôi muốn đưa chiếc Sunbeam đi Montego để đánh lạc

hướng bọn chúng. Và chúng ta phải giấu mặt ở Beau Desert.

- Thừa Đại tá, rồi sau đó?

- Tôi muốn anh huấn luyện như lần trước. Còn nhớ không?

- Vâng, thưa ngài.

- Sau đó, tôi và anh phải đột nhập lên đảo Crab Key.

Bỗng nhiên hắt huýt gió. Tiếng gió phát ra nghe có vẻ ngân ngai.

- Chỉ là lảng vảng chung quanh. Không cần thiết phải xâm nhập vào

sào

huyệt của nó. Tôi chỉ muốn xem sơ qua khu bảo tồn và lán trại bị
bốc cháy.

Nếu tìm ra được manh mối gì đó, chúng ta rút lui rồi trở lại với
đám quân

đội. Giống như một diễn tập. Vâng, chỉ có thế thôi. Nếu không có
bằng

chứng xác thực, chúng ta chẳng thể có hành động gì.

Thò tay vào túi lấy ra điều thuốc, Quarrel mời lửa. Tay hắt có vẻ
run run.

Phà một hơi thật dài, mắt hắt dõi theo làn khói thoát ra cửa xe.

- Thừa ngài, tôi nghĩ làm như thế thật là liêu lĩnh.

Rồi hắt dừng lại. Hình như hắt e ngại chuyện gì đó. Liếc sang anh
chàng,

hắt nói tiếp:

- Tôi vẫn còn gia đình ở Cayman. Ngài có thể mua cho tôi một hợp
đồng bảo

hiểm nhân thọ trước khi chúng ta ra khơi?

Nhìn vào gương mặt màu nâu răn rỏi, anh chàng thấy vẻ lo lắng

hiện trên

đôi mắt.

- Không thành vấn đề. Sáng mai ở Port Maria, chúng ta sẽ làm thủ tục. Một

hợp đồng có mệnh giá cao. Khoảng năm ngàn bảng, được không? Mà này, chúng

ta ra khơi bằng cách nào? Dùng xuồng à?

Giọng hắn có vẻ miễn cưỡng:

- Vâng, thưa ngài. Chúng ta phải đợi biển lặng và có gió nhẹ. Đi theo

hướng Bắc. Phải khởi hành vào một đêm tối trời. Cuối tuần này là kỳ trăng

thứ hai. Chúng ta sẽ vào bờ chỗ nào?

- Bờ Nam gần cửa sông. Rồi chúng ta đi ngược dòng đến chỗ cái hồ. Theo tôi

nghĩ, đó là khu vực lán trại trước kia. Nơi ấy có nước ngọt và dễ ra biển

câu cá.

- Chúng ta sẽ lưu lại bao lâu thưa ngài? Với một chiếc xuồng, chúng ta

không thể mang nhiều đồ ăn. Chỉ trừ những thứ cần thiết như: bánh mì, phô

mát, thịt muối. Không mang theo thuốc lá. Nó tạo khói và đốm lửa dễ bị

phát hiện. Toàn khu đó chỉ là đầm rừng đước.

- Ba ngày là thời gian tốt nhất cho chuyến đi. Vượt biển có thể mất một

hay hai đêm. Anh nhớ mang theo cặp dao đi rừng loại tốt. Tôi dùng súng.

Chỉ còn nước tùy cơ ứng biến.

Rồi Quarrel im lặng. Hình như hắn đang suy nghĩ điều gì. Đôi mắt nhú lại.

Dáng vẻ dăm chiêu. Mãi cho đến khi hai người đến Port Maria, gương mặt hắn

mới thư giãn.

Một lát sau, chiếc Austin lướt ngang thị trấn nhỏ rồi vòng qua mũi đất của

cảng Morgan. Hình dáng tròn trịa của đảo Surprise nhô lên các trong phần

vịnh lặng gió. Những chiếc xuồng chạy dọc theo rặng san hô vắng lặng. Gợn

sóng nhấp nhô vỗ mạnh vào bờ nghe rì rào. Tâm hồn anh chàng hơi xao động.

5 năm trước đây với biết bao nhiêu kỷ niệm. Tất cả dường như vụt qua tầm

mắt James.

Rồi chiếc xe xuôi theo lối mòn. Những cánh đồng mía ở hai bên đường kêu

xào xạt trong gió. Khung cảnh hoang tàn của lâu đài nổi tiếng một thời

gian nằm chờ vờ giữa cát bụi như con tàu bị mắc cạn. Khi đến trước cổng

dẫn vào ngôi nhà gỗ, Quarrel nhảy xuống, mở khoá. Còn anh chàng cho xe vào

sát ngôi nhà một tầng quét sơn trắng. Tất cả đều trông vắng.

Rảo một vòng quanh ngôi nhà, anh chàng bước dọc theo bãi cỏ về phía bờ

biển. Vâng, chính nơi đây, James từng vượt qua vùng nước sâu này trong

chuyến phiêu lưu đảo Surprise. Những ký ức khủng khiếp ấy đôi khi cứ hiện

về trong cơn ác mộng. Xúc động, bỗng anh chàng nhớ lại Solitaire. Với chút

sức lực còn sót lại, anh chàng cố dìu cô gái ngất xỉu, thương tích đầy

người băng qua bãi cỏ trở về ngôi nhà gỗ. Chẳng hiểu giờ này cô nàng ở

đâu? Đang làm gì? Cố xua đi quá khứ, anh chàng bước vội vào nhà.

Cuộc đời 007 là thế đấy. Chưa một ngày thanh thản. Những bóng ma thù địch

luôn còn đó. Như lũ thú hoang khát máu, chúng hung hãn, điên cuồng. Một

bầy thú đội lột người. Chúng đang dẫm nát lương tri của loài người bằng

bạo lực, tẩm công lý trong máu. Tên No này không là ngoại lệ. Cuộc chiến

không khoan nhượng đã bắt đầu.

Lúc ấy đã 8 giờ 30. James sắp xếp quần áo vào tủ, thay quần soóc và đôi

súng đạn.

Một lát sau, Quarrel mang lên bữa ăn sáng với mấy ly cà phê nóng hổi. Vừa

ăn, anh chàng vừa nhắm tính thời gian biểu cho buổi tập luyện sắp tới:

Thức dậy vào lúc 7 giờ, bơi một nửa dặm, ăn sáng, tắm nắng một tiếng, chạy

bộ một tiếng, bơi tiếp một dặm, ăn trưa, nghỉ giải lao, tắm nắng, bơi

khoảng một dặm, tắm nước nóng, mát xa, ăn tối, lên giường vào lúc 9 giờ.

Nói là làm ngay, sau bữa ăn sáng, anh chàng lao ra biển. Một tuần trôi qua

thật nhanh. Không chút phiền nhiễu.

Chỉ có vài tường thuật nổi đình đám dư luận của tờ Gleaner và bức điện tín

của Pley-Smith.

Không ngoài dự đoán của James, chiếc Sunbeam Talbot, H.2437 trên đường

Kingston đến Montego, dính vào một tai nạn chết người ở đoạn Devil

Racecourse, một cua gắt giữa thị trấn của người Tây Ban Nha và Ocho Rios.

Một chiếc xe từ đâu chẳng rõ lao ra cán bẹp chiếc Sunbeam ngay cua quẹo.

Cả hai xe văng qua lề trái và rơi xuống vực sâu bên dưới. Tên tài xế xe

tải mất dạng, Không tìm thấy dấu vết. Riêng hai người trên chiếc

Sunbeam,

Ben Gibbons ngụ ở đường Harbour và Josiah Smith không rõ địa chỉ, chết

ngay lập tức. Thế là đám cảnh sát vào cuộc. Họ yêu cầu một du khách người

Anh, James Bond, người thuê mướn chiếc Sunbeam liên hệ với đồn cảnh sát

gần nhất để hỗ trợ điều tra.

Vừa đọc xong bài tường thuật, anh chàng đốt ngay tờ Gleaner. Chẳng nên cho

Quarrel biết. Hắn có thể nghĩ quẩn.

Một lúc sau, bức điện tín của Pleydell-Smith được mang đến:

MỖI QUẢ ĐEM LÀM XÉT NGHIỆM ĐỀU CHỨA MỘT LƯỢNG CIANUA ĐỦ GIẾT CHẾT MỘT CON

NGỰA - ĐỀ NGHỊ CẬU THAY ĐỔI CHỖ MUA HÀNG - CHÚNG TÔI SẴN CHỜ MAY MẮN.

Pleydell-Smith.

Sau khi đọc xong, anh chàng đốt nó ngay. Chẳng còn gì để bàn cãi. Sự thật

đã phơi bày. Giờ đến lúc phải hành động.

Một tuần tập luyện trôi qua, anh chàng cảm thấy thật sung mãn. Có bắp nổi

cuồn cuộn, nước da ngả màu vàng đồng. Vết tích của mấy tháng liền nằm

trong bệnh viện giờ trôi dạt mất. Tinh thần sảng khoái, sức lực tràn trề,

anh chàng bước vào giai đầu của điệp vụ với niềm tự tin cổ hũ.

Quarrel mướn được một chuyên xuống hình dáng xù xì. Có lẽ

người ta làm nó

từ một khúc gỗ gòn thật to. Chừng như Quarrel khoái chiếc xuống này lắm.

Dù trông chẳng đẹp, nhưng nó thật vững chãi vời hai tấm ván bắt ngang làm

chỗ ngồi, hai mái cheo cùng với tấm buồm bằng vải dày củ kỹ.

- Thừa ngài, chúng ta sẽ đông buồm khoảng bảy, tám tiếng. Rồi sau đó, hạ

nó xuống, dùng chèo bơi. Làm như thế ít bị ra đa phát hiện.

Dường như Chúa thăm giúp sức. Dự báo thời tiết từ Cục Khí tượng Kingston

cho biết rất tốt. Mấy đêm ấy trời tối đen như mực.

Anh chàng và Quarrel đang sắp xếp hành lý lên xuống. Trong chiếc quần jean

loại rẻ tiền, áo màu thẫm, đôi giày bố, chàng điệp viên 007 vẫn phong độ

như thuở nào. Tất cả đều đúng theo kế hoạch. Chỉ còn chờ xuất phát. Trọn

tuần qua, anh chàng chỉ rời Beau Derest có một lần đi mua sắm lương thực

và mua hợp đồng bảo hiểm cho Quarrel. Ngược nhìn vào khoảng không vô tận,

từng đợt sóng nhấp nhô, anh chàng cảm thấy bồi hồi. Một cuộc phiêu lưu

vượt đại dương, bao nguy hiểm không đoán, kẻ thù tàn độc với thủ đoạn gian

manh, xảo quyệt trên hòn đảo Crab Key vẫn còn phía trước.

Rồi lời nói của ông M trước đây hơn tuần chợt văng vẳng đâu đây:

“Một

Chuyến Nghỉ Mát Dưới Ánh Mặt Trời”. Anh chàng mỉm cười. Làn
sao Cục hiểu

được chính đêm nay, trong khoảng đêm đen vô tận, bốn bề mênh
mông sóng

nước, 007 lại ra trận. Một cuộc chiến thâm lặng, vô danh, không so
đo,

tính toán thiệt hơn...

Những tia nắng cuối cùng còn lờn vờn trên hàng cọ. Trở vào phòng
ngủ, anh

chàng lấy ra hai khẩu súng. Ngắm chúng một hồi lâu, James chưa
biết chọn

khẩu nào. Đặt chúng lên bàn tay, anh chàng ướm thử. Cây Smith &
Wesson

nặng hơn. Nó thích hợp với cự ly xa. Không thể có trận xáp lá cà
trong

cuộc chiến này. Làm gì tiếp cận được nó? Chỉ có thể khai hỏa từ
xa. Quyết

định dứt khoát anh chàng gắn bao da vào ngang hông, nhét khẩu
súng vào rồi

bỏ hơn hai mươi vòng đạn nữa vào túi.

Sau khi bỏ một ca Club Blended Rye, vài bẹ đá, mấy chai sô đa
vào thùng

đá, anh chàng bước ra sân, chờ mặt trời tắt hẳn.

Và bóng tối đang kéo đến. Từ phía sau ngôi nhà, nó quét qua bãi cỏ
rồi phủ

lên người James. Ngay giữa đảo, ngọn gió Undertaker thổi tới, miết nhẹ nhẹ

lên hàng cọ. Bọn ếch nhái bắt đầu trối giọng. Đám đom đóm lập loè ần ần

trong màn đêm. Uống thêm ngụm nước, anh chàng chờ xuất phát.

Không thể gọi ba mươi dặm trên biển với chiếc xuồng con là chuyến đi thú

vị. Dường như định mệnh đã an bài. Cuộc đời 007 gắn liền với sinh tử. Đẳng

sau bao chiến tích đã trở thành huyền thoại là những phút giây nguy hiểm

đến cùng cực. Cái chết và sự sống chỉ cách nhau trong gang tấc.

Từ bờ biển, Quarrel chạy lên:

- Đến giờ rồi, thưa ngài.

Nuốt vội ngụm nước cuối cùng, James bước theo hấn.

Sóng vỗ vào mạn nhẹ nhẹ làm chiếc xuồng lay động. Mũi nó vẫn còn nằm trên

cát. Quarrel trèo lên phần đuôi. Còn anh chàng leo từ khoảng trống giữa

tầm ván bắt qua phần mũi. Cánh buồm cuộn chặt vào cái cột ngay sau lưng

anh chàng.

Mở cặp mái chèo, anh chàng đẩy nhẹ về phía sau. Chẳng chút khó khăn, cặp

chèo lướt nhanh trong làn sóng lăn tăn. Người chèo mũi, kẻ chèo lái thật

nhịp nhàng. Phần mũi rẽ nước êm như ru. Tránh tạo ra tiếng động

quá lớn,

họ vung tay vừa đủ. Bầu trời tối đen như mực.

Chẳng mấy chốc, chiếc xuồng hòng ra biển khơi. Phần mũi đất de ra khuất

dần sau lưng họ. Anh chàng vẫn đẩy nhẹ mái chèo. Nước bắt đầu có vòng xoáy

nơi các dòng hải lưu gặp nhau. Rồi anh chàng có cảm giác cặp mái chèo chạm

vào bờ san hô nhô ra lờm chờm. Đẩy mạnh tay một chút, James hướng xuồng về

phía biển sâu.

- Thế là ổn rồi, thưa Đại tá - Giọng Quarrel nhè nhẹ.

Gác mái chèo, anh chàng ngồi xuống tám ván bắt ngang. Với người ra trước,

Quarrel mở dây buộc cánh buồm. Tiếng móng tay của hắn va ào lớp vải nghe

sột soạt.

Ngay lập tức, cánh buồm tung bay phành phạch trước gió. Chiếc xuồng lầy

lại phương hướng và bắt đầu chuyển động. Chút sóng sủi bọt trắng trước

mũi. Vài ba tia nước lạnh còng bắn vào mặt anh chàng. Con gió đang ấm áp

giờ trở nên lạnh buốt.

Thụp người xuống, anh chàng giơ tay ôm lấy gối. Lớp gỗ thấm nước biển nhóp

nhú ngay dưới mông anh chàng. Bắt đầu một đêm không ngủ yên

giữa bốn bề

sóng nước và gió rét.

Khoảng tối bao la trước mặt vẫn bí hiểm. Ẩn sau lớp sương mù, các ngôi sao

nhấp nháy. Chả mấy chốc, chúng sáng tỏ hơn rồi thành tấm thảm sáng lờ mờ.

Kìa dải Ngân Hà vắt ngang bầu trời long lanh với dòng sáng trắng. Cảnh đêm

trên biển thật hùng vĩ.

Quay người lại đằng sau, James thấy Quarrel ngồi xuống, tay vờ điều chỉnh

mái chèo. Phía xa xa, chùm đèn của Port Maria sáng lung linh. Chiếc xuồng

lướt nhanh trên mặt biển.

Hai dặm ... ba dặm ... tám dặm ...

Vào lúc nửa đêm, chừng như họ đã vượt một nửa đoạn đường. Gió bắt đầu lạnh

buốt.

Chà, hai mí mắt không nhướng lên nổi. Thở phào một cái, James hạ đầu xuống

gối. Đôi mắt bắt đầu khép lại ...

Mãi một lúc sau, James giật mình tỉnh giấc. Tiếng mái chèo chạm lốc cốc

vào mạn thuyền. Đưa tay lên, anh chàng thấy đồng hồ chỉ 12 giờ 15. Hai bắp

đùi dường như bị chuột rút. Cả người anh chàng ê ẩm.

Quay đầu ra sau, anh chàng nói với Quarrel:

- Thật ngại quá. Ngồi chút xíu mà đã ngủ gục. Lẽ ra, anh nên gọi tôi sớm hơn.

Hắn nhẹ răng cười:

- Cũng không có gì mà thưa ngài. Ngài ngủ có yên giấc không?

Rồi hai người đổi chỗ cho nhau. Bước ra đằng sau đuôi, James cầm lấy mái

chèo. Giờ ánh sao Bắc Đẩu đang chĩa thẳng vào mái đầu hơi cúi xuống của

Quarrel. Những ngọn sóng vỗ chậm lại. Nhịp của chúng xa hơn. Xung quanh

tối đen một màu mực.

Dường như chiếc xuồng đang lướt trong vùng chứa phốt pho. Những đốm lân

nhấp nháy loè trước mũi. Nếu ông M và Cục Phản gián biết được việc này chắc

phải la trời. Không rùng mình kinh hãi sao được. 007 vượt đại dương với

chiếc xuồng con bé tẻo teo trong đêm tối trời. Có khác gì chuyện đắm tù

khô sai vượt ngục đã trở thành huyền thoại?

Và giờ đây, một đàn cá chim tung mình khỏi mặt nước cách phía mũi chừng

hai mươi thước. Chúng tung tăng đùa giỡn thật vô tư. Anh chàng chợt nhớ ra

điều gì. Chà, không chừng cả bầy cá mập, cá tráo, cá nhồng, cá lười búa

đang theo sát chiếc xuồng ở khoảng nước sâu bên dưới. Chưa hết, còn đám

bạch tuộc khổng lồ nữa. Chúa ơi! Nếu bọn chúng mà nổi khùng lên chắc hai

người chỉ còn là hai bộ xương. Biền cả muôn đời vẫn thế. Đây nguy hiểm,

bất trắc. Chả thể nào lường trước được.

Một giờ ... Hai giờ ... Ba giờ ... Bốn giờ ...

Quarrel thức giấc. Duỗi thẳng người ra, hấn gọi anh chàng khe khẽ:

- Thừa đại tá, tôi ngủ thấy mùi đất.

Chẳng bao lâu sau đó, trong bóng tối trước mặt hiện ra một hình thù.Ồ,

bóng dáng một con chuột khổng lồ đang bơi.

Ánh trăng mờ nhạt khuất phía sau lưng họ. Anh chàng thăm đoán, có lẽ chỉ

còn hơn hai dặm nữa, họ sẽ đến Crab Key. Từ phía xa xa, tiếng sóng vỗ vào

bờ nghe rì rào.

Rồi hai người lại đổi chỗ cho nhau. Họ bắt đầu cầm lấy mái chèo. Hơn dặm

nữa, chiếc xuồng có thể khuất vào các lõm sóng. Nếu có ra đa, chưa chắc

bọn chúng phát hiện được. Nhưng với dặm cuối cùng, họ phải thật nhanh tay

trước khi ánh nắng đầu tiên rọi xuống.

- Nào, Đại tá, chúng ta chèo thôi - Giọng Quarrel vang lên.

Hơi cúi người về phía trước, anh chàng đẩy nhanh hơn. Mồ hôi bắt đầu tuôn ra trước trán. Ôi lạy Chúa. Còn nặng nhọc hơn mấy bài tập thể lực. Chiếc xuồng đang lướt gió ngược. Ráng sức chèo, thế mà nó đi thật chậm. James cảm thấy nhói đau ở khắp phần lưng. Hai bàn tay bám chặt vào mái chèo dường như bị chuột rút.Ồ, không thể tin nổi. Họ đã vượt qua phần gờ đá nhô ra. Dưới mái chèo giờ đây có lớp cát. Không ngừng tay, họ tiếp tục đẩy nhanh mái chèo. Hơn trăm thước phía trước, có dòng nước lộn ngược ra. Cửa sông ư? Chính nó. Những đợt sóng nhấp nhô từ từ biến mất. Quarrel lái chiếc xuồng về phía khuất gió của mũi đất nhô ra. Giơ tay lấy cây tre dài, hấn chống xuống lớp cát đẩy xuồng về phía trước. Từng thước, từng thước một, nó di chuyển giữa phần bờ đá và mấy bụi bàng biển. Hai mươi thước nữa, họ đến được phần đầm lầy mọc đầy cây đước. Leo khỏi xuồng, họ lấy mớ rong biển cùng củi rế nguy trang cho nó. Vung con dao

trong tay, Quarrel cắt một chùm dây leo dài cột chặt nó vào đám cây được

chung quanh.

Trời vẫn còn tối sẫm. Nhưng phía đằng Đông, những tia nắng đầu tiên bắt

đầu lộ dạng. Lúc này đã 5 giờ sáng. Chà, xương cốt của hai người muốn rớt

ra từng đoạn. Bàn tay sưng phồng. Cơ bắp săn cứng như dây chao. Phải dưỡng

sức đôi chút trước khi tiến thêm bước nữa. Trao nhau vài câu, Quarrel nằm

dài trên mồm đá.

Nhìn quanh, anh chàng thấy phần đất khô gần bụi bàng biển. Dữ, vài con cua

nhỏ đang giành chỗ của anh chàng. Túm lấy chúng, James quăng mạnh về phía

rừng được.

Bãi cát thật trống trải, không một con côn trùng. Nằm dài xuống, anh chàng

tựa đầu vào cánh tay. Ngay lập tức, James thiếp đi.

Chương 8

THẦN VỆ NỮ KIÊU SA

Uể oải, James vươn vai tỉnh giấc. Bờ cát khô ngay dưới lưng kêu sột soạt.

Liếc nhìn đồng hồ, anh chàng giật mình. Chà mới đó đã hơn 10 giờ.

Ánh nắng xuyên qua cành lá um tùm của bụi bàng biển tạt oi ả.

Ngay lúc ấy,
thấp thoáng một cái bóng lướt qua trước mặt anh chàng. Quarrel ư?
Nhắc đầu lên, anh chàng nhìn qua kẻ lá và mớ cỏ dày. Hoảng hồn,
người anh
chàng cứng đơ. Trái tim như thót một cái, hơi thở bỗng dồn dập,
hai mắt
anh chàng mở toang hoác.
Xoay lưng về phía James, một cô gái mặc độc mỗi cái khô da quần
quanh
hông. Ngay sợi dây nịt, lưng lảng một con dao đi rừng. Dáng dấp
trần trụi
của cô nàng thật gợi cảm. Đứng cách mặt nước chừng năm thước,
cô nàng đang
loay hoay nhìn cái gì đó trong tay. Chịu nửa người trên chân phải,
chân
trái hơi cong một tí, đầu cô nàng nghiêng về phía trước một chút.
Chà, một
tầm lưng trần tuyệt mỹ với nước da màu nâu nhạt. Đường cong
mảnh dẻ ngay
chỗ xương sống lõm sâu. Người cô nàng toát ra sức sống mãnh liệt:
cơ bắp
nổi khá rõ, cứng chắc, tròn trịa. Thứ dáng dấp của các nữ vận động
viên
thường xuất hiện trong buổi tranh tài thể thao. Hai cặp đùi suôn
dài, đầy
dạn. Có lẽ nàng là người da trắng sống lâu ở miền nhiệt đới. Mái
tóc vàng

cháy phủ ngang bờ vai trần rồi xõa ra ngay chỗ gò má nhô cao.

Phía trên

trán là một mặt nạ bơi màu xanh còn dẫm nước. Ôi, chả lẽ anh chàng đang

nằm mơ? Hiện thực hay mộng ảo?

Giữa bờ biển trống vắng, bốn bề sóng vỗ, một cô gái trần trụi xinh đẹp

hiện ra với mái tóc sáng, ướt dẫm bết lại thành lọn. Thần vệ nữ từ đại

dương mệnh mộng khoái cảnh trần gian lạc bước đến hòn đảo phân chim ư? Cô

nàng đến đây bằng cách nào? Cô ta tới đây làm gì?

Dụi mắt, anh chàng nhìn ra bờ biển. Ngay chỗ cửa sông cách đó năm trăm

mét, trên bờ cát nâu thẫm không một bóng người. Bờ biển cũng thế, hoàn

toàn trống vắng. Chỉ có đám sò nằm rải rác trên cát. Phía bên trái của anh

chàng là phần mũi đất nhô ra. Cô ta đến đây một mình? Hay cô nàng sống

trên đảo? Chả lẽ đêm qua cô nàng cũng chèo xuồng vượt đại dương? Đầu óc

James đâm ra mụ mẫm. Biết bao câu hỏi cứ quay cuồng.

Đột nhiên, cô nàng vung cánh tay phải. Hàng chục vỏ sò rơi xuống trên bờ

cát. Nhìn vào bàn tay trái, miệng cô nàng huýt sáo khe khẽ. Điều nhạc thật

vui tai. Anh chàng nghe quen quen. À, bài Marion rất nổi tiếng của Jamaica.

Ôi Marion, hết ngày dài lại đêm thâu,

Ngồi trên bãi biển đùa vui với cát ...

Rồi cô nàng duỗi thẳng hai cánh tay ra, ngáp dài. Anh chàng chợt
nhỏn

miệng cười khẽ. Miệng mấp máy phần điệp khúc tiếp theo:

Dòng nước từ đôi mắt nàng có thể cuốn trôi chiếc tàu to,

Mái tóc dài óng ả có thể neo nó lại ...

Vội đưa tay che khuất bờ ngực trần, cô nàng nghiêng đầu lắng nghe.
Phần

lưng có vẻ đang gồng cứng. Đột nhiên, cô nàng ngưng huyết sáo.
Vừa e thẹn

vừa hoảng sợ, tôi tai động lên, hai bàn tay che kín mặt. Giọng cô
nàng run

rầy:

- Ai thế?

Nhôm dậy, anh chàng bước ra khỏi bụi bàng biển. Chìa bàn tay ra,
miệng anh

chàng cất giọng nhỏ nhỏ:

- Một người khách tình cờ tới đảo. Đừng có hoảng lên thế.

Đôi bàn tay che khuất mặt giờ thông xuống ngay cây dao đi rừng
cạnh hông.

Những ngón tay chộp vội vào phần cán.

Nhìn vào gương mặt, James khen thâm trong bụng. Gương mặt tuyệt
vời với

đôi mắt to, xanh thẫm dưới hàng lông mày dày, đen. Miệng mở to ra vì ngạc

nhiên. Hàm răng cắn chặt vào môi dưới, dáng vẻ kích động trên chiếc hàm

vuông cương nghị. Tạo hoá thật trớ trêu. Trên gương mặt đẹp dường ấy,

chiếc mũi thật vô duyên. Chiếc mũi gãy của mấy anh chàng võ sĩ quyền anh.

Thật đáng tiếc, phải không?

Miệng mỉm cười, anh chàng vẫn đứng yên dò xét từng phản ứng của cô nàng.

Vẻ ngạc nhiên pha lẫn sợ hãi làm cô nàng tâm trí đầu che giấu bờ ngực căng

phồng, kêu gọi. Nhíu mày lại, cô nàng nhìn chăm chú vào gương mặt bảnh

trao của anh chàng:

- Ông là ai? Ông làm gì ở đây?

Một chất giọng là dân bản xứ Jamaica. Âm vực hơi cao nhưng luôn là chất

giọng phục tùng, không khiêu khích.

- Tôi ấy à? Một người Anh yêu thích chim chóc.

Giọng cô nàng vẫn còn ngờ vực:

- Thật ư? Ông quan sát tôi từ bao lâu rồi? Làm sao ông có thể đến đây?

- Khoảng mười phút. Cô là ai thế?

- Tôi chỉ là một người dân Jamaica. Tôi đi lượm vỏ sò.

- Tôi chèo xuống tới đây. Chắc cô cũng thế chứ?
- Vâng. Xuồng của ông đâu?
- Tôi và một người bạn nữa giấu nó trong rừng đước.
- Thế sao không có dấu vết gì chung quanh đây?
- Dĩ nhiên, chúng tôi giấu nó cẩn thận. Chẳng giống như cô.

Vẫy tay về phía bờ đá, anh chàng nói tiếp:

- Thế nào cô cũng gặp rắc rối. Cô dùng thuyền buồm phải không?

Cặp nó vào

bờ đá?

- Dĩ nhiên. Tại sao không nào? Tôi vẫn thường làm thế.
- Bọn chúng dứt khoát sẽ tìm ra cô. Chúng có ra đa dò tìm.
- Thế từ trước giờ, chúng có phát hiện được tôi đâu.

Buông tay khỏi dãn dao, cô nàng đứng lên, kéo cái mặt nạ bơi ra.

Đôi mắt

cô nàng vẫn không ngừng dò xét thân hình cao to của anh chàng.

Chất giọng

cao lại vang lên:

- Ông tên gì?
- James Bond. Còn cô?
- Rider.
- Cái gì Rider mới được?

Honeychile.

Anh chàng mỉm cười:

- Cái tên gì ngộ thế?
- Không hề. Một cái tên thật hay chứ. Người ta thường gọi tôi là

Honey.

- Xin chào Honey. Không ngờ lại biết cô trên hòn đảo này.

Rồi đột nhiên cô nàng đỏ mặt. Honey nhớ ra mình đang trần trụi.

Bẽn lẽn,

cô nàng đáp lại:

- Tôi phải kiếm cái áo.

Nhìn xuống đồng vỏ sò nằm rải rác trên cát, cô nàng định bước tới
nhặt

lên. Không được. Càng cử động, tấm thân trần càng phô diễn trước
mắt anh

chàng đẹp trai. Ngần ngừ đôi chút, giọng của cô nàng hết như một
đứa trẻ

con:

- Ông không được chạm vào mấy thứ này. Tôi chạy ra kia một chút.

Thấy tức cười quá, anh chàng đáp lại:

- Cứ yên tâm. Tôi giữ chúng giùm cho cô.

Ánh mắt vẫn còn nghi ngờ đôi chút, Honey quay lưng lại, chạy một
mạch đến

bờ đá rồi mất dạng.

Bước vài bước về phía bờ biển, khom người xuống, anh chàng nhặt
một con.

Nó vẫn còn sống. Hai vỏ khép chặt.

Dường như đây là một loại sò. Gờ của nó khá sâu, ánh màu tím hoa
cà. Dọc

theo phần sống ngay chính giữa, lớp sừng mỏng phủ ra tới nửa vỏ.
Chả lẽ nó

là một loài quý hiếm sao? Nếu không, cô nàng đâu bỏ công đi tìm chúng.

Chà, cô nàng này cũng chịu chơi dữ. Dám một mình chèo xuồng qua biển đến

một nơi nguy hiểm. Đâu phải cô ta không biết hòn đảo này cấm kỵ người lạ

mặt. Thế từ trước giờ, chúng có phát hiện được tôi đâu. Một cô gái thật kỳ

lạ.

Bỗng dung anh chàng đâm ra có cảm tình với Honey. Nếu không tính tới chiếc

mũi dị hợm, cô nàng quả thật xinh đẹp, nhất là vóc dáng cứng chắc, thon

thả. Khác xa mấy ẻm suốt ngày trau chuốt phấn son, thịt thà nhão nhoẹt.

Còn cái vẻ trẻ con của cô nàng nữa, thấy ngộ ngộ làm sao. Cô ta sống ở

đâu? Con cái nhà ai? Cô ta là ai?

Rồi anh chàng nghe tiếng bước chân vọng lại. Quay người ra phía sau, James

thấy cô nàng bước tới trong chiếc áo màu nâu sẫm và chiếc váy nâu dài

tới gối. Một chiếc túi vải lủng lẳng qua lại ngang vai. Chà trông cô nàng

giống một vai diễn trong tuồng Man Friday. Bước đến cạnh anh chàng, cô

nàng thụt người xuống lượm ngay mấy con sò, bỏ vào giỏ.

- Chúng quý hiếm lắm à?

Ngồi chồm chồm, Honey ngược mắt lên nhìn anh chàng.

- Ông có hứa không kể cho ai biết? Thề đi?

- Được.

- Dĩ nhiên rồi. Chúng rất quý hiếm. Một con như thế này, tôi có thể

bán

năm đô ở Miami. Người ta gọi chúng là Thần Vệ Nữ Kiều Sa.

Rồi giọng cô nàng trở nên phấn khởi.

- Ông biết không? Sáng nay, tôi tìm ra hang của chúng.

Vẫy tay về phía biển, cô nàng nói tiếp:

- Chúng ở thật sâu. Một nơi rất kín đáo. Cỡ như ông chả thể nào

tìm ra

đâu. Tôi vét một mẻ thật đã. Chỉ còn lại mấy con nhỏ xíu thôi, nếu

ông tới

đó tìm.

James phát cười lên thật to:

- Tôi xin hứa. Tôi không động tới hang của chúng, được chưa. Tôi

chẳng

biết gì về mấy con sò. Có Chúa chứng giám đây.

Khi nhặt xong, cô nàng đứng dậy:

- Còn những con chim của ông? Chúng là loại nào? Quý giá lắm

hả? Nếu ông

kể cho tôi nghe, tôi cũng hứa không tiết lộ với ai. Tôi chỉ nhặt mấy

con

sò thôi.

- Chúng là loại cò hồng, mỏ bẹp. Cô từng thấy qua chúng chưa?

Cô nàng bấu môi:

- Tưởng gì. Trước đây chúng có hàng ngàn con trên đảo này. Giờ chẳng còn

lại bao nhiêu đâu. Họ làm chúng hoảng sợ, bay mất tiêu.

Vừa nói xong, cô nàng ngồi xuống cát, hai tay vòng quanh gối. Chà, mặt cô

ta hát lên hết như một kẻ lữ đò. Mấy con chim quèn ấy thế mà cũng đi

kiếm. Chẳng thể nào so sánh với đám Thần Vệ Nữ Kiều Sa của mình giờ chẳng

còn gì sợ cái gã đàn ông cao to, bảnh trai này nữa.

Ngồi xuống cạnh cô nàng chừng một thước, James nghiêng người chống một

tay. Thế còn chờ gì nữa? Tranh thủ cơ hội này, ướm hỏi thử cô nàng vài

câu.

Làm bộ ngạc nhiên, anh chàng cau mày:

- Thật ư? Chuyện gì xảy ra thế?

Nhún vai một cái, cô nàng đáp lại:

- Bọn trên đảo chứ ai. Tôi chẳng rành chúng cho lắm. Có một thằng người

Hoa hay lai Hoa gì đó. Nó đâu có khoái mấy con chim la hét ỏn ẻn suốt

ngày. Nó có một con rồng lửa. Nó thả con rồng ra đuổi hết bọn chim đi rồi

đốt cháy hết tổ chim. Trước đây có hai người canh giữ lũ chim. Chừng như

họ trốn thoát, hay bị giết cũng nên. Tôi cũng chả rõ.

Dường như câu chuyện này chẳng hấp dẫn cô nàng. Đôi mắt ra phía biển, mặt

cô nàng tỉnh bơ, giọng lãnh đạm.

Anh chàng hỏi ngay:

- Con rồng à? Cô từng thấy nó chứ?

Nhắm mắt lại, Honey nhăn nhăn cái mặt. Hệt như mấy đứa con nít uống thuốc

Bắc. Trong nét hoảng sợ ấy, ánh lên vẻ chân thật, nghiêm chỉnh.

- Vâng, tôi đã gặp qua nó một lần. Cách đây một năm, tôi đã đến nơi này.

Ngay chỗ bờ biển chả có một con sò nào. Rồi cách đây một tháng, bỗng tôi

tìm ra rất nhiều con thật to. Ngay trước Noen, tôi quyết định đi ngược lên

theo bờ sông. Đi mãi, đi mãi, tôi tới lán trại của mấy người canh giữ

chim. Ngôi nhà gỗ bị đổ nát, cháy xém. Mà lúc đó, trời đã tối. Không thể

quay về, tôi ngủ qua đêm ở đấy.

Vào nửa đêm, bỗng nhiên tôi nghe có tiếng động mạnh. Chúa ơi, một con rồng

xuất hiện. Nó cách tôi chỉ có mấy hàng rào. Đôi mắt nó thật to, sáng quắc.

Cái mõm thật dài. Nó có hai cánh ngắn. Đuôi nó nhọn hoắc. Toàn thân nửa

đen nửa vàng. Vâng, đêm ấy nhằm đêm trăng rằm. Tôi thấy nó rất

rõ. Nó chỉ

cách tôi có chút xiu. Mũi nó phì phò một âm thanh rất ghê rợn. Rồi nó bước

xuống khoảng đầm lầy, leo qua các ngọn cây đước. Một lát sau, nó tiến về

phía đàn chim. Đột nhiên, nó há mõm ra, khạc cả một đồng lửa to. Cả bầy

chim cháy rụi. Hàng cây quanh đó cũng ra tro. Thật là khủng khiếp. Tôi như

chết cứng. Hai chân như bị trời trồng. Không thể nhúc nhích.

Chồm người qua một bên, cô nàng nhìn vào gương mặt James. Một lát sau,

Honey ngồi thẳng dậy, mắt lơ đãng hướng về phía biển. Giọng cô nàng căng

thẳng pha lẫn phụng phịu.

- Tôi biết ông chả bao giờ tin chuyện này. Dân thành phố như mấy ông làm

quái gì hiểu nổi.

Nhún vai, cô nàng lộ vẻ coi thường.

Giọng anh chàng vẫn từ tốn:

- Này Honey. Trên thế giới làm gì có rỗng. Có thể cô gặp một cái gì đó có

hình dáng tương tự. Tôi chỉ thắc mắc không biết nó là cái gì?

Chà, lý lẽ của anh chàng càng làm cô ta tức giận.

- Sao ông biết trên thế giới không có rỗng? Không ai có thể đi cùng trời

cuối đất. Ông biết rõ các loài thú? Ngay từ nhỏ, tôi đã sống với lũ

rắn và

nhiều thứ khác nữa. Vâng, chỉ một mình tôi. Ông từng thấy con bò ngựa cầu

nguyện khi ái ân, ăn thịt chồng nó chưa? Những con cây man gút nhảy nhót

như thế nào? Còn bạch tuộc nữa, nó nhảy theo tiếng nhạc ra làm sao? Lưỡi

con chim ruồi dài bao nhiêu? Rồi con rắn mang lục lạc quanh cổ, lắc leng

keng đánh thức con người dậy? Con bò cạp say nắng tự chích chết mình? Hay

một thảm họa xuất hiện trên mặt biển vào ban đêm? Làm sao một con quạ đánh

hơi một xác con rắn mỗi cách đó một dặm?

Ồi dào, miệng cô nàng cứ nhon lên, môi vênh ngược tấn công anh chàng tới

tấp. Ngừng một chút, cô ta thở hồng hộc.

Nhún vai, giọng Honey xì một cái:

- Xì. Dân thành phố mà cũng làm tàng.

Đành phải chịu thua cô ả này thôi. Miệng lưỡi gì quá trời.

- OK. OK. Thật sự là tôi phục cô sát đất. Chịu chưa? Nhưng c điều này

chẳng hiểu cô có biết không? Tên người Hoa ấy sẽ bám sát theo cô lần này.

Nó sẽ tóm cô ngay.

Ngừng một chút, anh chàng nghiêm giọng:

- Dĩ nhiên, nó chẳng chừa tôi ra.

Quay mặt sang nhìn anh chàng, Honey hơi do dự:

- Thế ư? Nhưng nó chẳng làm gì được tôi. Vào ban ngày, tôi nắp thật kỹ.

Còn ban đêm, tôi chèo xuống đông mất. Có lần nó xua chó rồi lái chiếc máy

bay còn không bắt được nữa là.

Ngó vào mặt James, cô nàng dò xét:

- Có lẽ nó theo dõi ông?

- Vâng, chắc là thế rồi. Cô thấy đấy, chúng tôi phải hạ buồm cách đảo hai

dặm. Nếu không ra đa sẽ phát hiện ngay. Nó biết thế nào tôi cũng đến đây.

Rồi ra đa nhận ra cái buồm của cô, chúng cho nó là của tôi. Chúng ta phải

làm gì mới được trước khi chúng lùng sục. Để tôi đánh thức người bạn rồi

chúng ta bàn tính chuyện này. Anh ta là người Cayman, tên Quarrel, tính

thành rất tốt.

- Vâng, tôi thành thật xin lỗi nếu ...

Câu nói bị bỏ lửng. Chà cô nàng hơi ngượng miệng. Mới tấn công như tát

nước vào mặt người ta, giờ chả biết nói gì.

- Tôi đâu có dè.

Anh chàng nhìn đôi mắt xanh thẫm, mỉm cười:

- Không thể trách cô được. Chỉ là chút xui xẻo, cho cô và cả chúng

tôi.

Chúng không quan tâm mấy một cô gái đơn độc đi kiếm mấy con sò. Làm sao mà

chúng không tìm ra dấu chân rành rành như thế này. Nhưng với tôi thì khác.

Bằng mọi giá chúng phải lùng sục. Dĩ nhiên, lúc ấy cô cũng khó chạy thoát.

Nào, bây giờ cô đứng đây. Tôi đi kiếm Quarrel.

Bước về phía mỏm đá, anh chàng tìm Quarrel. chà, tên này trót thật kỹ. Mãi

năm phút sau, anh chàng mới nhận ra bóng của hấn. Trên đám cỏ dày, khoảng

giữa hai tảng đá to, dưới chùm dây leo, Quarrel ngủ vùi. Đầu hấn gác trên

cánh tay. James huyết sáo nho nhỏ. Hấn giật mình tỉnh giấc. Về bên lễn, hấn

đưa tay chà chà lên đầu.

- Xin lỗi ngài, tôi ngủ mê quá. Trong mơ tôi thấy con ả người Hoa.

Mỉm cười, anh chàng đáp lại:

- Tôi lại thấy khác anh đấy.

Ngồi xuống cạnh hấn, anh chàng kể lại mọi chuyện. Sau đó, ngó vào đồng hồ,

giọng anh chang quả quyết:

- Hơn 11 giờ rồi. Chúng ta phải thực hiện một kế hoạch mới.

Gãi gãi đầu, hấn nhìn nghiêng vào mặt James.

- Ngài định cho cô gái đi theo chúng ta? Cô ả chẳng giúp được gì đâu ...

Ngay lúc ấy, hắn ngưng lại. Áp sát tai xuống đất, hắn nghe ngóng.

James

nín thở. Hình như có tiếng động từ hướng Đông vọng tới.

Nhóm người lên, giọng Quarrel hốt hoảng.

Nhanh chân lên, thưa ngài. Bọn chúng đang đến.

Chương 9

SUÝT CHẾT

Mười phút sau, bờ biển hoàn toàn trống vắng. Không một dấu vết.

Những đợt

sóng nhỏ cuộn lười biếng vào ghềnh đá. Quarrel cắt mấy nhánh
đước rồi quét

nhanh mấy dấu chân trên cát. Ngay lập tức, một đợt sóng tràn tới.
bờ cát

phẳng bằng. Dù có nhìn kỹ cũng chẳng phát hiện được gì.

Đẩy chiếc xuống của Honey vào sâu trong khe hở giữa các tảng đá,
hắn dùng

đám rong biển phủ lên trên.

Rồi Quarrel quay ngược trở lại chỗ ngủ hồi nãy. Còn James và
Honey nằm sát

xuống lớp cỏ ngay dưới bụi bàng biển. Im lặng, hai đôi mắt trông
về phía

mũi đất. Dứt khoát, bọn chúng sẽ cập vào chỗ này. Hình như chiếc
tàu đó

cách chừng nửa cây số.

Lục bục ... Lục bục ... Lục bục ... Lục bục ...

Tiếng nổ của cái máy dầu văng vẳng dọc theo bờ biển. Chúng đang tìm dấu

vết của đám khách không mời mà đến. Chúng đi trên một chiếc tàu to, có

cabin hắc hoi. Không cần phải nói, thủy thủ đoàn chắc là bon tay sai của

tên No. Nó có trực tiếp chỉ huy không? Đại gì mà nó tham gia. Có chuyện gì

rắc rối, nó kéo bọn đàn em ra hứng đạn.

Từ phía Tây, một đàn chim cốc bay theo hình chữ V, lượn sà sà mặt biển,

gần chỗ bờ đá nhô ra. Ồ, những cánh chim đầu tiên xuất hiện từ khi anh

chàng bước chân lên đảo. Theo lời của Pleydell-Smith, bọn chim rụt cổ dỗi

tìm ánh sáng bạc lấp lánh của lũ cá tròng. Rồi bọn chim cất cánh lên cao.

Đảo một vòng, chúng sà nhanh xuống chạm vào mặt nước, cặp mấy con cá trong

mỏ, vọt lên trên trở lại. Một lát sau, từng đàn chim nối đuôi nhau, phủ

kín cả bầu trời. Con sà xuống, con bay lên, cả một quang cảnh náo nhiệt.

Chúng kêu réo inh ỏi.

Bỗng Honey thúc nhẹ chàng một cái. Lắc lắc đầu, giọng cô nàng khe khẽ:

- Bầy gà mái của bọn người Hoa đang lượm thóc.

Về mặt của cô nàng vẫn tỉnh bơ. Chả một chút lo lắng, ưu tư. Dường như cô

nàng không sợ bọn đang lùng sục. Hệt như những lần trước, bất quá đây chỉ

là một trò chơi cú bắt. Mong là như thế. Cô nàng mà hoảng lên, anh chàng

không biết phải xử lý như thế nào.

Lục bục ... Lục bục ...Lục bục ... Lục bục ...

Càng lúc, tiếng nổ của cái máy dầu càng lớn hơn. Hình như bọn chúng ở ngay

sau mỏm đất. Căng thẳng, đôi mắt James dán chặt về phía ấy.

Rồi phần mũi tàu xuất hiện. Tiếp theo là khoảng boong trống dài gần mười

thước, kính chắn gió, một cabin thấp với cái còi báo động, cột radio xù

xi. Ngay tại chỗ ấy, có một tên đang cầm vô lăng đứng cạnh cầu thang. Chỗ

phần đuôi tàu có in hình một huy hiệu đỏ. Chả lẽ nó nằm trong danh sách

đội tàu Hoàng gia? Ồ, hai thằng tạp chủng với nước da xám đứng ở cuối tàu.

Chúng mặc bộ áo thủy thủ bằng ka ki, dây nịt to, đầu đội kết màu vàng rơm.

Một tên cầm trong tay cái loa dài, màu đen có sợi dây điện lòng

thông. Tên

còn lại giữ chặt khẩu súng máy trên cái kiềng ba chân. James nhận ra ngay

một khẩu Spandau. Máng cái loa vào cổ, nó đưa ống dòm lên quan sát dọc

theo bờ biển. Dường như nó nói điều gì đó. Anh chàng thấy miệng nó mấp

máy. Rà ống dòm về phía mũi đất, bãi cát bờ đá, miệng nó tiếp tục huyên

thuyên. Rồi nó đưa ống dòm cho tên cầm súng máy. Liếc nhanh một cái, tên

này tra lại. Tên cầm ống dòm la hét điều gì đó với tên tài công. Ngay lập

tức, chiếc tàu ngừng lại. Giờ nó đậu bên ngoài bờ đá, đối diện với James

và Honey. Tên quan sát chĩa ống dòm về phía chiếc xuồng của Honey đang đậu

trên bờ cát. Tên quan sát nói điều gì đó với thằng kia.

Chà, chúng phát hiện ra chiếc xuồng đang giấu gần đây. Thằng kia gạt cái

chốt an toàn trên cây súng máy. Rồi tên quan sát nâng cái loa lên, bật nút

hoạt động. Tiếng rè rè bắt đầu inh ỏi khắp cả vịnh.

- Nào mấy tên kia. Nếu muốn sống, tụi bây phải chui ra ngay.

Ồ, chất giọng người Mỹ. Miệng thằng ấy tiếp tục la:

- Nào, chui ra ngay. Bọn tao biết chỗ tụi bây cập vào đảo. Xuồng của tụi

bây đang giấu dưới đám rong biển, đúng không? Giờ hai tay lên khỏi đầu rồi

bước ra mau, nếu tụi bây còn muốn sống.

Tất cả vẫn im lặng. Chỉ có tiếng sóng vỗ rì rào đập vào bờ đá. Hơi thở của

Honey dồn dập. Anh chàng giờ tay ra chạm vào tay áo của cô nàng.

- Nhích lại gần đây. Đích ngắm sẽ rõ hơn.

Rồi hơi thở phì phò của cô nàng từng chút, từng chút một sát lại cạnh anh

chàng. Một lúc sau, James thấy má cô nàng áp sát vào cánh tay mình.

- Chuỗi người xuống cát. Đừng nhô đầu lên.

Hình như đợi mãi chẳng thấy gì, tên cầm loa lại tiếp tục rống lên:

- Nào, thế bọn tao chẳng khách sáo đâu nhé.

Giờ ngón tay cái lên, nó ra hiệu cho tên cầm súng máy.

Cắc cắc bùng ...Cắc cắc bùng ... Cắc cắc bùng ...

Một loạt đạn nã ngay vào ngọn đám cây đước. Chà, tiếng đạn của bọn Đức.

Anh chàng nhận ra ngay, hệt như lúc còn chiến đấu ở Ardennes.

Vài phút sau, tiếng súng dứt bặt. Im lặng. Sự im lặng chết chóc bao phủ

lầy đám rừng đước. Trên trời cao, bầy chim cốc nghe tiếng nổ bay toán

loạn. Tay tên cầm súng chạm chạm vào nòng súng. Có lẽ nó đợi cho cái nòng

nguội lại. Hai tên trao đổi gì đó. Miệng mồm chúng nhóp nhép liên

tục. Rồi

thăng quan sát nâng ống dòm lên.

Giọng nó la inh ỏi:

- Này, bọn khốn kiếp. Sao tụi bây không chịu chui ra? Bọn tao không chờ

được nữa.

Họng cây Spandau dịch chuyển và hạ thấp xuống. Hình như nó ngấm về phía

chiếc xuống giấu trong bờ đá. Anh chàng thì thầm với Honey:

- Cứ bình tĩnh. Đừng hoảng sợ. Rồi chúng sẽ rút đi thôi.

Tay Honey bám chặt vào cánh tay anh chàng.

James thầm nghĩ: Chà, cô em khiếp đảm rồi phải không? Đúng là xui xẻo cho

cô gái lợm sò. Cô nàng bị cái tội ăn theo.

Nghiêng người qua bên phải, anh chàng che lấy đầu cô nàng rồi úp mặt sát

đất.

CẮC CẮC BÙNG ... CẮC CẮC BÙNG ... CẮC CẮC BÙNG
CẮC CẮC BÙNG ... CẮC

CẮC BÙNG ... CẮC CẮC BÙNG ... CẮC CẮC BÙNG ... C
CẮC BÙNG ...

Tiếng súng nổ dữ dội. Từng tràng liên tục phát ra. Đạn bay chéo chéo về

phía mũi đất rồi dội ngược tứ phía. Đá nứt ra từng mảng rơi xuống biển

nghe rào rào.

Đột nhiên, tiếng súng ngưng lại. Dữ, tụi nó thay một băng đạn mới.

Giờ

chúng ngắm về phía mình, anh chàng trầm nghĩ.

Cô nàng đang run rẩy quá mức. Tay cô ta ám chặt vào người anh chàng. Vung

cánh tay ra, James ôm chầm lấy cô nàng.

CẮC CẮC BÙNG ... CẮC CẮC BÙNG ... CẮC CẮC BÙNG
CẮC CẮC BÙNG ... CẮC

CẮC BÙNG ... CẮC CẮC BÙNG ...

Tiếng súng tiếp tục gầm rú ghê rợn. Từng loạt đạn vút chéo qua bụi rậm

ngay trước mặt James. Chúng bắn phá bụi rậm thành nhiều mảnh vụn. Cành lá

rớt xuống đất rơi lả tả. Lốp phủ lấy hai người, lốp chát thành đồng chung

quanh.

Một làn gió mát lướt qua mặt anh chàng. Bụi rậm phía trước trông trơn. Đầu

óc James căng thẳng. Chẳng biết chúng có nhận ra mình không? Thật may. Tiếng

súng quay về phía dải đất ven bờ.

Mấy phút sau, không còn tiếng đạn bay chéo chéo. Sự im lặng chết chóc đang

bao phủ lấy bụi rậm. Honey run lên từng hồi. Anh chàng phải ôm cô ta chặt

hơn. Trời, cô ả mà la hoảng lên chắc cả hai thành đồng thịt vụn quá.

Rồi tên chó chết kia lại léo nhéo:

- Được rồi các con ạ. Chúng bây ráng dòng cái lỗ tai lên nghe cho rõ. Cứ

trón tiếp đi. Các ông sẽ mang chó đến. Nằm đấy mà chờ nhé.

Lục bục ... Lục bục ... Lục bục ... Lục bục ... Lục bục...

Tiếng máy nổ nhanh trở lại. Lui dần ra khoảng nước sâu. chiếc tàu quay đầu

về hướng Tây. Chả mấy chốc, bờ biển im lìm trở lại.

Cảnh giác, anh chàng nhô đầu lên từ từ. Mùi thuốc súng nực nồng trong

không khí. Mảnh đá vụn nằm la liệt trên cát. Rồi anh chàng đỡ Honey dậy.

Chà, cô gái coi trời bằng vung đã biết sợ. Nước mũi giàn giụa trên mặt.

Nhìn bộ dạng thật tức cười. Rõ là cô ta vẫn chưa hoàn hồn.

Giọng cô nàng khe khẽ:

- Thật khủng khiếp. Bọn chúng làm gì mà ghê thế? Xém chút nữa, chúng ta bị

giết chết.

Một cô gái chất phác quanh quẩn bên những hòn đảo, bốn bề sóng nước làm

sao hiểu thế giới rộng lớn tràn đầy cạm bẫy. Bất quá cô nàng chỉ biết

những loài thú, côn trùng, cây cỏ, chim chóc. Cô nàng vẫn chưa hiểu hết về

con người. Chết chóc, hiểm nguy, thù hận, xảo quyệt còn là những khái niệm

quá xa lạ với cô ta. Đừng tưởng mang hình dáng con người là có chút nhân

tình. Có khối thẳng lòng dạ còn độc hơn lang sói. Tên No này là một thí

dụ. Vì quyền lợi của chính bản thân nó, chuyện gì mà nó không dám làm.

Giết người đối với nó không khác gì giết một con kiến. Vâng, thế đấy. Lắm

kẻ che đậy hành động sát nhân của mình bằng những từ hoa mỹ, phô trương,

khoác lác. Từ ngữ chỉ là từ ngữ. Dù bất cứ lý do gì, lý tưởng gì, chúng

vẫn là những tên sát nhân. Lương tri loài người luôn chống lại.

Vuốt tóc cô gái còn đang chết khiếp, anh chàng vỗ về:

- Nào, Honey. Bọn chúng là những kẻ giết người chuyên nghiệp. Rồi mọi việc

sẽ ổn thôi.

Choàng cánh tay chắc nịch quanh bờ vai thon thả của cô gái, anh chàng nói

tiếp:

- Mà cô cũng cừ thật nghe. Thật can đảm. Thôi nào, chúng ta đi tìm Quarrel. Đến giờ chúng ta phải kiếm cái gì bỏ bụng rồi. Thường cô mang

theo cái gì để ăn?

Rồi hai người dạo dọc theo bờ biển về phía mũi đất. Vài phút sau, chừng

như cô nàng hoàng hôn.

- Ôi dào, lo gì chuyện ăn uống. Ngoài biển đâu có thiếu gì. Phần lớn là

mấy con nhím biển. Chuối nè. Và vô số thứ khác nữa. Tôi thường ăn ngủ đã

đòi hai ba ngày trước khi rời khỏi đây. Thứ gì tôi cũng dùng được. Chẳng kén chọn.

James kéo cô nàng lại gần hơn chút. Honey ngây thơ, thật thà quá. Chùng

thấy bóng Quarrel ló ra, anh chàng buông tay ra. Không khéo hấn nghĩ tới nghĩ lui rắc rối.

Bị chuột rút hay sao ấy, hấn cứ ngồi yên trên mỏm đá. Khi tới nơi, James

thấy chiếc xuống của cô gái bị đạn bắn bể làm hai. Hốt hoảng, cô nàng la to, đôi mắt đầy vẻ thất vọng.

- Ôi, chiếc xuống của tôi. Làm sao trở về được?

- Đừng cuống lên thế cô em - Quarrel nhanh nhẩu an ủi. Hấn thừa biết chiếc

xuống là cả tài sản của cô gái. Ngài Đại tá sẽ giúp cô kiếm một chiếc

khác. Cô cùng về với chúng tôi. Chúng tôi có chiếc xuống giấu rất kỹ dưới

rừng đước. Chắc nó không việc gì đâu. Để tôi đi xem lại cho chắc ăn.

Quay sang James, vẻ mặt Quarrel lo lắng.

- Ngài thấy chưa? Lời tôi nói có sai đâu. Bon này rất độc ác, giết

người

không gớm tay. Bon chúng sẽ mang lũ chó tới đây. Loại chó nghiệp

vụ của

cảnh sát. Mấy thằng bạn tôi kể lũ này hơn hai chục con. Hung dữ

còn hơn

chó sói. Chúng ta phải có kế hoạch rời khỏi chỗ này.

- Đúng thế. Nhưng trước hết, chúng ta phải kiếm gì ăn cái đã. Phải

để ý kỹ

chung quanh. Honey cùng đi với chúng ta.

Nhìn sang cô ta, giọng anh chàng ôn tồn:

- Đi với chúng tôi, cô sẽ không sao đâu. Rồi chúng ta cùng về

Kingston,

được không?

Vẻ mặt Honey vẫn còn nghi ngờ:

- Đành vậy, chớ biết làm thế nào bây giờ. Tôi không còn cách chọn

lựa. Tôi

thật không muốn ăn chút nào. Ông sẽ chở tôi về chứ? Tôi chẳng

muốn gặp lại

bọn người ấy. Đi kiếm lũ chim ấy có lâu không?

James trả lời vòng vo:

- Không lâu đâu. Tôi chỉ muốn biết điều gì xảy ra với bọn chúng.

Rồi chúng

ta sẽ rời đây ngay.

Nhìn vào đồng hồ, anh chàng nói tiếp:

- Bây giờ đã hơn 12 giờ. Cô cứ chờ ở đây. Tắm rửa hay làm điều

gì đó. Đừng

có đi lang thang để lại dấu chân. Tôi và Quarrel đi lấy chiếc xuồng.

Một giờ sau, họ thu xếp xong mọi chuyện. James và Quarrel dùng đá và cát

nhận chìm chiếc xuồng xuống bên dưới đám rừng đước. Rồi họ xóa hết tất cả

dấu chân. Cũng may, mấy băng đạn ban nãy làm cành lá rơi rụng, họ leo qua

các tảng đá rồi đi trên mấy vũng nước.

Đói quá, hai người ăn ngẫu nhiên. Còn cô nàng sợ khiếp vía. Bụng dạ nào

ăn cho nổi.

Trời thật nóng bức. Một ngọn gió khô rát từ hướng Tây Bắc thổi vào bờ.

Theo Quarrel, ngọn gió này thổi quanh năm. Nó hong khô đồng phân chim. Ánh

nắng phản chiếu từ mặt biển cùng với ngọn gió kia làm da anh chàng ngã

sang màu đồng.

Nhìn James bây giờ ai dám nói mấy tháng qua nằm liệt trên giường bệnh? Cơ

bắp cuồn cuộn, nước da săn chắc, anh chàng cảm thấy tràn đầy sinh lực.

Ngay cửa sông, có một bờ cát và một vũng nước khá sâu. Chà, muốn lội qua

chỗ này, nếu không cởi đồ ra thì ướt nhẹp.

Quay sang Honey, anh chàng nói ngay.

- Đành phải cởi quần ra. Không còn cách nào khác. Chúng tôi vẫn mặc áo để

tránh ánh nắng. Cô cứ đi sau chúng tôi.

Không đợi cô gái trả lời, hai người cởi nhanh quần dài. Quarrel xếp chúng

lại bỏ vào ba lô cùng với khẩu súng của James. Rồi họ lội bì bõm trong

vũng nước. Quarrel đi trước. Tiếp đến là James. Honey sau cùng.

Chà, mực nước khá sâu, ngang hông của anh chàng. Một con cá to, màu bạc

nhảy lên khỏi mặt nước, đảo một cái rồi ùm trở xuống. Chưa hết, hàng chục

con nữa lội lấp sấp chuẩn bị cái màn biểu diễn như ban nãy.

- Cá tráo – Quarrel buột miệng kêu lên.

Ngay đám đước mọc nhô ra, cái vũng thu hẹp lại. Chẳng mấy chốc, nó dẫn tới

chỗ cái hào sâu nước chảy lờ đờ. Lớp bùn ở dưới đáy nhớt nhầy. Bám mấy

ngón chân chặt xuống, họ bước từng bước một. Bầy cá lòng tong và đám tép

riu lội qua lội lại chung quanh bắt đuôi. Nhột quá. Còn lũ đĩa nữa chứ.

Thỉnh thoảng, họ phải dừng lại, chà từng con trước khi chúng bám vào hút

máu. Dù sao, không khí ở nơi này thoáng mát. Ánh nắng dường như bớt gay

gắt.

Từ xa, có cái mùi gì hệt như mùi trứng thối xộc vào mũi anh chàng.

À, đám

lá cây mục trong nước biến thành khí đầm lầy bốc lên.

Chà, giờ tới phiên bày muối, bò mắt tấn công. Dường như chúng khoái mùi

thịt tươi trên người James. Quá nhiều, chúng bu lại từng đàn. Chỉ đuổi

chúng đi cũng đủ mệt rồi.

Quarrel thấy thế liền bảo ngay.

- Ngài nên ngâm mình trong nước. Chúng không dễ gì buông tha ngài đâu.

Không chút chần chừ, anh chàng cởi ngay chiếc áo ra rồi hụp xuống gần sát

cắm.

Một lát sau, đám rừng được thừa dần. Con sông bắt đầu rộng ra, màu nước

sẫm hơn. Bùn dưới đáy cũng chắc hơn nhiều. Rồi đến một khúc quanh. Khung

cảnh trước mặt thông thoáng. Không một bụi rậm nào cả.

Tới lúc này, Honey mới lên tiếng:

- Chúng ta nên quan sát thật kỹ. Chỗ này dễ bị chúng phát hiện.

Khúc quanh này dài chừng một dặm. Sau đó, con sông hẹp lại rồi đến cái hồ.

Ngay chỗ có sa thạch là lán trại của mấy người canh giữ chim trước kia.

Trước khi rời khỏi đám rừng được cuối cùng, họ dừng lại nghe ngóng. Con

sông chảy lững lờ về phía giữa hòn đảo. Từng đám tre gai thấp và bàng biển

mọc rải rác bên bờ sông. Chỗ có chỗ không, chả tiện cho việc ẩn núp. Từ

phía bờ Tây, mặt đất nhô lên từ từ rồi dâng cao thành như cái bánh cam

khoảng hai dặm. Đằng sau là bãi phân chim. Một lối đi quanh co, khúc khuỷu

chạy từ sườn đồi đến dãy nhà tiền chế nằm rải rác quanh chân núi. Chắc đó

là con đường chúng mang đồng phân xuống mấy cái máy nghiền, gạn lọc. Phần

đỉnh của khu đất trắng xoá. Mùi phân bốc ra thúi hoắc. Loáng thoáng có

bóng chim cốc bay lượn lờ quanh đấy. Anh chàng tính thầm trong bụng khoảng

cách của khu đất giữa con sông và ngọn núi. Đường như đấy là bờ san hô màu

xám có chút đỉnh đất mọc lên cái bụi rậm và cỏ dại. Phải có một lối đi từ

sườn núi dẫn tới phần giữa hồ và đầm lầy. Nếu không, bọn chúng hẳn biết

bay. Hình như đám cây cỏ hơi nghiêng về hướng Tây. Chà, một vùng đất đầy

mùi khí thối, phân chim cùng với ngọn gió khắc nghiệt. Chưa một trại cải

tạo nào trên thế giới sánh kịp. Tên No sống ở đâu?

Đám rừng đước ở phía Đông xem chừng rậm rạp hơn. Rồi anh chàng quyết định

nhANH. Họ men theo lối ấy mãi cho đến một đoạn um tùm hơn. Ngay trên đầu

họ, một bầy chim nhảy tới nhảy lui, la hét inh ỏi.

Rồi tiếng của Quarrel vang lên cắt dòng suy nghĩ của anh chàng.

- Thừa Đại tá, bọn chúng đang đến.

Theo hướng hắt chỉ, một chiếc xe tải to xuất hiện từ dãy nhà tiền chế. Bụi

cát bay mịt mù theo dấu bánh xe lướt qua. Khoảng mười phút sau, nó mất

dạng trong đám rừng đước ở đầu sông. Dỏng tai lên anh chàng lắng nghe. Có

tiếng chó sủa vang vang trong gió.

Quarrel nói tiếp:

- Bọn chúng hướng về phía bờ sông. Chúng đoán chúng ta đi theo lối ấy.

Honey bàn thêm:

- Trước đây bọn chúng vẫn lũng sục tôi như thế. Ông nên chặt một khúc tre.

Khi bọn chúng đến gần, chúng ta lặn xuống nước, dùng khúc tre làm ống thở.

Mọi việc sẽ ổn thôi.

Mỉm cười nhìn Quarrel, anh chàng giục:

- Anh đi chặt mấy khúc tre. Còn tôi kiểm quanh đây xem có bụi

được nào núp

vào được không.

James quay lại nhìn cô nàng chậm chậm. Chừng như hiểu ý, Honey gật đầu.

Rồi hai người xuôi theo dòng chảy. Vài phút sau, anh chàng kiếm được một

chỗ ưng ý. Ngay trong bụi được um tùm có một đoạn trống trải khoảng mười

thước, nước khá sâu. Lớp bùn dưới đáy mềm mại. Dòng nước lẫn phù sa đục

ngầu chảy qua một cái vũng lớn, tĩnh lặng.

Cô gái bước tới chỗ anh chàng đang đứng.

- Nơi này thích hợp đây - Giọng cô ta ngập ngừng.

- Có lẽ thế.

Vừa đáp lại, anh chàng vừa nghĩ tới khẩu súng. Chả biết sau cái màn tắm

sông nầy giờ nó còn khạc viên nào cho ra hồn không? Tụi nó có bao nhiêu

thằng? Bao nhiêu con chó? Bỗng anh chàng cảm thấy có điều bất ổn. Chà,

chiến đấu mà có một em kề bên coi bộ hơi phiền. Vừa vương bận chân tay,

vừa sợ cô nàng la hoảng.

Rồi anh chàng cảm thấy khát. Vốc một ngụm nước lên, anh chàng ngần ngại.

Nước đen ngòm đầy mùi bùn đất. đành chịu thôi chớ biết sao bây giờ!

Mới hớp được một cái, cô gái giơ tay cản anh chàng lại.

- Đừng uống nữa. Súc miệng rồi nhổ nó ra. Ông có thể bị bệnh đấy.

Đột nhiên có tiếng huýt sáo của Quarrel. Hình như hắn ở đâu đó giữa dòng.

James đáp lại rồi lội về phía hắn ta. Vài phút sau, hai người trở lại vùng

nước sâu.

Đưa tay vệt đám rễ được hắn chìa ra vài ống tre:

- Chúng đang đánh hơi bọn ta.

Lục trong ba lô, anh chàng lôi ra khẩu súng và một băng đạn. Rồi ba người

đứng yên ở đây một lát cho lớp bùn lắng xuống đáy.

Ánh nắng xuyên qua cành lá um tùm nhỏ từng đốm sáng trên mặt nước. Bầy tép

riêu cộ quây dưới chân họ. Căng thẳng ... Chờ đợi trong yên lặng. Họ cố lắng

nghe tiếng động chung quanh.

Chẳng bao lâu, tiếng chó của vọng tới.

Gâu gâu gâu ... Gâu gâu gâu ... Gâu gâu gâu ... Gâu gâu gâu ...

Chương 10

DẤU VẾT CON RỒNG LỬA

Xuôi theo dòng sông, bọn sùng sục đến nhanh. Hai thằng trong chiếc quần

bơi và đôi ủng cao ráo chạy cho kịp bầy chó. Ngang bờ vai trần ướt đầm mồ

hôi của chúng lũng lảng cái bao da đựng hai khẩu súng. Thỉnh thoảng chúng

văng tục mấy câu.

Gâu gâu gâu... Gâu gâu gâu ... Gâu gâu gâu ... Gâu gâu gâu...

Chạy loạn xạ phía trước là bầy chó Dobermann Pinchers to lớn, lội xuống

nước, mũi đánh hơi lia lịa, mồm sủa vang. Ngửi thấy mùi lạ, chúng vênh lỗ

tai lên, đầu cọ quậy liên tục.

- Có lẽ là một con cá sấu - Thằng đi đầu la lên trong tiếng ồn loạn.

Tay nó cầm cái roi da, đôi khi quất nhanh về phía lũ quỷ sống đang nhảy

cẩng lên.

Thằng thứ hai quay lại nói:

- Tao cá với mày, đó là tên người Anh. Hấn núp đâu đó dưới đám rừng được.

Coi chừng hấn mai phục sẵn.

Vừa nói xong, nó rút ngay khẩu súng bên nách ra, chĩa về phía trước. Giờ

bọn chúng đang tiến về phần sông rộng ngay chỗ hào nước. Tên đi đầu có một

cái còi. Vừa thổi còi, nó vừa vung cái roi da lên. Bầy chó riu riu tụ về

dòng chảy chậm. Tay lăm lăm khẩu súng, hai thằng lội xuống chỗ rẽ được

vươn ra ngoằn ngoèo. Rồi tên đi đầu bước tời rìa khoảng nước hẹp. Năm ngay

cái vòng da trên cổ con chó, nó quang xuống hào nước. Con chó
sấn vội đi

bồm, người lia lịa. Còn nó dõi mắt theo quan sát. Vài phút sau, nó
và con

chó tiến đến chỗ cuối cái hào. Chẳng thấy động tĩnh gì, mặt nó lộ vẻ
chán

nản. Lôi cổ con chó, nó quay ngược trở lại. Con quỷ sống xem
chừng tiếc

lắm.

Còn tên kia quát roi vun vút lên mặt nước. Bước tới chỗ tên còn lại
đang

đứng ngay lối vào hào nước, nó lắc đầu. Rồi cả đám người, chó
men theo

dòng tiếp tục lung lay.

Gâu ... gâu ... gâu ... gâu ... gâu ...

Tiếng sủa từ từ khuất xa dần. Chừng năm phút sau, một ống tre từ
bên dưới

rẽ nước lên chậm chậm. Anh chàng nhô mặt lên. Phần tóc ngay
trước trán ướt

đẫm che khuất tầm nhìn. Đưa một tay vén, tay kia anh chàng vẫn thủ
khẩu

súng. Hai tai anh chàng đang căng ra nghe ngóng. Không một tiếng
động. Vẻ

im lặng bao trùm lấy bụi đước. Bọn chúng đang ở đâu? Có phải là
tiếng bị

bồm nhè nhẹ ngay giữa dòng? Có tên còn nấp lại rình mò hay
không? Tất cả

đều yên lặng. Xoay qua hai bên, xoay tới trước sau, anh chàng chẳng thấy

gì cả.

Chùng yên dạ, anh chàng chạm vào hai người còn lẫn giữa đám rễ được. Khi

hai gương mặt vừa ngóc lên, James đưa ngón tay lên miệng làm dấu im lặng.

Chà, đã quá trễ.

Ngồi lâu dưới nước, Quarrel hơi bị ngộp. Hắn ho một tiếng rồi khạc ra.

Nhăn mặt, anh chàng lắc đầu về phía giữa dòng. Đôi tai họ cùng căng thẳng.

Vẫn là vẻ im lặng đáng sợ. Chúng có nghe thấy gì không? Ôi lạy Chúa. Tiếng

bì bõm quay trở lại. Không còn nghi ngờ gì nữa, một tên nghe thấy tiếng

động. Chẳng chân chừ, ba người vội lặn xuống nước.

Tựa đầu trong đồng bùn dưới nước, James bịt hai mũi lại, áp môi vào cái

ống tre. Không chùng lần này chúng phát hiện được. Trồi lên, trồi xuống

này giờ, lớp bùn nổi lên làm hào nước đục ngầu. Chỉ cần nhận ra điều này,

chùng sẽ nã đạn ngay. Mà chúng dùng thứ vũ khí gì? Hoả lực có mạnh không?

Anh chàng đã quyết định nhanh. Dù chuyện gì có xảy ra, tiên hạ thủ vi

cường. Chỉ cần chúng lội gần chỗ này, mình lập tức nhả đạn.
Chiếm ngay thế

thượng phong. Mọi giác quan của anh chàng đang căng ra hết mức.
Nhịp thở

đồn dập nhanh. Cũng may nhờ lời khuyên của Honey dùng mấy ống
tre. Nếu

không bày quỹ sống oằng oằng phát hiện họ từ lâu.

Đột nhiên, có một chiếc ủng đập ngay ống quyển của anh chàng rồi
dời đi.

Có khi nào nó nghĩ giẫm phải một cành cây? Không được! Không
nên nhờ vào

may rủi. Một quyết định sai lầm vào lúc này sẽ làm ba người trở
thanh đồng

thịt thối.

Vẫn giữ ống tre ở vị trí thẳng đứng, anh chàng trời ngược lên. Ngay
phía

trước, một thân hình đồ sộ đang cầm khẩu súng trường án giữ. Đưa
tay trái

lên che đầu, James cảm thấy có cú va chạm mạnh. Cùng lúc ấy, cây
súng

trong bàn tay phải chĩa thẳng lên. Họng nó nhắm ngay phần ngực
phải của

tên kia. Anh chàng bóp cò ...

BÙNG ...

Cây Walther giật về khá mạnh làm tay anh chàng ê ẩm.

ÙM...

Không kịp kêu lên một tiếng, tên kia đổ nhào trên mặt nước như cái

cây bị

đổ ngã. Cả thân người nó lật qua cạnh anh chàng. Cái đầu hất ngược. Đôi

mắt trợn trừng Nước từ từ tràn vào cái miệng mở to ... Rồi nó chìm xuống.

Máu bắt đầu loang ra trong vũng nước đục ngầu. Lắc đầu cho bớt nước, anh

chàng nhìn lại đằng sau. Quarrel và Honey đã trôi lên từ lúc nào. Những

giọt nước cứ chảy ròng ròng trên thân hình của hai người. Chà. Trông bản

mặt của Quarrel hớn hở lắm. Hắn toét miệng cười. Còn cô gái dường như chết

khիếp. Miệng run cầm cập. Mắt mở to nhìn dòng nước đầy máu. Phải trấn an

cô nàng. Cô ấy mà la lên chắc chết cả lũ.

- Đành phải ra tay thôi, Honey. Không còn cách nào khác. Nó ngay trước mặt

chúng ta. Không bắn nó chúng ta ăn đạn của nó rồi. Nào, chúng ta đi tiếp.

Túm lấy tay cô nàng, James lôi nhẹ về phía giữa dòng. Mỗi khi hai người

đến chỗ đầu hào nước, anh chàng buông tay ra. Khung cảnh trước mặt hoàn

toàn im lặng. Nhìn vào đồng hồ, anh chàng thấy nó ngưng chạy vào lúc 3

giờ. Có lẽ ngâm dưới nước quá lâu. Đành phải dựa vào ánh nắng mà đoán

thôi. Khoảng 4 giờ. Hình như là vậy. Rồi họ cứ lội tiếp.

Chẳng biết phải đi thêm bao xa nữa? Lúc này anh chàng cảm thấy mệt mỏi.

Chợt nhớ ra điều gì, James thầm tự trách mình. Thế là hỏng rồi. Dù
thằng

kia không nghe thấy tiếng súng, nhưng một lát sau phát hiện thiếu
một tên,

nó sẽ quay lại kiểm. Cũng chưa chắc. Trời bắt đầu sập tối, không
dễ gì

tìm. Có lẽ sáng mai. Vâng, có lẽ sáng mai, chúng mang theo lũ chó
lùng sục

tìm cho bằng được. Rồi chuyện gì xảy ra kế tiếp?

Chộp mạnh vào tay anh chàng, Honey gằn giọng:

- Nào, ông nói cho tôi nghe xem. Tại sao phải giết lẫn nhau? Ông
là ai?

Tôi không tin vào câu chuyện mấy con chim. Tìm lũ chim cần gì
phải mang

súng.

Nhìn vào đôi mắt mở to, giận dữ, giọng anh chàng vẫn từ tốn:

- Có nhiều điều không tiện nói lúc này. Tối nay, khi đến lán trại, tôi
sẽ

kể cho cô nghe. Dĩ nhiên, đi cùng với chúng tôi, cô không thể nào
tránh

được rắc rối. Tôi có chút vấn đề với bọn này. Và chúng không dễ
gì buông

tha chúng tôi. Mong sao ba chúng ta rời khỏi đảo an toàn. Lần này,
chúng

tôi đi tìm hiểu địa hình. Có lẽ sau này, chúng tôi lại đến cùng với cảnh sát địa phương.

- Thế là thế nào? Ông là cóm à? Ông định bỏ tù đám người này sao?

Mỉm cười, anh chàng nói tiếp:

- Cứ cho là như vậy đi. Dù sao, cô đang đứng về phía công lý. Nào, từ đây

đến lán trại còn xa lắm không?

- Khoảng một giờ nữa.

- Có nơi nào dễ ẩn nấp không?

- Muốn đuổi theo chúng ta, bọn chúng phải vòng qua cái hồ hay ngược lên

đầu nguồn của con sông. Chúng ta có thể an toàn nếu con rồng không xuất

hiện. Nó có thể lội qua sông. Tôi từng thấy chuyện này.

- Vâng, có lẽ phải chờ xem.

Cô gái bỗng hét to:

- Rồi ông sẽ thấy. Cứ đợi đấy, ngài biết đủ thứ!

Quarrel từ đám được chui ra. Tay hắn cầm một khẩu súng trường.

- Thừa đại tá, tôi nghĩ chúng ta cần đến nó. Thêm một khẩu, vững bụng hơn.

Ồ, một khẩu cạc bin Remington 300 của quân đội Mỹ. Chà, bợ chó này được

trang bị thứ hoả lực mạnh. Không được chủ quan với bọn này.

Quarrel lên tiếng nhận xét:

- Bọn này gian xảo lắm thừa ngài. Nó nấp lại chỗ bụi rậm khi
thăng kia

dẫn lũ chó đi. Phải cẩn thận với chúng.

- Vâng, tôi cũng nghĩ thế. Nào, chúng ta lên đường. Theo lời của
Honey,

một tiếng nữa chúng ta đến lán trại. Tốt hơn hết, chúng ta di chuyển
theo

bờ trái của con sông. Dù chúng có đặt ồng dòm theo dõi cũng khó
phát hiện

được.

Bỏ cây cọc bin vào cái ba lô ướt sũng rồi Quarrel đi trước dẫn
đường. Nép

vào bóng râm của bụi rậm và tre gai dọc theo bờ Tây, cả ba người
bước

trong yên lặng.

Ồ, ngọn gió khô rất quét mạnh vào da thịt, lướt qua mặt sông làm
nước bắn

tung toé lên. Đôi mắt anh chàng đỏ quạch. Chỗ cánh tay ngay nách
ấm ướt cọ

quẹt liên tục với bóng súng giờ rất buốt. Anh chàng chỉ mong mau
tới nơi

tìm chỗ ngủ.

Chút yên bình vào đêm nay chắc không thể nào có được. Đạn đã
nổ, kẻ thù

chết một tên, cuộc chiến đã đến hồi quyết liệt. Không mong gì ở cô
nàng

nhát như thỏ đế này rồi. Mình và Quarrel phải luân phiên canh

chùng cho

tới sáng. Sau đó phải trở lại đám rừng đước, lôi chiếc xuống lên để vượt

qua mũi phía Đông của đảo. Phải rút vào đêm mai. Nghĩ đến viễn cảnh phát

quang đám rừng đước suốt năm dặm đường, anh chàng khẽ rùng mình. Chuyển đi

hoá ra chẳng dễ thở chút nào.

Rồi con sông thu hẹp lại dần dần. Một lúc sau, nó chỉ còn là một dòng chảy

nhỏ giữa các bụi tre gai. Qua khỏi đoạn này, nó đột nhiên to ra thành một

cửa sông lầy lội. Bên ngoài là một cái hồ nước đọng khoảng chừng năm dặm

vuông. Cạnh đây có bóng dáng mờ mờ của một sân bay dã chiến và một nhà kho

chứa máy bay.

Theo lời khuyên của Honey, họ men theo mép các bụi rậm hướng về phía Đông.

Đột nhiên, Quarrel dừng lại, mắt hẩn nhìn chăm chăm vào bãi đầm lầy trước

mặt.

Ồ, hai đường rãnh chạy song song hẩn sâu trong đồng bùn. Ở giữa có một

rãnh sâu hơn. Chùng như chúng là dấu vết của một vật gì chạy từ ngọn đồi

xuống vượt qua vũng lầy tới cái hồ.

Giọng Honey tỉnh bơ:

- Dấu vết của con rồng.

Bước tới trước, anh chàng ngồi xuống nhìn. Cạnh của vết lõm sắc nét. Chắc

là vết của một loại bánh xe. Chà, bề ngang khá rộng. Ít nhất phải năm tấc.

Rãnh ngay giữa cũng tạo ra cùng một loại bánh xe nhưng có kích thước nhỏ

hơn.

Không có một dấu chân trên mấy cái rãnh. Hình như chúng được tạo ra cách

đây không lâu. Nhìn quanh, anh chàng thấy bụi rậm quanh đây bị rập xuống

theo đường chạy thẳng băng của rãnh. Không lẽ đây là dấu hằn của một loại

xe tăng? Anh chàng cố đoán xem nó là loại gì. Nhưng dứt khoát, nó là một

chiếc xe. Con rồng chỉ là hình dáng bên ngoài cổ hủ dọa đám dân mê tín.

Giọng cô gái vang lên hể hả lắm:

- Thấy chưa? Tôi nói có sai đâu.

Anh chàng vội giải thích:

- Này, cô em bé bỏng. Không phải là con rồng. Chỉ là một loại xe nào đó

tôi chưa đoán ra.

Rồi cô nàng giật giật vào tay áo anh chàng, chỉ vào bụi rậm to bên cạnh

cái rãnh.Ồ, bụi rậm trụi không còn cái lá, toàn thân cháy đen. Ngay chính

giữa còn đồng tro tàn của mấy tổ chim hiếm.

- Nó khạc ra lửa đấy - Giọng cô nàng hể hả.

Bước tới trước, anh chàng nhìn kỹ vào đồng than đen.

- Đúng, chúng bị đốt cháy.

Nhưng tại sao chỉ có bụi này bị cháy? Chung quanh có gì đâu. Kể cũng lạ.

Rồi mấy rãnh sâu chạy về phía cái hồ và biến mất trong nước. Vẫn còn thắc

mắc, anh chàng định tiếp tục quan sát. Nhưng và lúc này không được. Trước

sau gì nó cụng xuất hiện. James có linh cảm như thế.

Lê những bước chân mỗi một, cả ba người lại lên đường. Chùm sáng cuối cùng

còn nần ná đôi chút trên mảnh đất như hình cái bánh cam.

Mãi một lúc sau, xuyên qua bụi rậm trước mặt, cô gái chỉ vào một dải cát

dài chạy vòng quanh hồ. Ngay trên sông đất nhô lên có nhiều bụi bàng biển

mọc dày đặc. Chỗ đoạn giữa, cách bờ chừng trăm thước là dấu vết của cái

nhà lá. Quả là một nơi nghỉ khá lý tưởng qua đêm. Cả hai phía đều có hào

nước bao phủ. Có chuyện gì cấp bách cũng còn đường lẩn tránh.

Giờ ngọn gió thô ráp ngưng thổi. Ánh nước lung linh như mời gọi. Ôi lạ

Chúa, nếu được nhào ngay xuống hồ tắm, còn gì hạnh phúc cho bằng? Sau khi

tẩy sạch lớp bùn đất bám chặt vào người, ngủ trên cát khô vũng đã đòi. Cần

quái gì giường nệm. Ánh mặt trời đã ngã vàng sau ngọn núi. Phía sườn Đông

vẫn còn là ban ngày. Nhưng cóng tối bắt đầu lan nhanh trên khoảng đất hình

bánh cam. Từng chút từng chút một, nó lướt qua mặt hồ.

Ôp oạp ... Ôp oạp ... Ôp oạp ... Ôp oạp ... Ôp oạp ...

Chà lũ ếch nhái kêu to quá. Còn to hơn đám đồng loại của nó ở Jamaica.

Hình như có một con ếch đực rộng họng nhất. Tiếng ôp oạp của nó rền vang.

Chả mấy chốc, ba người bước dọc theo con đường mòn dẫn đến túp lều đồ nát.

Từ hai bên mép nước, lướt trên phần đất thông thoáng, những dấu hằn sâu bí

hiềm băng qua mấy bụi rậm kế bên. Chúng phá nát vùng đất này. Nhiều bụi

rậm cháy xám thành than. Lục lọi trong đồng đồ nát, họ tìm thấy vài thứ.

Quarrel moi ra từ đất hai hộp thịt heo nấu đậu còn nguyên của hãng Heinz.

Honey thấy một cái túi ngủ nhàu nát. Còn anh chàng lượm được một cái bóp

da nhỏ với năm tờ một đô la, ba bảng tiền Jamaica, vài xu lẻ, Chắc

mấy gã

giám sát bỏ quên lại khi tẩu thoát. Lăn lóc gần đấy, một cái bếp lò làm

bằng khối san hô, vài cái nồi bị bể nát, mấy cái lon thiếc móp méo.

Rời khỏi đấy, họ đi đến khoảng cát trống. Xa xa phía rìa núi, khoảng chừng

hai dặm, những ánh đèn bắt đầu le lói. Bầu trời giờ trở nên đen kịt.

James lên tiếng:

- Không được đốt lửa, nếu chúng ta muốn được an toàn. Giờ phải tắt mới

được. Mình mảy sinh bùn không. Honey, cô có thể đến mũi cát đằng kia. Còn

chúng tôi ở đầu này. Nửa giờ sau gặp nhau tại bữa ăn tối. Có thắc mắc gì

không?

Cô nàng nhoẻn miệng cười:

- Sau đó, ông mặc quần áo chứ?

- Dĩ nhiên, mặc quần dài.

Quarrel xen vào:

- Thừa Đại tá, nhân lúc còn chút sáng, tôi chuẩn bị bữa ăn tối.

Moi trong cái ba lô, hắn đưa cho anh chàng cái quần tây à khẩu Walther.

- Ngâm nước lâu quá, sợ nó bắn không được. Ngài dốc cho nước ra hết. Sáng

mai nó sẽ ổn. Tối nay, chúng ta ăn mấy lon đồ hộp. Chừa phô mát và thịt

muối vào sáng mai.

- Chuyện ăn uống không thành vấn đề. Mọi việc tùy anh thôi, Quarrel.

Rồi anh chàng lội xuống vũng nước đến một mũi cát khô trải dài ra. Vứt cái

áo ướt sũng trên bờ, anh chàng trùm mình dưới nước. Ôi chà, dễ chịu làm

sao. Làn nước ấm mơn man da thịt dính đầy bùn đất. Nằm ngửa ra một lúc,

anh chàng nhòe dụi dụi cát chà khắp người thay xà phòng ... Rồi anh chàng

nằm ườn ra, thư giãn trong im lặng.

Từ khoảng không thăm thẳm trên đầu, những ngôi sao bắt đầu lấp lánh. Chính

những ngôi cao này dẫn đường cho họ vượt đại dương vào đêm qua. Một ngày

khủng khiếp dài bằng thế kỷ. Ôi, một ngày sắp tới cũng dài đúng thế kỷ.

Vâng, một chuyến đi anh chàng chưa từng nghĩ đến. Nhưng dù sao, anh chàng

đã mãn nguyện. Nhân chứng, vật chứng giờ có đủ trong tay. Mình có thể gặp

ông quyền Thống đốc yêu cầu một cuộc lục soát chính thức, điều tra hoạt

động của thằng chó No. Ai cho nó cái quyền dùng súng máy tấn công con

người, dù đó là những người xâm phạm hòn đảo? Nó luôn nâng nặc quyền tự do

cá nhân. Thế tại sao nó tấn công khu bảo tồn, tàn phá cơ ngơi tại đó và

giết hại những người khác? Chắc chắn anh chàng sẽ trở lại cùng với lực

lượng Hải quân tiến hành lục soát. Tên No dứt khoát có một điều gì bí mật.

Nó nơm nớp lo sợ bị phát hiện. Thực chất nó là ai? Nó che giấu điều gì?

Bỗng anh chàng nghe tiếng lồm bồm từ đằng xa. Có lẽ là cô nàng? Mình vẫn

chưa rõ về Honey. Có phải chỉ là một cô gái đi lượm sò?

Mặc cái quần ướt vào, James ngồi ngay trên cát, tháo khẩu súng ra. Dùng

cái áo lau khô nó xong, anh chàng lắp lại rồi kéo cò, quay ổ đạn. Chà vẫn

còn tốt chán. Súng xịn ngâm nước có một ngày dễ gì sét được. Lặn nó vào

bao da chỗ lưng quần, anh chàng đứng dậy, bước về khoảng cát trống trải.

Vừa thấy mặt James, Honey nhồm lên, kéo anh chàng ngồi kế bên.

- Nhanh lên, thưa ngài. Tôi đói bụng muốn xui. Tôi tìm thấy một cái nồi

trời đổ mớ đậu vào đó. Tôi phải ăn mạnh mới được. Đi với ông một quá. Nào,

xoè bàn tay ra.

Nghe cô nàng lên giọng sai bảo, James chột mím cười. Anh chàng cố hình

dung dáng vẻ của Honey trong bóng tối. Mái tóc có vẻ mượt mà. Không biết

cô nàng diện lên, trông như thế nào nhỉ? Tại sao cô nàng không đi sửa mũi?

Chuyện ấy bây giờ có khó gì đâu. Chỉnh lại chút khuyết điểm ấy, hoa hậu

Jamaica dễ gì lọt vào tay người khác.

Vai cô nàng đang chạm vào người James. Khi xoè bàn tay ra, anh chàng cảm

thấy có mớ đậu lạnh rơi xuống. Chà, một mùi hương gợi cảm xộc vào mũi làm

anh chàng lâng lâng. Nhắm mắt lại, James cố tận hưởng những giây phút êm

đềm.

Đột nhiên, cô nàng phát cười to. Lẫn trong đó có chút gì ngượng ngùng, e

thẹn, trêu mếu. Đẩy bàn tay an chàng ra, cô nàng lên mặt chị Hai:

Đây, dùng đi.

Chương 11

GIỮA CÁNH ĐỒNG MÍA

Lúc ấy khoảng 8 giờ. Anh chàng đoán thế. Không gian thật tĩnh mịch. Chỉ có

tiếng ộp oạp của đám ếch nhái kêu lên từng hồi. Ở phía xa đằng kia, ngay

khoảng cát trống trải, dáng dấp của Quarrel hiện lên.

Hắn tháo khẩu Remington ra lau khô. Ánh sáng vàng vọt từ đồng

phân chim từ

xa xuyên qua bụi rậm chiều mờ ảo trên mặt hồ. Ngọn gió độc địa
giờ mất

tăm. Cả khoảng không chìm trong màu đen kịt. Bộ quần áo ướt đang
khô dần.

Chút thức ăn ban nãy cũng làm bụng dạ bớt cồn cào. Sau một ngày
căng

thẳng, anh chàng cảm thấy dễ chịu. Ráng nhướn đôi mắt mệt mỏi
lên, anh

chàng thâm mơi màng.

Rồi một ngày thật dài nữa sẽ trôi qua. Chắc không đến nỗi nghiêm
trọng

lắm. Ngoài việc dùng hết sức đưa xuống trở về Kingston. Sau cơn
mưa, trời

lại đẹp mà. Honey nằm bên cạnh anh chàng trong cái túi ngủ. Hai
tay đỡ lấy

đầu, cô nàng dõi theo đám sao trời.

- Này, James. Ông hứa kể cho tôi nghe toàn bộ câu chuyện. Nhớ
không? Tôi

đang đợi đấy.

Ồi dào, giọng cô nàng sao thân mật gớm. Anh chàng chột cười to:

- Vâng, tôi kể. Nhưng cô phải nói cho tôi biết cô là ai chứ.

- Tôi chả có chút bí mật nào. Anh cứ kể trước đi.

Rút đầu gối về phía cằm, anh chàng đưa tay vòng qua chúng.

- Ừ, chuyện cũng không có gì. Nghề của tôi tạm gọi là cảnh sát. Đại
loại

là như thế. Tôi đến từ London. Bất cứ nơi nào trên thế giới xảy ra

những
điều kỳ lạ, không thể giải quyết được, họ thường phái tôi tới. Vâng,
cách
đây không lâu, một người bạn của tôi, thành viên của nhà cầm
quyền ở
Kingston, đột nhiên mất tích. Điều kỳ lạ hơn, cô thư ký của ông ta
cũng
biến mất. Hầu hết mọi người đều nghĩ họ trốn đi vì dan díu chuyện
tình
cảm. Riêng tôi không nghĩ thế...
Với giọng từ tốn, anh chàng kể lại từng chi tiết. Hệt như một câu
chuyện
phiêu lưu mạo hiểm trong quyển sách dành cho thiếu nhi với những
kẻ thiện
ác.
- Đây, Honey. Giờ tôi nắm được bằng chứng. Và ngày mai, ba
người chúng ta
chèu xuống trở về. Nhà chức trách ở Kingston biết họ phải làm gì.
Có thể
họ gọi đến một toán lính điều tra sự việc. Tên No chắc không thoát
được
tội danh giết người. Nó còn chút bí mật gì đó nên tìm mọi cách
ngăn chặn
chúng ta. Cô thoải mái chưa? Giờ tới lượt cô.
Giọng cô nàng hào hứng:
- Chà, cuộc đời của ông thật tuyệt, hấp dẫn, sôi nổi. Chắc bà xã ở
nhà đâu

có thích ông rong ruổi như thế này. Bà ta không sợ ông gặp chuyện
rủi ro
sao?

- Tôi chưa lập gia đình, chỉ có đám bảo hiểm lo sốt vó lên khi tôi
bị
thương.

Cô nàng thăm dò:

- Bảnh trai như ông chả lẽ không có bạn gái?
- Không thường xuyên. Chỉ là những cuộc tình thoáng qua.
- Ôi, lạy Chúa. Thế thật là đáng tiếc...

Bỗng hai người im lặng. Bóng Quarrel xuất hiện:

- Thưa Đại tá. Tôi sẽ canh chừng trước. Có được không? Tôi ngờ

ở đầu kia
của mũi cát. Khoảng nửa đêm, tôi sẽ gọi ngài. 5 giờ, chúng ta khởi
hành.

Phải rời khỏi nơi này trước khi trời sáng.

- OK. Nếu có gì lạ, cứ đánh thức tôi dậy. Cây súng có ổn không?

Giọng hần vui vẻ lắm:

- Nó còn khá tốt. Chúc cô em ngủ ngon.

Rồi hần lui đi trong đêm tối, không một tiếng động.

- Tôi thích Quarrel.

Ngừng lại một chút cô nàng nói tiếp:

- Ông thật sự muốn biết về tôi? Không hấp dẫn như chuyện của ông

đâu.
- Ô, tôi sẵn sàng lắng nghe. Nhớ đừng bỏ sót chi tiết nào nhé.

- Dĩ nhiên, tôi sẽ không giấu giếm điều gì. Vâng, tôi chưa bao giờ

rời

khỏi Jamaica. Từ nhỏ tới giờ, tôi sống ở Beau Desert, trên bờ bắc

gần

cảng Morgan.

Mỉm cười, anh chàng chế nhạo:

- Lạ thật nghe. Tôi cũng sống ở đây một thời gian. Tôi có thấy bóng

dáng

của cô đâu? Chẳng lẽ cô sống trên cây?

- Ô, thế ông sống ở ngôi nhà trên bãi biển. Tôi chưa từng tới nơi

ấy. Tôi

sống ở Great House.

- Chẳng còn gì ở đây. Đống đồ nát chìm trong cánh đồng mía.

- Tôi sống trong hầm rượu từ lúc tôi lên năm. Rồi chỗ ấy bị cháy

cướp đi

cha mẹ tôi. Tôi không nhớ rõ chuyện gì xảy ra. Sau lần đó, tôi sống

cùng

với bà vú da đen vẫn ở chỗ ấy. Mãi cho đến khi tôi được mười

lăm tuổi, bà

ta qua đời. 5 năm qua, tôi trơ trọi một mình.

Anh chàng ngạc nhiên:

- Ôi, lạy Chúa. Không ai chăm sóc cô? Cha mẹ cô không để lại tài

sản gì ư?

- Không một xu teng.

Không hề có chút xót xa, than vãn trong giọng nói của cô nàng. Cô

nàng

tiếp tục, về tự hào:

- Rider là một trong những dòng họ lâu đời ở Jamaica. Tổ tiên của tôi từng

nhận phần đất Beau Desert từ tay Crowell để đổi lại việc ký án tử hình vua

Charles. Rồi ông ta xây dựng Great House. Kể từ đấy, dòng họ tôi vẫn sống

trong tòa lâu đài. Rồi đồn điền mía bị phá sản. Great House tàn lụi. Vào

lúc đó, bố tôi thừa hưởng di sản. Chả một xu teng ngoài món nợ khổng lồ.

Sau đó trận hoả hoạn xảy ra. Khi cha mẹ tôi mất đi, lâu đài bị bán. Lúc ấy

tôi còn quá nhỏ. Chẳng nhớ được chuyện gì. Những người ở giáo hội và nhà

cầm quyền muốn gởi tôi cho một gia đình nào đó nuôi dưỡng. Nhưng cũng may,

tôi còn bà vú da đen. Bà ta thật tuyệt vời. Thu nhặt những vật dụng không

bị cháy, chúng tôi vẫn sống ở đấy. Một nơi hoang vắng như thế, chẳng ai

đến phiên nhiều. Kể ra cũng yên thân. Hằng ngày bà ta đi vào làng giặt

giũ, may vá kiếm tiền. Quanh vườn, bà ta trồng chuối và nhiều thứ khác.

Ngay phía trước nhà, có một cây thật lớn, quả nó dày cơm, ăn rất ngon.

Chung quanh còn cánh đồng mía nữa. Rồi bà ta làm cái lò bắt cá.

Thức ăn

không nhiều lắm nhưng chúng tôi không đến nỗi đói. Người Jamaica ăn gì,

chúng tôi ăn thứ nấy. Lớn lên một chút, bà ta dạy tôi viết chữ, tập đọc.

Vẫn còn một chồng sách cũ còn sót lại sau trận hoả hoạn. Vâng, có quyền

bách khoa toàn thư. Khi tôi lên tám, tôi đọc phần A. Mãi cho đến gần đây,

tôi đọc hết nửa phần T. Tôi dám cá với ông đấy. Nói về kiến thức, tôi hơn

ông xa lắc.

- Hẳn là như thế.

Rồi trước mắt anh chàng hiện ra một cô bé gái tóc vàng hoe đọc liền thoăn

trong ngôi nhà đổ nát. Cạnh đấy, một bà vú da đen ngoan cố đứng trông

chừng cô ta tập đọc. Thỉnh thoảng bà ta nhắc khẽ vài tiếng.

- Bà vú của cô thật tuyệt vời.

- Vâng, bà ấy rất dễ thương. Khi bà ta chết, tôi không còn thiết sống nữa.

Quãng đời sau đó chẳng còn gì vui thú. Tôi đang là một đứa trẻ, bỗng nhiên

không có người chăm sóc. Tôi trưởng thành sớm. Phải tự bảo vệ mình. Rồi

nhiều gã đàn ông xúm quanh ve vãn. Chúng thốt những lời đường mật. Dụ dỗ

tôi làm tình với chúng. Lúc ấy tôi cũng khá xinh đẹp.

- Bây giờ vẫn thế mà. Cô là một trong những cô gái xinh đẹp nhất tôi từng

gặp.

- Thế còn cái mũi thì sao? Trông nó không dị hợm à?

Anh chàng cố tìm lời giải thích cho cô nàng hiểu.

- Vâng, đó chỉ là một chút khuyết điểm. Chính nó lại chút xíu, cô dư sức

giành chức hoa hậu của Jamaica.

Hơi thở cô nàng dồn dập:

- Thật ư? Theo ông, tôi có thể sửa nó được à? Xinh đẹp? Ông không đùa chứ?

Mỗi lần nhìn vào gương, tôi chỉ thấy hiện ra một cái mũi dị hợm. Giống như

những kẻ bị khuyết tật.

- Cô không hề bị khuyết tật. Chính sửa mũi ở thời đại này thật đơn giản.

Cô chỉ việc đến Mỹ. Một tuần sau, mũi cô trở nên hoàn hảo.

Bỗng cô nàng nổi cơn:

Quái, làm sao tôi có thể làm điều ấy được? Tài sản của tôi chỉ có mười lăm

bảng giấu dưới hòn đá trong hầm rượu, ba cái áo, ba cái váy, một con dao

đi rừng và cái lò. Sửa mũi ư, tôi dư biết điều này. Một bác sĩ ở Port

Maria từng khuyên tôi đến Mỹ. Ông biết chi phí phẫu thuật là bao

nhiều

không? Năm trăm bảng. Chưa tính tiền vé đi về, tiền ăn, tiền nằm viện và

các thứ chung quanh.

Rồi cô nàng bỗng nhiên thở dài:

- Làm sao tôi có được số tiền to ấy chứ?

Anh chàng đã có tính toán nhưng không tiện nói ra. Trước hết phải an ủi cô

nàng cái đã.

- Tôi nghĩ cũng có cách. Nào, cô kể tiếp đi. Câu chuyện thật hấp dẫn. Sau

khi bà vú mất, cô sống như thế nào?

Giọng cô nàng miễn cưỡng:

- Đây là lỗi của ông. Lẽ ra ông không nên nói những điều mình không biết.

Ông may mắn hơn người khác: cao to, đẹp trai. Nhưng không phải ai cũng

được như thế. Làm sao ông hiểu được nỗi khổ của những người trời sinh ra

xấu xí: mắt lé, sứt môi ...

Rồi đột nhiên vẻ thích thú hiện ra trong giọng nói của Honey:

- Khi trở về, tôi sẽ đưa ông đến gã thầy mo. Gã dùng ma thuật biến ông

thành tên ghê tởm. Lúc ấy chúng ta thật xứng đôi. Còn bây giờ ngồi bên ông

tôi thấy mặc cảm quá.

Mỉm cười, anh chàng đưa tay ra vuốt vào mái tóc cô nàng:

- Thôi nào, đừng có giỡn nữa. Kể nốt câu chuyện đi.

Cô nàng rên rỉ:

- Ô, vâng, như ông thấy đó, toàn bộ ngôi nhà nằm trong cánh đồng mía.

Vâng, một năm hai lần người ta đốn chúng chở đến nhà máy. Những lúc như

thế, đám côn trùng thú vật mất chỗ trú thân. Thế là chúng chun hết vào nhà

tìm lánh nạn. Bà vú của tôi thấy chúng là hoảng lên. Nào là cây man gút,

rắn rít, bò cạp ... Hàng trăm thứ như vậy. Tôi không sợ chúng mà chúng

cũng không làm hại tôi. Tôi bèn dọn hai cái phòng trong hầm rượu rồi mang

chúng vào đây. Hình như chúng hiểu được lòng dạ của tôi. Tôi cho chúng ăn,

chăm sóc chúng như những người bạn. Và khi mía non mọc lên trên, chúng

chạy hết ra ngoài đồng. Thật ra ở với chúng cũng thú vị lắm. Chỉ có chút

mùi hôi. Hoặc đôi khi chúng choảng nhau giành cái gì đó. Thời gian dần

trôi qua, dường như tôi thuần hoá được chúng. Dân trong làng hay được đồn

rùm beng. Họ cứ bảo tôi là mụ phù thủy. Thế có tức cười không? Cũng may,

nhờ vậy chúng tôi mới được yên thân. Nhiều lúc tôi ngồi trên bãi biển suy

ngẫm về mấy con vật. Chúng cũng giống như con người nhưng hoàn toàn không

có thủ đoạn, nham hiểm. Thật đáng tiếc cho ông! Chẳng có chút hiểu biết về

những thứ này.

- Có lẽ vậy. Loài vật dễ thương và hấp dẫn hơn con người - Anh chàng tán

đồng.

- Tôi không biết nhiều lắm về con người. Phần lớn tôi gặp toàn những kẻ

đáng ghét. Chơi với mấy con vật còn thú hơn. Chỉ có bà vú là người duy

nhất đối xử tốt với tôi. Vâng, chúng tôi sống với nhau vui vẻ cho đến lúc

tôi mười lăm tuổi.

Giọng cô nàng trở nên sâu thẳm:

- Cuộc đời lúc ấy bước sang một khúc quanh khác. Đạo đó có một tên đốc

công da trắng trông chừng đám công nhân trên cánh đồng mía. Gã tò vò, ve

văn tôi Gã thường tạt vào ghé thăm tôi, đề nghị tôi dọn về nhà gã ở Port

Maria. Nhìn bản mặt gã là tôi muốn ói. Khi nghe tiếng ngựa của gã là tôi

chạy trốn mất. Rồi có một đêm, gã đi bộ tới. Tôi hoàn toàn không

hay biết.

Hôm ấy gã xin. Lao vào hầm rượu như con chó điên, gã vật tôi ra đất làm

cái trò khỉ. Tôi định dùng dao giết gã. Nhưng không được. Tôi chống cự một

hồi nhưng chẳng ăn thua gì. Gã khỏe quá. Gã đánh đập tôi tàn nhẫn, giập

nát cái mũi của tôi. Một lát sau, tôi ngất xỉu. Có lẽ gã hãm hiếp tôi.

Sáng ra, tôi thấy máu chảy trên đùi. Nhìn vào gương thấy cái mũi gãy nát,

tôi muốn tự tử. Tôi không thể mang trong bụng đứa con của gã. Rồi tôi đến

một bác sĩ. Ông ta băng bó vết thương cho tôi mà không tính tiền. Trở về

nhà, tôi chờ đợi tên đốc công khốn kiếp xuất hiện. Nhưng gã trốn mất. Tôi

có kế hoạch trả thù. Rồi mùa thu hoạch sau cũng đến. Tôi chờ cho bày nhện

độc vào hầm rượu. Tôi chọn một con nhện cái to nhất bỏ vào cái hộp, không

cho ăn uống mấy ngày.

Loài nhện này thực sự khủng khiếp, nhất là mấy ả nhện cái giết người dễ

ợt. Vâng, tôi đợi đến một đêm tối trời, mang theo cái hộp đến nhà tên đốc

công. Trên đường tôi cứ sợ có ai nhìn thấy. Nhưng thật may, chả một bóng

người. Núp trong bụi rậm ở khu vườn, tôi chờ gã leo lên giường.

Sau đó,

tôi trèo lên cành cây và leo vào lan can. Chờ cho tới khi gã ngáy như sấm,

tôi chui qua cửa sổ. Trong mừng, gã nằm trần truồng, không đắp gì hết. Vén

mép mừng lên, tôi mở nắp hộp ra, rắc cho con nhện độc rơi trên bụng của

gã. Rồi tôi trở về nhà.

- Ôi lạy Chúa. Chuyện gì xảy ra với tên độc công?

- Một tuần sau, gã chết ngất. Toàn thân sưng phù, lở loét đầy mình.

Bác sĩ

lắc đầu. Đám thầy mo bảo vô phương cứu chữa.

Thấy anh chàng vẫn im lặng, cô nàng hỏi ngay:

- Theo ông, trả thù như thế có gì sai không?

- Tôi không biết nên nói thế nào. Gieo gió gặt bão, có lẽ là như vậy. Rồi

sau đó?

- Tôi phải tự kiếm sống và để dành tiền sửa cái mũi lại như xưa. Theo ông,

bác sĩ họ làm được chuyện này không?

- Chả có gì khó. Bất cứ cô muốn dạng mũi như thế nào, họ đều làm được. Rồi

cô kiếm tiền bằng cách nào?

- Nhờ vào quyền bách khoa toàn thư. Tôi đọc thấy người ta sưu tầm các loài

sò biển quý giá. Khi gặp một giáo viên trong vùng, tôi hỏi về

chuyện này.

Dĩ nhiên, tôi không kể những gì tôi dự tính. Theo lời ông ta, có một tập

chí Mỹ tên Nautilus dành cho những người sưu tập sò. Cả số tiền dành dụm

của tôi chỉ vừa đúng để đăng ký làm hội viên. Cứ thế, tôi theo dõi những

mẫu sò quý hiếm đăng trên báo. Tôi viết thư cho một lái buôn ở Miami. Ông

ta đồng ý mua bất cứ loại gì. Thật không ngờ, may mắn cuối cùng cũng mỉm

cười với tôi. Dĩ nhiên, lúc đầu tiên có nhiều chật vật, sai sót. Tôi nghĩ

người ta, thích những con sò sạch sẽ, xinh đẹp. Khi tôi kiếm được mấy con

quý hiếm, tôi rửa chúng bóng loáng. Nhưng tôi đã lầm. Người ta chỉ thích

những con xấu xí, nhất là phải giữ nguyên hình dạng của chúng khi còn dưới

biển, bám rong rêu hay có vài con gió đó bám vào. Thế là tôi phải mua chai

phooc môn ngâm cho chúng không bị hôi thối rồi gởi chúng tới Miami.

Một lần nữa, thần may mắn mỉm cười. Tình cờ tôi thấy loại sò tím ở Crab

Key hôm trước Noen. Dù bề ngoài chúng không đẹp nhưng ông lái buôn ở Miami

khoái lắm. Ông ta dặn thêm đừng tiết lộ nơi chúng sống cho người

khác

nghe. Nếu không, gây dôi hàng trên thị trường, giá cả xuống rất thấp. Thế

là tôi có một mỏ vàng của riêng mình. Vâng, chỉ cần 5 năm tôi có thể dành

đủ số tiền. Khi gặp ông trên bãi biển tôi mới nghi ngờ ông theo dõi hang

của chúng. Rồi ông dùng vũ lực cướp đi số sò quý giá.

- Cô xuất hiện trên đảo làm tôi ngạc nhiên đấy. Cứ tưởng cô là bồ nhí của

tên No.

- Vậy sao?

- Phẫu thuật xong, cô định làm gì? Chẳng lẽ cô sống suốt đời trong hầm rượu:

- Tôi muốn làm gái gọi.

James trợn mắt. Cô nàng không hiểu hai chữ ấy là gì ư? Cô nàng muốn ám chỉ

cái nghề thư ký hay y tá?

Anh chàng hỏi ngay:

- Ô, cô hiểu gái gọi là gì không?

Gương mặt cô nàng vẫn tỉnh bơ:

- Là những cô gái xinh đẹp sống trong những căn hộ sang trọng, mặc quần áo

đắt tiền. chỉ cần một cú gọi, cô ta đến ngay điểm hẹn, làm tình xong rồi

lấy tiền. Một trăm đô cho một lần đi dù ở New York. Tôi tính bắt

đầu sự

nghệ ở đây. Dĩ nhiên, tôi phải học một khoá gì đó. Đại loại là

nghệ

thuật làm tình. Nếu đi dù với một cô gái không có kinh nghiệm, ông

sẽ trả

bao nhiêu?

Anh chàng phát cười to:

- Tôi chưa từng đi dù với mấy cô gái gọi.

Giọng cô nàng sâu thẳm:

- Vâng, tôi hiểu mà. Đẹp trai, lực lưỡng như ông thiếu gì đàn bà,

con gái

muốn sà vào lòng. Sống cùng với ông là họ mãn nguyện rồi. Nói gì

tới

chuyện tiền bạc. Có lẽ mấy tên xấu xí mới trả tiền. Nhưng một công

việc

như thế ở thành phố lớn quả là đáng sợ. Vâng, chừng kiếm được số

tiền kha

khá, tôi trở về Jamaica, mua Beau Desert, tìm một ông chồng tốt

bụng, sinh

vài đứa con. Tôi tính rồi: Tôi sẽ giải nghệ với tuổi ba mươi. Ông

thấy

cuộc đời như thế có tuyệt lắm không?

- Đoạn sau nghe có lý. Nhưng đoạn đầu tôi không chắc. Mà này,

làm sao cô

biết về mấy vụ gái gọi? Trong phần C của quyển bách khoa toàn

thư?

- Ô, dĩ nhiên là không. Sách vở làm gì có. Cách đây mấy năm, tò

Gleaner

đăng một sự kiện gây xôn xao dư luận New York. Có một tên ăn chơi đàng

điếm, giàu có tên Jelke. Hắn điều hành một đường dây gái gọi gồm nhiều

chủng tộc khác nhau, với giá khác nhau. Lúc ấy, hắn tuyển được cả ngàn cô

gái ở Kingston. Dĩ nhiên, các cô nàng không phải con gái nhà lành. Mỗi lần

đi khách kiếm được năm Shilling. Không đủ tiền trả cho nhà trọ, đành phải

kéo vào bụi làm đại. Bà vú của tôi kể lại câu chuyện ấy. Bà ta cảm tôi

không được bắt chước các cô gái đó. Nếu không, cuộc đời tôi rất đau khổ.

Ồi dào, năm Silling thì kiếm làm gì. Nhưng một trăm đô lại khác nghe.

Anh chàng từ tốn giải thích:

- Này cô em, cuộc đời không đơn thuần như thế đâu. Làm sao cô ăn trọn số

tiền ấy một mình? Cô phải trả phí bảo kê, tú bà, mặt rô, tiền đút mồm cho

lũ cóm. Nếu không, cô nằm khám dài dài. Nói chi đến chuyện làm giàu. Tôi

biết cô thực sự không thích cái nghề ấy. Chỉ là cách kiếm tiền mau chóng,

lại được ăn mặc sang trọng. Nếu cô thích côn trùng, thú vật, sao không tìm

một việc gì đó ở sở thú của Jamaica? Hay là Viện Nghiên cứu? Có thích hợp

với công việc ấy hơn. Ở đây, cô có thể tìm một người chồng tốt bụng. Đừng

nghĩ ngợi nhiều về mấy cô gái gọi. Người ta thường gọi đó là làm điểm. Hãy

giữ thân thể xinh đẹp cho người đàn ông cô yêu.

- Sao ông nói giống trong sách vở quá. Đàn ông tốt bụng ở Jamaica? Chắc là

khó tìm. Nói thật nghe, ông là người Anh đầu tiên trong đời tôi quen biết.

Ngay phút đầu gặp nhau, tôi đã khoái liền. Có lẽ khi rời khỏi nơi đây, tôi

kiếm được một người như ý.

Dĩ nhiên, đàn ông tốt bụng vẫn còn nhiều lắm. Có cơ hội, cô sẽ tìm được.

Cô là một cô gái thật tuyệt vời.

- Thật không?

- Nói xạo với cô làm gì. Mà này Honey, chúng ta phải đi ngủ thôi. về đến

Jamaica, chúng ta tha hồ mà trò chuyện.

- Ông hứa chứ?

- Xin hứa.

Ngoan ngoãn, cô nàng chui tọt vào trong túi ngủ. Quay mặt về phía anh

chàng, cô ta rên rỉ nho nhỏ hết như đứa trẻ.

Khung cảnh chung quanh thật vắng lặng. Càng về đêm, trời càng trở lạnh.

Cúi mặt sát xuống hai đầu gối, anh chàng cứ trần trọc. Đầu óc anh chàng

vẫn cứ lo nghĩ về chuyện sắp tới. Về Jamaica không biết có thuận buồm xuôi

gió hay không? Còn Honey đang nằm đây. Một cô gái hoang dã bước vào cuộc

đời của anh chàng 007 điển trai, đa tình. Giống như một con thú cưng đeo

bám chủ, làm anh chàng hơi khó xử. Chỉ khi nào giúp cô nàng giải quyết mọi

chuyện anh chàng mới thoát được. Bỏ tiền cho cô nàng sửa mũi, rồi tìm một

công việc ổn định, một căn hộ tươm tất. Nếu gặp rắc rối phôn cho mấy thằng

bạn. Chỉ là chuyện nhỏ.

Một ý nghĩ thoáng qua làm anh chàng khó chịu. Mình có chút dục vọng không?

Không hề. Làm sao có dục vọng với một đứa trẻ con chứ? Dù cô nàng đã

trưởng thành, có thể tự chăm sóc mình nhưng dưới mắt James, Honey còn con

nít quá.

Đột nhiên, ai đó kéo tay áo của anh chàng. Quay sang, James thấy cô nàng

chưa ngủ.

- Ông không ngủ à? Trời lạnh quá phải không?

- Không.

- Trong này ẩm lắm. Túi ngủ còn chỗ nè.

- Ồ, không. Cô cứ ngủ đi.

Cô nàng chợt im lặng một chút.

- Chúng ta nằm xoay lưng lại với nhau, ông không cần phải làm tình

với

tôi...

- Cám ơn lòng tốt của cô. Nhưng đêm nay không được, tôi còn phải

trực thay

cho Quarrel.

- Vâng, tôi hiểu. Có lẽ khi chúng ta trở về Jamaica ...

- Có thể.

- Ông hứa chứ?

Chán nản, anh chàng đành đáp lại:

- Ừ, tôi hứa. Nào ngủ đi, Honey.

Giọng cô nàng phấn khởi:

- Ông nợ tôi một lời hứa nhé, kẻ nô lệ của thời gian. Chúc ngủ

ngon, James

thân yêu.

Cô cũng thế, Honey.

Chương 12

QUÁI THÚ

Đang mơ màng, bỗng có một bàn tay lắc anh chàng thật mạnh.
Nhóm người dậy,

James thấy Quarrel kể bên.

Giọng hần khẩn cấp:

- Thừa Đại tá, có cái gì đang vượt qua vùng nước. Hình như là cor rông.

Honey giật mình thức giấc. Cô nàng hoảng hốt:

- Chuyện gì thế?

James trấn an:

- Cứ nằm đây. Đừng đi đâu hết. Tôi sẽ trở lại.

Chẳng chần chừ, hai người vọt nhanh đến mũi cát, cách đó hai mươi thước.

Đứng lại ngay bụi rậm cuối cùng, đưa tay vạch nó ra, anh chàng quan sát.

Ừ oa ... Ừ oa ... Ừ oa ... Ừ oa ... Ừ oa ... Ừ oa ...

Quái, nó là cái gì thế?

Cách chừng nửa dặm bên kia cái hồ xuất hiện một vật hình dáng chẳng rõ.

Hai con mắt to bằng quả cam sáng long lanh. Còn cái miệng nữa, nó khè ra

một ngọn lửa xanh thẫm. Ánh sáng mờ nhạt của các ngôi sao lấp lánh trên

cái đầu dạng vòm. Bên dưới là hai cái cánh dài như cánh dơi. Nó gầm rú

liên tục rồi di chuyển chậm chậm về phía hai người. Từ cái mũi to bốc ra

một làn khói đục.

Quarrel thì thào:

Thưa Đại tá, con quái quỷ gì vậy?

Anh chàng đứng dậy.

- Tôi không rõ lắm. Một loại xe lội nước với hình dáng con rồng

hù dọa

người khác. Để xem nào. Với khoảng cách thế này, chúng ta không

thể rút

lui. Còn nữa, nó có thể di chuyển trên đám rừng đước và đầm lầy.

Dứt khoát

chúng ta phải chạm trán với nó rồi. Tôi đang thắc mắc: Yếu điểm

của nó ở

đâu? Tên tài xế ư? Không phải. Dĩ nhiên chúng có phần bảo vệ.

Đành phải

vừa bắn vừa thăm dò. Khi nó cách chừng hai trăm thước, anh bắn

vào cái đầu

của nó. Nhớ nhắm cho thật kỹ. Tôi sẽ bắn vào cái đầu hình vòm

của nó. Nhớ

nhắm cho thật kỹ. Tôi sẽ bắn vào cái đèn trước ở tầm năm mươi

thước. Không

dùng xích có nghĩa nó chạy trên các bánh xe to cỡ loại của máy

bay. Tôi sẽ

nhắm vào chúng ở cự ly mười thước. Có thể chúng bắn trả. Anh

nhớ bảo vệ cô

gái an toàn. Rõ chưa?

Đưa tay ra vỗ vào bờ vai vạm vỡ của Quarrel, anh chàng nói tiếp:

- Đừng có sợ. Nó không phải là rồng. Chỉ là một thiết bị hù dọa

của tên

No. Chúng ta có thể giết tên tài xế rồi lái nó xuống bờ biển.

Quarrel cười nhẹ:

- Vâng, thưa ngài. Mong như những gì ngài nói.

Anh chàng chạy xuống bờ cát, dùng dao khoét thành một khoảng trống giữa

ngay bụi rậm rồi gọi nhỏ:

- Honey!

Giọng cô nàng không đến nỗi kích động:

- Vâng. Chuyện gì thế anh James?

- Ngay đám rễ của bụi rậm, tạo cái lỗ trên cát như lúc trên bãi biển. Nằm

vào đó tránh đạn. Nó không phải là con rỗng. Chỉ là một chiếc xe với hình

dạng như thế. Bên trong nó có người lái. Đừng sợ hãi. Chúng tôi sắp chiến

đấu với bọn chúng.

- Vâng. Anh nhớ cẩn thận.

Ngay giữa đám lá um tùm, quỳ một chân trên cát, mắt anh chàng dõi về phía

trước.

Ừ oa ... Ừ oa ... Ừ oa ... Ừ oa ... Ừ oa ... Ừ oa ...

Cái tạt ấy giờ chỉ cách anh chàng khoảng ba trăm thước. Cặp đèn vàng phía

trước quét về phía bờ cát. Miệng nó vẫn còn phun lửa. Chuyện đã rồi. Bên

trong nó có một thiết bị phun lửa. Chính nó đốt mấy bụi rậm và túp lều ra

tro. Ngọn lửa xanh như thế này chắc chắn phát từ họng của mỏ hàn khí đá

loại lớn. Một kiểu hù dọa hiện đại.

Vâng, xuất hiện trong đêm tối thế này hèn gì dân địa phương chẳng chết

khiếp. Với anh chàng à? Còn khuya! Chỉ cần nghe tiếng nổ của cái máy dầu,

James đoán ra ngay.

Bùm bùm ... Bùm bùm ... Bùm bùm ... Bùm bùm ...

Một loạt súng nổ từ khẩu Remington trên tay Quarrel. Lướt đạn bắn ra chạm

vào cái ca bin vòm kê loảng xoảng. Không hề hấn gì. Nó đảo một chút rồi

tiếp tục di chuyển.

Đặt cây Smith & Wesson trên cánh tay, anh chàng căng mắt về phía mục tiêu

di động.

Cắc bụp ... Cắc bụp ...

Tiếng đạn phát ra át hẳn tiếng nổ từ khẩu Remington. Một ngọn đèn vàng nát

vụn rồi tắt ngúm.

Cắc bụp ... Cắc bụp ... Cắc bụp ... Cắc bụp ...

Bốn phát kế tiếp nhắm thẳng vào cái đèn bên kia.

Cắc bụp ... Cắc bụp ...

Ồ, phát thứ năm trúng ngay mục tiêu. Chẳng nhằm nhò gì, nó tiếp tục di

chuyển về phía Quarrel đang nấp. nấp đạn trở lại, mắt của anh chàng hướng

thẳng đến những bánh xe lớn bên dưới cặp cánh vàng đen giả tạo.

Khoảng

cách chỉ còn ba mươi thước. James quyết tâm bắn thủng cái lốp xe gần nhất.

Cắc bụp ... Cắc bụp ... Cắc bụp ... Cắc bụp ...

Vô ích. Chẳng lẽ chúng bằng thép đúc? Đạn bay tới dội ngược trở lại. Vừa nấp

đạn, anh chàng cố tìm ra yếu điểm của nó. Chứ bắn bừa thế này, chẳng được

tích sự gì? Tấn công vào phần đuôi có kết quả không? Hay phải băng qua cái

hồ rồi tìm cách leo lên mình nó?

Chà, không kịp rồi! Ngay lập tức, một khối lửa xanh lè từ trong cái miệng

rộng hoang hoác phun thẳng về phía Quarrel. Bụi rậm ngay chỗ hấn núp bung

cháy rực. Khói bốc lên trời cao. Quarrel chỉ kịp la lên một tiếng.

AHHHHHHH ...

Rồi tiếng kêu thất thanh như nghẹn lại, dứt hẳn. Bỗng nhiên, cái vật ấy

quay trên một vòng và dừng lại. Cái miệng rộng nhắm về phía anh chàng.

Căng thẳng, đầu óc anh chàng đang rối tung lên. James đang nguyên rủa

mình. Chó chết thật! Thấy Quarrel tuyệt vọng mà chẳng cứu được. Thân hình

của hắn giờ cháy thành than, khói bốc lên ngùn ngụt. Tiếp đến là mình ư?

Sau đó là Honey? Một khối sắt đạn bắn không lủng. Không có cách nào phá

hủy nó. Chính mình đưa Quarrel và cô gái vào cuộc. Chẳng lẽ mình quá chủ

quan. Tên No quả là ngoài dự đoán của mình. Vòi bạch tuộc của nó vươn đến

tận Jamaica. Còn nơi đây, có cả một chiếc xe bọc thép bảo vệ.

Nghiền chặt răng, mặt anh chàng đỏ bừng. Tao thề đẩy thẳng chó No. Chút

nữa đây nếu tao không chết, mày sẽ phải trả một giá rất đắt.

Bỗng có tiếng loa phát thanh vang lên, xé tan bầu không khí chết chóc:

- Bước ra mau, cái thằng người Anh. Và cả con ả đó nữa. Nhanh lên! Nếu

không tụi bây sẽ bị thiêu sống như thằng kia.

Như phụ họa thêm lời hăm dọa, ngọn lửa xanh lè phun nhẹ về phía anh chàng.

Đành nhịn nhục thôi, rồi tùy cơ ứng biến.

Từ bụi rậm, anh chàng nhóm dậy. Hình như Honey nép sau lưng. Giọng cô nàng

kích động:

- Tôi sợ quá, anh James.

- Đừng cuống lên thế, Honey. Cứ núp sau lưng tôi.

Nắm lấy tay cô nàng, anh chàng bước ra chỗ trống trước mặt.

- Dừng lại đó. Bỏ cây súng xuống đất. Nếu mày muốn lừa tụi tao, chết không

kip ngáp nghe con.

Cây Smith & Wesson rơi xuống đất cái cộp. Nó đã cố hết sức nhưng không thể

xuyên thủng cái đồ quý quái bọc thép ấy.

Cô nàng bỗng run rẩy dữ dội. Bóp nhẹ bàn tay Honey, anh chàng trấn an:

- Không sao đâu. Rồi chúng ta cũng thoát được chỗ này mà.

Miệng nói thế nhưng lòng dạ anh chàng rối bời. Liệu mình còn chút hy vọng

nào không?

Sau đó có tiếng cửa sắt mở ra. Từ phía sau của cái đầu dạng vòm, một tên

xuất hiện. Nó lội xuống nước rồi đi về phía hai người. Cầm trong tay một

khẩu súng, nó tránh hướng ngọn lửa đang phun ra. Thấp thoáng dưới ánh sáng

xanh thẫm, James thấy một thằng to lớn, mặt mày ướt đẫm mồ hôi, chỉ mặc

cái quần tây. Lưng lằng bên hông là một cái còng.

Khi đến cách anh chàng vài thước, nó dừng lại:

- Giơ cao hai tay lên. Chụm hai tay lại. Bước từ từ về phía tao. Giở trò

là tao bắn nát gáo.

Tuyệt vọng, anh chàng đành làm theo lời nó.

Lấy hàm răng kẹp lấy khẩu súng, nó giở cái còng vào hai cổ tay của James.

Nhe hàm răng nham nhở ra nhìn anh chàng rồi nó chửi tục:

- Đồ khốn kiếp. Phá giấc ngủ của ông.

Giương mặt nó thật gớm ghiếc. Đôi mắt hí xéch lên. Chả đếm xỉa đến bản mặt

của nó, anh chàng bước lùi ra sau.

Vừa định đến nhìn thi thể Quarrel lần cuối, James cảm thấy một loạt đạn nã

vào sát chân mình.

Cắc bựp ... Cắc bựp ... Cắc bựp ... Cắc bựp ...

Dừng lại, anh chàng trùng trùng vào cặp mắt hí, đưa tay vẫy về phía

Quarrel:

- Thật tức cười. Mà sợ tao chạy trốn? Tao chỉ muốn gặp hán lần cuối.

Hạ súng xuống, bản mặt chó của tên tạp chủng bớt căng thẳng.

- Nhanh lên. Mà chỉ có hai phút thôi. Nếu không, tao nướng sống con ả

này.

Bụi rậm vẫn còn bốc khói mù mịt. Toàn thân Quarrel cháy thành than. Miệng

hắn méo xệch. Mắt mở trừng trừng. Trước khi vượt biển, hắn đã có linh cảm.

Vâng, điều khủng khiếp nhất lại trở thành sự thật.

Thấp người xuống, anh chàng đưa hai tay bị còng vuốt mắt Quarrel lần cuối.

- Xin lỗi, Quarrel. Hãy thanh thản lên đường. Chúa luôn ở bên anh

Giọng James nghèn nghẹn. Anh chàng tự nhủ với lòng: Nợ máu

phải trả bằng máu. Một Strangsway, hai Truebloody, ba Quarrel. Ba món nợ gộp thành một.

Đòi hết ở thằng chó No.

Máu chừng như sôi lên. Nhưng anh chàng cố nhịn nhục rồi trở lại kể bên

Honey. Thằng to lớn đưa khẩu súng vẫy về phía cái vật bằng thép. Hai người

lẳng lẳng bước tới cái cửa vuông đang mở ra.

Từ bên trong, một giọng nói vang ra:

- Leo lên rồi ngồi xuống sàn. Không được chạm vào bất cứ thứ gì trong xe.

Nếu không tao bẻ lòi giò tụi bây.

Mùi mồ hôi lẫn với mùi dầu nóng nặc trong xe. Mới hít một hơi, anh chàng

muốn nôn tại chỗ. Chỉ còn chút chỗ trống cho hai người ngồi chồm hồm.

Tên cầm súng ban nãy bước tiếp theo rồi đóng cửa lại. Vừa đặt cái mông to

bè lên ghế, nó quay sang thằng tái xé:

Xong rồi Sam. Chúng ta lên đường. Tắt lửa đi. Ngoài trời đủ ánh sáng để

lái xe mà.

Kéo cần số, tên tái xé nhún ga. Chiếc xe lội nước bọc thép bắt đầu lăn

bánh.

Vai cô nàng nép vào người James. Trong hơi thở dồn dập, giọng Honey hốt

hoảng:

- Chúng nó đưa mình đi đâu?

Quay đầu sang, anh chàng nhìn cô gái. Đôi mắt cô nàng trắng dã.

Miệng há

hốc, khiếp đảm.

Nhún vai, vẻ lãnh đạm, giọng James thì thầm:

- Không sao đâu. Rồi mọi việc sẽ ổn thôi. Chà, mái tóc cô đẹp lắm. Đừng

cắt ngắn nhé.

Mới khen có vài câu, mặt cô nàng sáng rỡ. Vẻ căng thẳng trôi mất.

- Thật ư? Tôi gội dầu dừa hai lần một tuần.

Rồi đột nhiên, cô nàng thút thít. Cúi đầu xuống đôi tay đang còng, cô nàng

cố giấu những giọt nước mắt.

- Không. Tôi phải can đảm lên. Có ông bên cạnh, tôi không còn sợ gì nữa.

Nhúc nhích thân người một chút, anh chàng đưa cái còng lên mắt quan sát.

Chà, loại cửa cảnh sát Mỹ thường dùng. Cố tập trung sức về phía bên trái

mõng nhất, anh chàng thử kéo nó ra. Vô ích. Hai tên kia vẫn tỉnh bơ. Vẻ mặt

chúng thoải mái. Làm cách nào tẩu thoát? Chỗ đứng lên còn không có, nói chi

đến việc đánh đấm.

Chiếc xe cứ lướt qua đám rừng đước và cánh đầm lầy. Liệu thẳng

chó No xử

lý mình ra sao? Chút may mắn có đột nhiên xuất hiện như những
điệp vụ

trước đây? Chắc tên No vẫn còn một âm mưu gì đó. Nếu muốn giải
, hai tên

này ban nãy dư sức ra tay. Còn số phận của Honey thì sao? Có thể
nó nổi

máu dâm dăng lên bắt cô nàng làm nô lệ suốt đời. Chà, mình thật
đáng

trách. Đã không giải quyết được chuyện gì lại lôi vào cuộc mấy
người vô

tội.

Bất chợt, tiếng kèn kẹt của mấy bánh xe vang lên cắt dòng suy nghĩ
của anh

chàng. Lúc này, chiếc xe ủi đã lội qua cái hồ. Ngay lập tức nó
nhắm hướng

ngọn núi rồi leo lên đoạn đường dốc tới mấy túp lều. Với tốc độ
này, chừng

năm phút nữa nó sẽ đến nơi.

Những tia nắng đầu tiên bắt đầu xuất hiện. Chợt anh chàng nhớ đến
Quarrel

và hợp đồng bảo hiểm nhân thọ. Vâng, hẳn đã linh cảm một điều
chẳng lành.

Nhưng chính lòng trung thành đã chiến thắng nỗi sợ hãi. Từ giờ
phút này

đây, anh chàng vĩnh viễn chia tay với người bạn đường tốt bụng,
hết lòng

tiếp
tận tụy. Có lẽ mình đã làm Quarrel thất vọng. Và cô gái ngồi đây sẽ

bước hẳn ta? Nợ máu dứt khoát phải trả bằng máu, Dù mình chỉ còn lại hơi

thở cuối cùng. Răng anh chàng cắn chặt. Tia máu nhỏ hiện trên tròng mắt.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe dừng lại. Vẫn để máy nổ, tên tài xế cầm micro

lên. Giọng nó oang oang:

- Mọi việc ổn thỏa. Bắt được tên người Anh và con ả. Một thằng đi châu

Diêm vương. Mở cửa ra.

Rồi tiếng cửa sắt kéo kẹt. Tên tài xế lái chậm chậm qua cổng và dừng lại.

Khi cái cửa sắt vuông trên đầu hé ra, chùm ánh sáng chói chang hắt vào bên

trong ca bin, mấy bàn tay chẳng biết từ đâu thò vào lôi mạnh anh chàng ra

nền xi măng bên dưới.

Vừa nhóm người lên, James thấy có khẩu súng chĩa vào ngay hông.

Một thằng nạt to:

- Đứng yên đây. Đừng có giở trò.

Một thằng khác hình dáng hệt như hai tên kia. Đôi mắt xếch ngược nhìn anh

chăm chăm. Chả thèm để ý, anh quay lại.

Một thằng khác lôi xềnh xệch trên đất. Tức giận, anh chàng hét lên:

- Để cho cô ta yên!

Bước tới trước, James đưa lưng che cho cô nàng. Mấy thằng trố mắt nhìn.

Bản mặt ngu của chúng dáo dác. Cái thằng người Anh hung dữ thiệt. Sắp chết

tới nơi mà còn hách dịch.

Đảo mắt nhìn quanh, anh chàng thấy một cái ga ra và cái xưởng ở cạnh đây.

Sau khi cho xe vào trong, hai thằng ban nãy chui ra.

Hai tên lính gác thấy chúng bèn nói:

- Sếp bảo đưa bọn chúng vào trong.

Tên công tay anh chàng lúc nãy đáp lại:

- Giao bọn chúng xong, tao phải đánh một giấc. Thức trọn đêm chịu hết nổi

rồi.

Quay sang anh chàng, nó ra lệnh:

- Đi.

Đầu nó lắc lắc về phía cái nhà tiền chế dài. Rồi bước tới gần James hơn,

nó ngắm ngía từ trên xuống dưới.

- Nếu sếp giao mày cho tao, thì khoái biết chừng nào ...

Nhìn sang Honey, đôi mắt nó mở to, miệng há hốc, lưỡi lè ra liếm cái môi

thâm xì. Hất mặt sang ba tên còn lại, nó cười nham nhở:

- Thấy cô ẻm thế nào? Có mát mắt không tụi bây?

Ba thằng tạp chủng phát lên cười dâm dăng. Mấy đôi mắt lộ vẻ thèm thuồng.

Máu anh chàng đang sôi lên. Phải chi còn khẩu súng, mình sẽ bắn nát gáo

từng tên một. Tay bị còng làm sao chọi nổi mấy thằng trâu bò như thế này.

Cười một hồi như thoả mãn nổi thèm khát, tên chó ấy bước tới trước, bấm

cái chuông trên cánh cửa gỗ ở phía cuối của ngôi nhà.

Sau hai hồi chuông, cánh cửa mở ra để lộ một lối đi chừng mười thước phủ

đầy thảm. Phía cuối là một cánh cửa khác sơn màu kem.

Tên ban nãy ra lệnh:

- Bước tới trước rồi gõ lên cửa. Có người ra tiếp tụi bây.

Chả thèm để ý, anh chàng dẫn cô gái đi tiếp.

Rầm ...

Đằng sau lưng, cánh cửa đóng mạnh lại. Honey mỉm cười, vẻ bền lên:

- Chà, lối đi trải thảm. Sang trọng quá!

Bỗng cô nàng nhảy tới ôm lấy anh chàng. Đầu óc đầu mà nghĩ ngợi nhiều. Mở

to đôi mắt ra, James ngó tròn tròn về phía trước.

Chương 13

CHIẾC LÒNG SON

Không thể ngờ được! Trên hòn đảo đầy mùi phân chim lại có một căn phòng

tiếp tân thật hào nhoáng. Hệt như của một tập đoàn ăn nên làm ra ở

những
toà nhà chọc trời tại New York.
Sàn nhà rộng khoảng sáu, bảy chục mét vuông trải đầy thảm đỏ màu
rượu
chất. Tường quét vôi màu xám trang nhã. Những bức hình của đoàn
múa ba lê
Degas treo dọc thành hàng. Còn những ngọn đèn chụp màu xanh
thẫm mới kiêu
kỳ làm sao.
Về bên trái là một chiếc bàn gỗ cẩm, phủ lớp da xanh với cái máy
bộ đàm
đắt tiền. Cạnh bên là hai chiếc ghế dựa kiểu cổ dành cho khách tới
viếng.
Xuôi theo bức tường là hai chiếc ghế khác cùng với một cái bàn để
đầy các
quyển tạp chí. Nằm chễm chệ trên hai cái bàn, những lọ cao đựng
hoa dâm
bụt. Mùi hương của thuốc xịt phòng đắt tiền lẫn trong bầu không khí
mát
mẻ, dễ chịu.
Mở cửa cho hai người là một ả người Hoa trung niên, mắt đeo kính
kẹp mũi,
dáng điệu kiêu cách hết như mấy mụ má mì. Còn ngồi sau mấy cái
bàn viết là
hai ả, mắt đeo kính dày, mái tóc hót cao, tay cầm bút lông vờn trên
xấp
giấy tờ. Đôi mắt nhỏ cổ nhướng lên, cặp môi mỏng dính cong cón

trông có

nét gian xảo. Bù lại mấy ả có nước da sáng cùng với mớ trang phục trên

người toàn màu trắng.

Vừa thấy bóng dáng hai người, mục trung niên đơn đả đón chào. Điều bộ xởi

lời của mục thấy phát tởm. Nếu tay không bị còng, dám James nghĩ là những

vị khách đến bữa tiệc trễ vì kẹt xe. Đúng là chủ nào tởn này.

- Ô, xin lỗi quý khách. Chúng tôi không biết phải làm sao cho vừa lòng các

vị. Chúng tôi biết các vị từ trưa qua tới giờ chưa bỏ thứ gì vô bụng. Đúng

không? Nghe mà xót xa làm sao? Chắc là đói dữ lắm. Nào, mời quý vị đăng ký

vào hồ sơ với cô Hồng. Sau đó tôi sẽ sắp xếp phòng cho quý vị. Đường xa

thế kia, hân quý vị mệt mỏi lắm phải không?

Thật giả dối. Chả khác nào mấy mục tú bà đón khách sộp. Honey ngơ ngác. Cô

nàng chẳng hiểu chút gì. James ngạc nhiên thật sự. Chúng nó muốn gì mà bày

vẽ lắm chuyện thế này?

Rồi mục dẫn anh chàng và Honey đến hai con đeo kính ngồi ở bàn. Lính quính

mời hai người ngồi xuống ghế, mục chạy lăng xăng chung quanh:

- Xin giới thiệu với hai vị: đây là cô Huệ. Còn kia là cô Hồng. Có

ta chỉ

muốn hỏi các vị một vài câu thôi. Không mất nhiều thì giờ lắm đâu.

Nào,

quý ông đây hút thuốc chứ? Thuốc đâu rồi kia.

Mồ mẫm trong ngăn tủ, mục ấy ra một cái hộp da. Đặt nó lên bàn rồi
mục mở nó

ra. Dùng ngón tay khắng khiu, mục chỉ chỗ, dáng vẻ cuống quýt.

- Xin ngài cứ nhiên. Thuốc xịn đấy. Của Mỹ nè, Player và cả Thế
Nhĩ Kỳ

nữa.

Tay cầm cái hộp quẹt đất tiền, điệu bộ mục lóng ngóng chờ đợi. Xê
dịch đôi

tay trong chiếc còng, anh chàng định nhón lấy một điếu.

Thấy thế, ả Huệ kêu lên, vẻ hốt hoảng:

- A Hồng, chìa khoá đâu nhanh lên! Tôi đã bảo nị nhiều lần rồi sao
không

chịu nghe. Không được đối xử vô lễ với các bệnh nhân như thế.

Rồi giọng ả trở nên rất kịch:

- Chắc là tại mấy thằng ngu ngoài kia. Phải cho chúng một trận mới
được.

Ả Hồng vội lục trong ngăn kéo, lấy ra một cái chìa khoá rồi trao
cho ả

kia. Cuống quýt, ả Huệ nhòe dầy bước tới mở khoá cho hai người.

- Cám ơn các cô – Anh chàng đáp lại xã giao.

Chúng muốn gì đây? Anh chàng nghĩ mãi không ra. Thôi mặc kệ.
Cứ tùy cơ ứng

biên. Có thể cuộc chiến cân não đã bắt đầu từ giây phút này. Không còn cái

cảnh đánh đấm, bắn giết với mấy tên súc sinh ngoài kia?

Đưa tay lấy một điều, anh chàng môi nó rồi phà ra thật sáng khoái.

Honey

có vẻ lo lắng. Mặt cô nàng nghếch ra, hai tay bám chặt lấy thành ghế. Anh

chàng mỉm cười cổ trấn an cô ta.

Giơ tờ giấy in sẵn ra, ả Hồng đơn đả:

- Nào, xin lỗi quý vị. Tôi xin mạn phép làm phiền quý vị chút xíu.

Không

lâu đâu. Chẳng biết quý danh của ông là chi?

- Bryce, John Bryce.

- Xin lỗi, địa chỉ thường trú?

- Hiệp hội Sở Thú Hoàng gia, vườn Regent, London, Anh quốc.

- Nghề nghiệp?

- Nhà nghiên cứu chim.

- Ô, xin lỗi, ông nói chậm chút xíu. Tôi ghi không kịp - Rồi ả nói

tiếp:

- Mục đích của chuyến đi này?

- Dĩ nhiên là tìm hiểu về các loại chim. Tôi còn là đại diện cho

Hiệp hội

Audubon ở New York. Họ thuê mượn một phần đảo này.

Ả Hồng ghi lại toàn bộ những lời anh chàng vừa nói. Với câu cuối cùng, ả

bỏ trong ngoặc đơn. Sau đó, ả nhướn miệng cười, vẻ tò mò.

- Còn đây có phải là quý phu nhân của ông? Bà ta cũng quan tâm tới lũ chim

sao?

- Tất nhiên rồi.

- Bà ta tên gì?

- Honeychile.

- Chà, một cái tên thật hay. Chúng tôi có thể liên hệ với thân nhân của

ông theo địa chỉ nào?

Chẳng cần chờ, anh chàng nói ngay địa chỉ của ông M, một ông chú với chức

vụ giám đốc điều hành của Công ty Xuất nhập khẩu Universal, vườn Regent,

London.

Viết xong, nheo nheo cặp mắt hí, ả Hồng ngược lên:

- Cảm ơn ông rất nhiều, ông John à. Chúc quý vị vui vẻ.

- Không có gì.

Thấy anh chàng đứng lên, Honey cũng làm theo. Rồi ả Huệ chạy lúp xúp phía

trước, bước tới cánh cửa sau. Chợt nhớ điều gì, ả quay lại hỏi:

A Hồng, tôi quên mất số phòng rồi. Có phải là mấy phòng đặc biệt?

- Vâng. Phòng 14, 15.

Mở cửa ra, ả đơn đả mời:

- Nào xin quý vị theo tôi. Cảm phiền đường có hơi xa một chút.

Chả thềm đáp lại, anh chàng nắm tay Honey bước theo ả dọc hành

lang dài

chừng trăm thước. Đến trước một cánh cửa ở cuối hành lang, ả bấm chuông.

Một ả người Hoa khác trong bộ xường xám màu Tim điểm hoa trắng bước ra mở

cửa. Nhoẻn miệng cười, ả cúi đầu chào.

Ả Huệ lên giọng đàn chị, la hét ồm ồm:

- Này a Mây. Đây là ông bà John. Họ rất mệt mỏi. Cô dẫn họ đến phòng rồi

chuẩn bị bữa điểm tâm, giường ngủ.

Quay sang James, ả đổi giọng:

- Cô này tên Mây. Có gì cần, ông cứ gọi cô ta. Mấy bệnh nhân đều rất thích

Mây.

Anh chàng lấy làm ngạc nhiên. Bệnh nhân? Bệnh nhân nào? Ả dùng từ này hai

lần với mục đích gì?

- Chào cô Mây

Miệng vẫn cười, ả Mây đưa tay mời:

- Xin quý vị theo tôi.

Nhìn quanh, anh chàng thấy hai bên đều có hành lang. Quẹo phải đi dọc hành

lang đến trước căn phòng số 14, ả Mây mở cửa bước vào.

Ồ, một căn phòng đôi thiết kế theo kiểu khách sạn ở Miami với tường quét

vôi xanh thẫm, thảm trải kín nửa nền nhà bằng gỗ cẩm, bàn ghế,

giường tủ

bằng tre mây đánh vẹt ni bóng loáng. Bên cạnh phòng thay đồ dành cho quý

ông là một nhà tắm bài trí rất diêm dúa. Quái, căn phòng xa hoa, sang

trọng thể này lại không có một cái cửa sổ? Cánh cửa phòng bên trong lại

không có tay nắm?

Nhìn sang Honey, anh chàng cổ trần an:

- Ổn phải không, em yêu?

Khẽ gật đầu, cô nàng vôn vê tà váy.

Rồi có tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa. Một cô ả vóc dáng giống ả Mây bước vào,

mang bữa điểm tâm. Khi ả dỡ các miếng vải che kín các đĩa thức ăn, mùi cà

phê và thịt hun khói bốc ra ngào ngạt. Rồi ả Mây và Huệ bước tới cửa.

Quay lại nhìn anh chàng, ả Huệ lên tiếng dặn dò:

- Nào chúc ông bà vui vẻ. Nếu cần gì cứ bấm chuông cạnh giường. Quần áo

sắp xếp sẵn trong tủ. Ngài No muốn tối nay dùng bữa chiều với ông bà. Ông

bà có dặn dò thêm gì không?

- Không – James đáp lại ngay.

Đói bụng muốn chết mà nghe ả này lải nhải bực cả mình. Khi hai ả cút ra

khỏi phòng, anh chàng nhìn sang Honey. Chà, cô nàng đang mắc cỡ.

Mà mặc cỡ

chuyện gì? Chẳng hiểu. Đôi mắt cô nàng cứ nhìn xuống sàn. mấy ngón chân cứ

miết lên tấm thảm. Trông bộ dạng cô nàng với bộ váy nhàu nát, dơ dáy bất

giác James cảm thấy tức cười. Mà mình có hơn gì cô nàng đâu? Ấc sơ mi xanh

bẩn thỉu, quần jean đầy bụi đất, đôi giày bết cả mảng bùn. Thật lố bịch.

Sự việc diễn ra quá đột ngột. chẳng biết đâu mà lường. Mặc xác. Tới đâu

tính tới đó.

Bước tới cầm đôi tay lạnh ngắt của Honey, giọng anh chàng từ tốn:

- Đừng suy nghĩ nhiều. Chuyện đến nước này, không thể khác hơn.

Bây giờ

chúng ta ăn sáng hay tắm rửa trước đây?

Cô nàng mỉm cười, vẻ ngần ngại. Đôi mắt xanh thăm nhìn anh chàng dò hỏi:

- Theo ông, chuyện gì sẽ xảy ra? Đây có phải là cái bẫy?

- Muốn gì cũng phải tỉnh táo mới đối phó được. Nào, tắm rửa trước hay dùng

điềm tắm?

- Có lẽ tôi phải thay đồ. Nhưng ông chỉ tôi cách dùng mấy thứ này.

- Không có gì khó lắm đâu. Trong khi cô tắm rửa, tôi dùng bữa trước.

Bước tới mấy cái tủ, anh chàng lấy ra một bộ quần áo.

- Cô cứ mặc đại bộ nào cũng được. Tôi vào nhà tắm pha nước.

Chà, vào đến phòng tắm mới thấy thật xa xỉ. Không thiếu một thứ gì: từ xà

bông, bàn chải đánh răng, dao cạo điện, lược, dầu thơm dành cho nam nữ,

thuốc nhức đầu ... Tất cả còn mới nguyên, chưa ai đụng vào. Càng lúc càng

không hiểu tên No muốn gì?

Pha nước trong bồn cho vừa ấm rồi anh chàng định bước ra. Bỗng có hai cánh

tay ôm chầm lấy cổ của anh chàng. Cả thân hình Honey bám chặt vào James.

Không thể ngờ nổi, đôi môi của cô nàng hôn thật nồng nhiệt. Người anh

chàng căng thẳng, rạo rực... Mà không! Điên khùng hay sao mà nghĩ đến

chuyện ái ân trong giờ phút này? Phải thật bình tĩnh mới mong thoát được

vòng vây của tên No. Gái đẹp đối với James nào có thiếu gì. Nhẹ dạ giây

phút có thể ân hận suốt đời. Nhưng phản ứng thẳng thừng quá, cô nàng dám

bị tung lên là hỏng hết mọi chuyện. Mà cũng không trách được Honey. Cô đơn

trong căn phòng kiêu kỳ, lãng mạn với anh chàng đẹp trai hơn mấy siêu sao

màn bạc, thử hỏi ai không động lòng? Đành phải chịu cô ta một tí.

Hôn trả lại miễn cưỡng rồi James lui bước ra sau một chút.

- Nào cô em. Tắm nhanh lên. Nếu không, nước sẽ nguội mất. Chúng ta còn

nhiều thì giờ mà. Đúng không?

Hơi thở cô nàng cứ dồn dập. Ánh mắt khao khát. Đôi môi hé mở, mời gọi. Lạy

Chúa, muốn nói mà chẳng thốt nên lời. Chẳng lẽ mình nói thẳng với anh chàng

bảnh trai?

Thấy cô nàng còn chần chờ, James giục tiếp:

- Nào, nước nguội đấy! Nhanh lên, Nếu không tôi ăn luôn phần của cô à.

Dễ gì cô nàng chịu thua. Bước vào bồn xong, Honey nũng nịu:

- Ông phải chà lưng cho tôi. Tôi không biết tắm thế nào.

Làm bộ nghiêm, giọng anh chàng cương quyết:

- Thôi nào cô em. Nhanh lên. Đừng có câu rê. Chúng ta không có nhiều thời

gian nữa đâu.

Tôi đói muốn xui đây này.

Nói xong, James bước ngay ra ngoài, đóng cửa lại. Trở vào hai căn phòng

ngủ, anh chàng lục soát chung quanh. Chẳng có gì đặc biệt ngoài cái đồng hồ

chỉ 8 giờ 30. Một dọc các chuông điện nằm cạnh bên giường với các dòng

chữ: Phục vụ, Làm tóc, Làm móng tay, Dọn phòng. Ngay trên trên có cây quạt

nhỏ xoay vòng vòng.

Thử lao người vào bức tường, chà, ê ầm cả vai mà chẳng ăn thua gì. Vâng,

một cái nhà tù không hơn không kém. Một nhà tù đặc biệt. Tên Nc muốn gì?

Có đúng nó là bác sĩ? Bác sĩ tâm thần? Hay chính nó bị tâm thần? Cố truy

sát mình rồi nhốt vào căn phòng xa hoa, phù phiếm này?

Nghĩ mãi không ra, anh chàng đành ngồi xuống dùng bữa điềm tâm. Chà thức

ăn thật tuyệt. Thoáng một chút, anh chàng đã dùng xong.

Từ trong phòng tắm tiếng huýt sáo bài Marion vọng ra. Xem chừng cô nàng

vui vẻ lắm. Nỗi sợ hãi dường như trôi theo dòng nước bồn.

Mười phút sau, cô nàng bước ra. Giả vờ như không nhìn thấy, James dán mắt

xuống ly cà phê.

Cười thật to, cô nàng bắt đầu lái nhãi:

- Đô con, đẹp trai thế mà nhát như thỏ đế. Chúa ơi, anh ta sợ một cô gái

đấy.

Rồi có tiếng lục đồ sột soạt trong tủ. Dường như còn ầm ỨC, cô nàng tiếp

tục mề nheo:

- Không thể hiểu nổi. Anh ta sợ cái quái gì chứ? Thử vật nhau, chưa chắc

anh ta thắng nổi mình. Bắp tay nổi cuộn cuộn, bờ ngực vung lên

như đá tảng

thế kia mà sợ mình. Quái thật đấy. Chẳng lẽ anh ta muốn là con bướm bay vờn

chung quanh mình chọc tức?

- Thôi nào Honey. Thay đồ nhanh lên rồi dùng điểm tâm. Tôi buồn ngủ lắm rồi.

Như chạm phải nọc, cô nàng gào lên:

- Ông muốn chúng ta vào giường ngủ phải không? Tôi đợi mãi không chịu nổi nửa rồi.

Hét cho đã xong, cô nàng ngồi xuống đối diện với James. Vết ảm ức còn hiện trên nét mặt.

- Nói ông đừng có giận nghe. Ông là người cổ hủ hẹp hòi. Hay ông chê tôi xấu xí không xứng? Tại sao hồi nãy ông giới thiệu tôi là bà xã? Vợ chồng thì phải ra vợ chồng chứ.

Chà, cô nàng bị tung thiệt rồi. Không biết làm sao để cô ta hiểu đây?

Nghiêm giọng, anh chàng đáp lại:

- Thôi nào, giận dỗi làm cô mất đẹp đấy. Dùng bữa đi. Tôi phải tắm rửa một

tí. Mình mấy dơ dáy quá. Tôi xin hứa chúng ta sẽ có những giây phút thật

lãng mạn, tình tứ. Nhưng không phải bây giờ. Cô hiểu không?

Chẳng đợi cô nàng trả lời, anh chàng bước vào nhà tắm. Vừa cạo mặt xong,

James tắm liền. Dòng nước mát thật khoan khoái. Chà, cơn buồn ngủ từ đâu

kéo tới. Quái, vừa tắm vừa ngủ gục? Đến nỗi đánh răng cũng không muốn nổi?

Chả lẽ trong cà phê hay nước dừa có thuốc ngủ? Chắc là vậy rồi.

Đầu óc anh chàng cứ lâng lâng. Cố hết sức để khỏi nằm lăn ra nhà tắm, anh

chàng loạng choạng đẩy cửa bước ra. Cảm giác như bay bổng, James quên cả

mặc đồ. Cô nàng đã dùng xong bữa rồi vào giường ngủ.

Anh chàng bước vào phòng thấy chiếc áo kimono rơi ngay dưới sàn. Honey nằm

trên giường ngủ vùi. Đưa tay lấy tấm mền, anh chàng đắp vội qua mình cô

ta. Ráng hết sức chống chọi với cơn mê ngủ, James tắt ngọn đèn rồi lê từng

bước về phòng mình.

Mãi một lúc sau, anh chàng cũng leo lên được. Giơ tay ra định tắt đèn ngủ,

nhưng quơ hoài không với tới được. Mò mẫm một hồi, trượt tay, anh chàng làm

nó rơi xuống đất.

Xoảng ...

Bóng của nó vỡ toang. Mặc kệ. Đất bây giờ có nứt ra dưới chân cũng phải

chịu thôi. Chưa tới một giây, James nhắm nghiền đôi mắt. Lúc ấy đã 9 giờ

30.

Nửa tiếng sau, có tiếng cửa mở nhẹ nhẹ. Từ ngoài, một bóng dáng thật cao,

gầy gò bước vào.

Khoanh hai tay trước ngực, đứng ngay bậc cửa, gã nghe ngóng với vẻ mặt

thoả mãn. Vài phút sau, gã bước vào trong đến bên chiếc giường. Đường như

gã rành cách bố trí của căn phòng lắm. Dù tối thui, gã chẳng cần mò mẫm.

Cúi người xuống, gã lắng nghe hơi thở của cô gái. Một lúc sau, gã thò tay

vào ngực lấy ra cây đèn pin. Tách một cái, dòng ánh sáng rọi thẳng về

gương mặt Honey. Nhìn qua ngấm lại vài phút, gã kéo tấm mền ra khỏi người

cô nàng . Mà ngộ thật. Kéo cái mền không phải là bàn tay người. Chỉ là một

cặp nhíp bằng thép gắn vào cái chuỗi kim loại thò ra từ tay áo. Gã đứng

nhìn khá lâu trên thân thể không một mảnh vải của cô nàng. Ngực gã cứ phập

phồng khi từng đường nét hài hoà, cân đối trên cơ thể Honey hiện ra dưới

ánh đèn. Mỗi một lúc sau, đôi nhíp thò ra kéo tấm mền phủ trở lại.

Tắt ngọn đèn, gã đi qua phòng của James. Gã chăm chú nhìn từng đường nét

rắn rỏi trên gương mặt đẹp trai của anh chàng. Chà, gương mặt thật bình

thản, vô tư, không một nét sợ hãi.

Rồi gã lắng nghe nhịp tim đập trên động mạch cổ, Thăm đếm chúng. Vài phút

kế tiếp, gã thò cái kẹp kéo lấy tấm mền. Áp sát tai, gã theo dõi nhịp tim.

Rồi dưới ánh đèn pin, thân hình cường tráng, lực lưỡng của James hiện ra

rõ mồm mọt. Gã đo các cơ bắp nổi cuộn cuộn ở cánh tay, bắp đùi. Chẳng biết

để làm gì?

Gã đứng đấy thật lâu vừa ngắm, vừa suy nghĩ. Đưa cái nhíp sờ nắn lớp múi

bụng săn chắc, nổi u, gã gật gật đầu, hài lòng. Mười phút sau có lẽ, gã

cúi xuống vạch bàn tay của anh chàng. Mân mê, gã chú ý đường sinh đạo,

định mệnh. Chừng như thoả mãn, gã thò cái nhíp kéo cái mền kéo trở lại.

Rồi gã cứ đứng tần ngần bên cạnh. Vẻ mặt gã đăm chiêu mãi một lúc trước

khi bước nhẹ ra khỏi phòng.

Click ...

Cánh cửa khép thật khẽ.

Chương 14

HÃY ĐẾN PHÒNG CỦA TÔI

Thật lâu sau đó, chiếc đồng hồ trong căn phòng mát lạnh giữa ngay lòng núi

báo 4 giờ 30.

Bên ngoài, đảo Crab Key đang chuyển mình sang một ngày mới. Khí trời thật

oi ả. Mùi hôi thúi bốc lên nực nồng.

Ngay mũi cực Đông của đảo, từng bầy chim lượn qua đảo lại. Nào là lũ bồ

nông, diệc, chim mỗ cứng, hồng hạc, chim mỗ cứng tiếp tục xây tổ hoặc bắt

cá trong vùng nước tối thui ở mặt hồ. Mấy tháng qua chúng có được yên thân

đâu. Vài ba bữa có con quái thú xuất hiện, đốt tổ của chúng vừa xây. Hoảng

loạn, lớp tìm chỗ di trú, lớp bỏ mạng. Giờ chỉ còn le que mấy cặp vợ chồng

nhà chim.

Còn một góc kia của đảo, đám phân chim khô lại ngã màu trắng. Rồi từng

ngày một, lũ chim cóc chả tiếp chất thải ra. Bên dưới, hàng trăm công nhân

da đen, nam nữ có đủ đang chuẩn bị cho một ca làm việc cật lực. Mùi phân

chim cùng với mùi khí amoniắc trên đầm lầy hắt lên thật khủng

khiếp. Chưa

hết, gió nóng rất thổi tới đưa thứ mùi ghê tởm ấy lan ra khắp đảo.

Nhưng

đám công nhân cứ tỉnh bơ. Chừng như mũi bọn chúng bị nghẹt hay sao. Chẳng

thấy tên nào lên tiếng phản nản.

Chiếc xe tải cuối cùng đã vượt dốc theo sườn núi xuống mấy cái máy nghiền,

gạn phân. Hàng đồng bao tải chứa đầy phân chất trên xe xóc qua xóc lại khi

nó băng qua đoạn đường gập ghềnh. Rồi ngày mai đây, chính nó chở những bao

tải thành phẩm xuống cảng cho chuyến tàu đến hàng tháng. Phân trở thành

tiền, lương thực, trang sức, quần áo. Cuộc sống cứ thế tiếp diễn.

Nằm sâu trong lòng núi, cách xa cuộc sống bên ngoài khắc nghiệt đầy mờ

hôi, bụi bặm, phân chim, trên chiếc giường thoải mái, James vươn vai tỉnh

giác. Ngoài chút dư âm hơi nặng đầu, anh chàng cảm thấy thật khoẻ khoắn,

thư giãn. Ánh sáng trong căn phòng của Honey hắt sang. Hình như cô nàng

đang làm gì đấy.

bỏ chân xuống giường, cố tránh đồng miếng chai nằm vương vãi, anh chàng đi

về phía tủ quần áo, lấy ra một bộ kimônô. Xỏ nó vào người rồi anh

chàng đi

tới cánh cửa. Honey đang thử một bộ kimônô màu xanh da trời trước cái

gương to. Trên giường một đồng quần áo nằm bừa bãi. Chiếc áo thật hợp với

màu da óng vàng của cô nàng. James buột miệng khen:

- Trông đẹp đấy.

Quay đầu sang nhìn thấy anh chàng, Honey mỉm cười:

- Hoá ra là ông. Tôi cứ tưởng ông không thức dậy nữa chứ. Bar này, tôi cứ

vào xem chừng, thấy ông ngủ mê quá. Tôi định 5 giờ mới đánh thức. Bây giờ

đã 4 giờ 30.

Bụng tôi xẹp lép. Không còn miếng gì trong đó. Chúng ta có thể gọi thứ gì

để ăn không?

- Tại sao lại không?

Bước đến bên giường, anh chàng nhấn vào cái chuông mang dòng chữ Phục vụ.

Rồi nhấn tiếp hai cái chuông kế bên.

Hình như lúc hai người mê man ngủ, có ai đó vào phòng thu dọn bừa diễm tâm

rồi đặt một khay nước uống trên bàn. Có đủ mọi thứ từ rượu, nước trái cây

và nước lọc. Nằm giữa hàng chai là hai bảng thực đơn với các món ăn kiểu

Pháp và cá Jamaica.

Vài phút sau, ả Mây xuất hiện cùng với hai ả người Hoa khác. Anh chàng gọi

bánh mì bơ, trà cho Honey rồi nhờ ả cho người làm móng tay, đầu tóc cho cô

ta.

Vừa thấy bóng anh chàng, ả Mây hỏi có muốn dùng gì cho bữa tối?

Chẳng chần chừ, James gọi món trứng cá, thịt cừu nướng, thịt thăn, rau

trộn cho anh ta và gà chiên theo kiểu Anh, dưa, kem vani với sôcôla cho

Honey.

Trước khi quay gót đi, ả Mây còn nói thêm:

- Ngài No hẹn với ông bà vào lúc 7 giờ 45. Như thế có tiện không?
- Không thành vấn đề. Lúc đó, tôi sẽ gọi.

Chà, Honey đang túi bụi với mấy ả làm móng tay, làm đầu. Về mặt cô nàng

trông hể hả lắm. Nhìn thấy James, cô nàng nhe răng cười.

Khó chịu, anh chàng càu nhàu:

- Bảo họ làm vừa phải thôi. Nếu không, người ta tưởng cô là con

khỉ đột

đấy.
Nói xong, anh chàng bước tới bàn để mấy chai rượu. Rót một ly đầy Bourbon

với sô đa, anh chàng trở về phòng mình. Vừa nhâm nhi, James vừa suy nghĩ.

Lấy cái gì làm vũ khí? Tính toán mãi mà không ra, anh chàng ngồi

thờ ra

đấy, mắt cù nhìn đồng hồ.

Mãi một lúc sau, có tiếng gõ cửa. Khoác thêm chiếc kimônô màu đen bên

ngoài, anh chàng cùng Honey im lặng bước ra cửa. Ả Mây đang đợi sẵn rồi cả

ba người đi dọc theo hành lang vắng vẻ. Đến trước thang máy có hai ả khác

đứng chờ ở cửa, ả Mây dừng lại.

Khi bước vào bên trong, anh chàng thấy đó là loại thang máy đời mới của

hãng Eaygood Otis. Chà, ngục tù ở đây toàn trang bị những thứ đắt tiền, xa

xi. Tên No này muốn gì? Mình không biết phải đối phó với hoàn cảnh này như

thế nào. Ép người sát vào anh chàng, Honey thì thầm:

- Xin lỗi James. Ông không giận tôi chứ? Đôi lúc tôi hơi bị tung lên.

Mỉm cười, anh chàng đáp lại:

- Có gì đâu. Tôi chỉ giận chính mình không làm gì được. Mà này, trước mặt

tên No phải tỏ ra hết sức tự nhiên. Nó có thể là một tên điên khùng.

- Tôi sẽ cố gắng.

Mãi một lúc sau, thang máy dừng lại. Anh chàng không biết mình đi được một

khoảng đường bao xa.

Trước mặt hai người là một căn phòng vắng vẻ, dài khoảng hai

chục thước,

ba phía chất đầy sách cao tới trần. Hình như bức tường phía sau làm bằng

loại kính xanh thẫm, dày. Có lẽ đây là phòng làm việc kết hợp với thư

viện. Về một góc có cái bàn to trên để đầy tạp chí và báo. Xen lẫn vào đây

là những chiếc ghế cao bọc da đỏ. Những chùm sáng nhẹ phát ra từ mấy chiếc

đèn kiểu dáng cầu kỳ hắt từng đốm trên sàn trải thảm xanh đen.

Ngay chỗ bức tường kính có cái tủ búp phê đựng đầy rượu, ly tách và vài

cái bàn với hàng ghế xếp quanh.

Tò mò, anh chàng bước tới xem. Một con cá to theo sau bầy cá nhỏ óng ánh

bạc qua màu nước xanh thẫm. Vài phút sau, chúng mất dạng. Chẳng lẽ đây là

cái hồ cá?

Nhìn lên, anh chàng thấy gần sát trần, những đợt sóng nhỏ gợn lẫn lẫn. Rồi

những tia sáng xám đen ẩn hiện trong đấy. Không phải là hồ cá. Chính bức

tường kiếng này ngăn cản phòng với phần nước dưới đại dương. Thật không

ngờ. Tên No quả có ý nghĩ rất độc đáo. Một công trình kiến trúc tốn nhiều

tiền của công sức. Lớp kính này dày bao nhiêu mới chống lại áp

lực nước?

Ai thiết kế cho nó? Phải mất thời gian bao lâu mới hoàn thành?

Quan trọng

hơn cả, nó tốn bao nhiêu tiền?

Chùng như đáp lại thắc mắc của anh chàng, một giọng nói vang lên:

- Một triệu đô.

Chà, thứ giọng Mỹ mang sắc thái của dân miền núi. Quay đầu lại, anh chàng

nhìn thấy tên No bước qua cửa đằng sau cái bàn.

Nó vẫn đứng đó, nhếch mép nhìn hai người.

- Tôi biết ông đang nghĩ về chi phí của nó, đúng không?

- Vâng.

Rồi nó lướt về phía hai người. Vâng, lướt đi. Không phải là bước. Đầu gối

nó không động đậy cái áo kimono một chút nào. Mà hình như nó không mang

giày. Chà, chiều cao và dáng vẻ ốm nhách của nó làm anh chàng ấn tượng. Ít

nhất tên No cũng cao hơn James tác rưỡi.

Cái mặt dài ngoằn với nước da vàng sẫm như mặt ngựa. Chả biết tên No bao

nhiêu tuổi. Trên cái đầu hói lóng bóng, cái trán nhô ra, không một vết

nhăn. Hai xương gò má nhô cao càng làm cặp mắt xệch không chút lông mi

trông quái dị. Cánh mũi nhỏ, mỏng gần cái miệng lúc nào cũng nhếch mép

trên cái cằm lẹm. Toàn bộ gương mặt nó toát lên vẻ độc ác và hách dịch.

Bước tới trước hai người ba bước rồi nó dừng lại. Khi chuyển động, tay áo

tên No phát phơ để lộ ra hai cặp nhíp ở vị trí của hai bàn tay.

Thoáng trông, Honey giật mình kinh hãi. Miệng cô nàng há hốc, giọng lí

nhí:

- Thật là xúi quẩy.

Chả thềm đề ý, tên No bắt đầu lên tiếng:

- Ông bà đang thưởng thức hồ cá của tôi. Nhiều người thích thú vật hay

chim chóc. Nhưng tôi lại có hứng thú với cá. Các loại cá. Tôi nghĩ ông bà

cũng có chút ấn tượng. Thật không ngờ.

So với hành vi ác độc, giọng nói của tên No thật hoà nhã, từ tốn.

- Vâng. Rất ấn tượng. Tôi không bao giờ quên căn phòng này – Anh chàng đáp

lại.

Đột nhiên giọng nói có vẻ miệt thị:

Dĩ nhiên là không. Chúng ta có nhiều đề nói với nhau. Nào, hai người ngồi

xuống đi. Thuốc hút lở bên cạnh ghế. Ông bà muốn uống gì?

Rồi tên No ngồi xuống trên cái ghế cao đối diện với anh chàng. Honey ngồi

giữa hai gã đàn ông nhưng hơi lùi ra sau một chút. Hình như có ai

đó

chuyển động sau lưng mình.

Anh chàng vội quay đầu nhìn lại. Một tên dáng người thấp, thân hình nở

nang như võ sĩ quyền Anh mang khay rượu bước đến.

Với quần tây đen và áo vét trắng, trông cái mặt bành với đôi mắt dài thật

ngô ngố.

- Đây là tên vệ sĩ của tôi. Võ nghệ hay bắn súng hắn đều rất lão luyện.

Chả có gì ngạc nhiên khi hắn đột ngột xuất hiện. Tôi lúc nào cũng mang sẵn

một máy bộ đàm trong người. Nào, cô gái dùng gì?

Khi James nhìn sang, đôi mắt cô nàng mở to rồi miệng đáp lí nhí:

- Cho xin một chai coca cola.

Anh chàng cảm thấy yên bụng. Ít ra, Honey cũng kèm chế được, không lộ vẻ

sợ hãi. Giọng bình thản, anh chàng nhìn tên No:

- Tôi muốn dùng một ly Martini với vài lát chanh. Chỉ lắc, đừng khuấy.

Miệng nó lại nhếch mép:

- Tôi thấy ông cũng là một tay khá đấy. Nếu thích gì tôi sẽ chiều.

Tánh tôi thường là vậy. Khi ông thất bại một việc gì đó nghĩa là ông không đủ

tham vọng. Tôi vẫn thường tâm đắc một câu nói: Hãy đưa cho tôi một điểm

tựa, tôi sẽ nâng bổng cả quả đất này lên. Vâng, không phải là nâng quả đất mà là chinh phục cả thế giới.

Cặp môi mỏng cứ thế nhóp nhép:

- Đó chỉ là chuyện phiếm. Nào chúng ta vào đề. À quên, Sam-san
bung ly

Martini tới cho hấn ta, chai Coca cho cô gái. Bây giờ là 8 giờ 10.
Chúng

tôi sẽ dùng bữa vào lúc 9 giờ đúng. Rõ chưa?

Chôm người ra trước, gã nhìn anh chàng trân trân. Không một tiếng
động. Về

im lặng bao trùm lấy căn phòng. Vài phút sau, gã lên tiếng:

- Nào ông James Bond, nhân viên của Cục Phản gián. Chúng ta làn
cuộc trao

đổi nhé. Tôi sẽ kể hết mọi bí mật của tôi cho ông nghe trước. Sau
đó đến

lượt ông. Chịu không?

Đôi mắt gã đột nhiên tối sầm lại:

- Nhưng nên nhớ một điều, không được giấu giếm!

Rồi tên No gơ cái nhíp chỉ vào từng con mắt của anh chàng.

Nếu có chút giấu giếm, cặp nhíp này sẽ biết làm gì.

Chương 15

CUỘC ĐỜI CỦA TÊN NO

Vừa hợp ngụm Martini, anh chàng vừa dẫn đo suy tính. Chả thể nàc
bịp bợm

nó. Nó nghiên cứu rất kỹ tài liệu về mình. Thôi kệ. Muốn ra sao thì ra.

Chỉ lo cho Honey. Không biết cô nàng đôi đáp như thế nào? Đέρ nước này,

chả cần phải úp mở nữa.

Mỉm cười, anh chàng đáp lại:

- Tôi biết ông có mối quan hệ đặc biệt ở phủ Thống đốc. Ả Taro là tay chân

của ông, đúng không? Nói thật nghe, dù ông có tài năng hơn những người

khác, có vài ý nghĩ nông cuồng nhưng ông vẫn là con người bằng da bằng

thịt. Nên nhớ giùm cho một điều, tôi không phải là đám công nhân đào phân.

Càng không phải là đám tạp chủng tay sai của ông.

- Rất thẳng thắn. Tôi thích cách nói chuyện của ông. Tôi sẽ kể cho ông

nghe chuyện đời của một nhân vật lừng danh trên thế giới có một không hai.

Tôi chưa từng làm điều này trước đó. Tôi biết chắc ông nghe xong sẽ phục

lăn sát đất và giữ kín mọi chuyện về bên kia thế giới. Cô gái này cũng

vậy.

Quái, sao những tên tội phạm đều có máu hoang tưởng. Có phải máu hoang

tưởng làm nó trở thành tội phạm. Nó có biết thế nào là thánh nhân?

Tên No

là tên sát nhân. Điều này không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng nó không phải

là tên giết người bình thường. Chính sự lệch lạc tâm thần khiến nó nghĩ ra

nhiều điều quái dị. Thật nực cười. Không thể kéo cô nàng vào cuộc.

- Cô gái này không có quan hệ gì với tôi. Tình cờ, chúng tôi gặp nhau trên

bãi biển. cô ta là một người dân Jamaica ở cảng Morgan. Đán quân của ông

bắn nát xuống cô ấy. Không còn cách trở về, cô ta đành đi theo tôi. Tốt

hơn hết, ông cho cô ta trở về. Tôi nghĩ cô ta không có gì để nói.

Đột nhiên, Honey hét lên:

- Không, tôi sẽ nói. Tôi sẽ kể tất cả. Tôi không đi đâu hết. Tôi ở lại với

ông.

Chúa ơi, cô nàng bị tung thiệt rồi sao? Hay là cô nàng mê mình quá rồi trở

nên lú lẫn.

Giọng tên No vẫn điềm tĩnh:

- Không cần bàn cãi. Ông thừa biết không một kẻ nào đến đảo có thể còn

mạng trở về. Đó là quy luật.

Vẻ mặt tên No vẫn tĩnh lặng, không chút xúc động, giận dữ.

Nhún vai, anh chàng nhìn sang Honey.

- Thế thì chúng ta cùng chung số phận rồi. Đúng không? Đành lắng nghe câu

chuyện điên khùng, dở hơi này vậy.

Cô nàng mỉm cười đáp trả. Chà, phụ nữ mà dính vào chuyện tình cảm thì

phiền phức như thế đấy. Chán bỏ xừ! Mà cũng ngộ, nghe mấy câu thế mà tên

No không chút phản ứng.

Ra chiều tâm đắc, nó lép nhép cái miệng:

- Đúng thế ông James à. Dở hơi, điên cuồng, lập dị. Từ ngữ thật chính xác.

Những con người vĩ đại đều như vậy. Thiên tài luôn có một mục đích tối

thượng. Bằng mọi giá họ phải đạt được nó. Ông có biết cú cánh của tôi là

gì không? Quyền lực. Tôi khao khát quyền lực. Tôi muốn sở hữu nó. Tôi muốn

thống trị nó ...

Một kẻ tâm thần hoang tưởng đúng nghĩa. Chính sự điên loạn khiến nó xây

dựng hòn đảo này như một lãnh địa. Một nhà tù cỡ lớn với vô số những nô lệ

là giấc mơ chiếm hữu quyền lực. Không lẽ khuyết tật về thân xác đã ức chế

nó tạo ra những hành vi quái dị?

Rồi cái giọng đều đều cứ thế phun tiếp những câu dở hơi:

- Vâng, tôi là đứa con trai duy nhất của một giáo sĩ người Đức. Mẹ

tôi

xuất thân từ một gia đình danh giá người Hoa. Thế nhưng gia đình bên ngoại

tôi cảm đoán mỗi tình vụng trộm này. Đạo đức phong kiến đã coi tôi như kết

quả của tội lỗi. Thế là tôi trở thành gánh nặng. Dì tôi phải cưu mang tôi.

Không có cha mẹ, thiếu sự chăm sóc của gia đình, tôi như một giọt máu thừa

thải.

Tôi phải bôn ba khắp nơi tìm kế sinh nhai. Số phận đưa đẩy tôi gia nhập

vào các băng hội hoạt động phi pháp. Tôi làm đủ mọi thứ từ đâm thuê, chém.

mướn, giết người, phóng hoả đòi tiền chuộc. Tôi muốn làm tất cả để phỉ nhổ

vào người cha đều cáng, giả dối, dám làm nhưng không dám nhận. Làm riết

đâm ra ghìen. Tôi chẳng sợ máu me, xác chết. Tôi yêu địa ngục, sự tàn bạo,

huỷ diệt. Thời gian dần trôi qua, họ huấn luyện cho tôi kỹ thuật giết

người. Đám bang hội đánh giá tôi rất cao. Họ cho là tôi có năng khiếu bẩm

sinh trong thế giới tội phạm. Rồi tôi bắt đầu buôn lậu vào Hoa Kỳ.

Đến New York với lá thư tiến cử của đám bang hội ở Đại Lục, tôi liền được

một tay trùm hội Tam hoàng tại Mỹ, Hip Sings thu nhận và giao

cho tôi giữ

một số tiền lên đến hàng triệu đô la. Lúc ấy, tôi chỉ có ba mươi tuổi.

Thấy tiền ai mà không ham, đúng không? Tôi thèm món tiền này. Nói thật cho

ông biết nghe, tất cả những tay tử phú đều xuất thân là những tên đạo tặc.

Không buôn lậu cũng giết người cướp của. Làm ăn chắc mót làm gì mà mau

giàu.

Vào những năm cuối của thập kỷ hai mươi, giữa các đám bang hội ở New York

xảy ra cuộc chiến đẫm máu. Lý do đơn giản tranh ăn, thế thôi. Bang hội của

chúng tôi, Hip Sings và đám On Lee Ongs choảng nhau một trận long trời lở

đất. Chỉ trong một tuần, cả hai bên thiệt mạng mấy trăm người. Nhà cửa,

tài sản đều bị đốt thành tro bụi. Một thời kỳ đẫm máu của đám xã hội đen

gốc Hoa tại Mỹ. Nhưng tôi lại lấy làm thích thú. Lâu lắm không giết người,

phóng hoả, chân tay tôi cảm thấy ngứa ngáy.

Rồi đám cóm bắt đầu vào cuộc. Chính quyền huy động toàn bộ cảnh sát ở New

York. Tổng hành dinh của cả hai băng nhóm bị đàn quét. Đám đầu đảng bị bắt

bỏ tù. Nhờ một nguồn tin mật, tôi thoát được trận càn.

Vâng, chỉ vài tiếng trước đó, tôi chôm hết số vàng trị giá hàng triệu đô

đem giấu ở khu Harlem. Nghe ngóng động tĩnh xem chừng yên ổn, tôi mới ra

mặt. Mà cũng ngu thật. Đáng lẽ tôi phải cao bay xa chạy khỏi nước Mỹ mới

đúng chứ. Từ trong tù ở Sing Sing, tên đầu đảng ra lệnh cho đàn tay chân

truy lùng tôi.

Mấy tháng sau, chúng chộp được tôi. Rồi chúng đánh đập, tra khảo tôi khai

ra cất giấu số vàng ở đâu. Tôi một mực cắn răng chịu đựng, không thừa

nhận. Cả đêm ấy như rơi xuống địa ngục. Mình mảy tôi mềm rục như trái

chuối chín. Chừng không khai thác được, chúng chặt hai bàn tay của tôi như

thảm báo tôi là tên trộm cắp. Mà vô lý thật. Lấy đi tài sản của bọn trộm

cướp sao gọi là ăn cắp? Chưa hết, chúng bắn vào tim tôi mấy phát rồi bỏ

đi. Nhưng chúng đã lầm. Cơ thể tôi khác hẳn người thường. Trái tim không

nằm bên trái. Thiên tài là thế đấy. Hoàn toàn khác hẳn lẽ tự nhiên. Đúng

không ông bạn. Có lẽ vậy tôi cảm thấy mình cao cả, vĩ đại quá. chỉ vài

tháng sau trong bệnh viện làm phẫu thuật, tôi vẫn sống. Rồi tôi lên
kế

hoạch tẩu thoát với số vàng khổng lồ ấy. Dùng nó làm gì? Giữ nó
bằng cách

nào?

Tên No đột nhiên ngừng lại. Đôi mắt gã nhắm nghiền. Chừng như
ký ức xa xưa

đang chiếm trọn tâm hồn gã.

James nhủ thầm: Mình có nên thừa cơ hội này ra tay hay không?
Đập bẻ cái

ly làm vũ khí? Nhưng dù có giết chết nó, liệu mình và Honey có
thoát khỏi

hòn đảo ngục tù này?

- Cuối cùng, tôi cũng có được quyết định chính xác. Sau khi rời
bệnh viện,

tôi đến gặp Silberstein, một tay buôn tem ở New York, mua của
hắn một bao

thư đầy những con tem quý hiếm trên thế giới. Phải mất nhiều tuần
mới làm

xong chuyện này. Tôi chẳng màng chúng là những con tem gì. Ở
New York,

London, Paris hay Zurich cũng mặc. Tôi chỉ muốn số vàng đi
chuyên. Thế là

toàn bộ số vàng được đầu tư hết vào những con tem. Hình như tôi ý
thức

được chiến tranh thế giới sẽ nổ ra. Tất cả số tem này trở nên rất
hữu

dụng. Mọi người đều cần nó.

Trong lúc ấy tôi bắt đầu thay đổi hình dạng: tẩy sạch hết chân tóc, làm

mỏng cánh mũi, cặp môi, làm miệng rộng ra. Không thể làm vóc người nhỏ

lại, tôi đành phải tạo ra chiều cao ấn tượng. Chẳng hạn như mang giày cao

lên. Sau đó tôi vào bệnh viện làm phẫu thuật kéo dài xương sống. Vâng, lúc

ấy tôi hoàn toàn khác hẳn.

Rồi tôi đổi tên thành Julius No. Julius là tên của cha tôi, còn No chính

là sự phản kháng của tôi chống lại giáo điều chủ nghĩa, lý thuyết rỗng

tếch, thói đạo đức giả của cha tôi.

Vứt cặp mắt kính đi, tôi dùng kính sát tròng loại mới nhất. Chẳng bao lâu

sau, tôi đến Milwaukee đăng ký vào phân khoa y khoa. Từ đây, tôi giam mình

trong thế giới chữ nghĩa, giảng đường, phòng thí nghiệm, thư viện. Đột

nhiên tôi cảm thấy có hứng thú với việc nghiên cứu cơ thể và tư duy của

con người. Tôi muốn khám phá ra khuyết điểm về thể chất từ những nguy hiểm

và khó khăn trong cuộc sống đời thường. Nói khác đi, tôi muốn làm chủ bản

thân mình và làm chủ bản thân người khác. Tôi khát khao quyền lực, thứ

quyền lực thống trị thế giới, thay đổi con người, chinh phục tự nhiên. Tôi

hất cẳng mọi lý thuyết suông. Tôi ngưỡng mộ tư duy khoa học.

Nghe nhảm cả lỗ tai, James rót thêm ly rượu khác. Mặc cảm thấp hèn đã làm

tên No điên loạn. Rồi chính điên loạn làm nó cảm thấy ưu việt hơn những

người khác. Thiên tài xưa nay không nói nhiều về mình. Còn những kẻ phô

trương khoác lác bằng những lời hoa mỹ làm gì có chút tài năng nào. Nếu có

chẳng là một thế giới giả tạo điên loạn, hoang tưởng cứ ám ảnh lấy tâm trí

chúng. Kết cuộc là gì? Một con số không to tướng. Một thành rì xây trên

cát biển. Chỉ đợt sóng to là đủ sức nhào cả giấc mơ chinh phục thế giới.

Tên No đang ngồi đây không là ngoại lệ.

Nhìn sang Honey, anh chàng thấy cô nàng có vẻ đắm chiêu. Anh chàng đang

suy ngẫm về lời nói của tên No? Hay chỉ là những ước mơ đời thường của một

phụ nữ?

Rồi miệng gã nhép tiếp:

- Sau khi hoàn tất chương trình học ở Milwaukee, tôi bắt đầu đi

khấp thế

giới. Tự giới thiệu mình là một bác sĩ tôi biết người ta sẽ kính trọng.

Thế là tôi đi tìm nơi đặt sào huyết cho riêng mình. Muốn tránh xa được

cuộc chiến tranh đang diễn ra gần kề, nó phải là một hòn đảo. Vâng, một

hòn đảo mang chủ quyền tư nhân. Quan trọng hơn nó phải có tiềm năng phát

triển công nghiệp. Thế là tôi quyết định mua Crab Key. Tôi đã tởn tại trên

hòn đảo này hơn mười bốn năm. Ôi, những năm tháng yên bình và mặc sức làm

giàu. Không có một kẻ thù đeo bám. Phân chim biến thành vàng. Ý tưởng vĩ

đại ấy trở thành hiện thực. Tôi ngụp lặn trong đồng vàng Trời ban tặng cho

riêng một mình tôi. Quá đã. Chả còn những tháng ngày đi làm xã hội đen,

đâm thuê chém mướn. Giờ tôi trở thành một tên tài phiệt của nền công

nghiệp sản xuất phân.

Nhu cầu càng lúc càng tăng lên. Nhiều lúc tôi không thể thoả mãn nổi thị

trường. Và nuôi lũ chim đâu có hao tốn gì. Cá có sẵn dưới đại dương. Chúng

cần chỉ có chỗ yên tĩnh là tha hồ phịt ra từng bãi “vàng”. Rồi “vàng” chất

đồng thành ngọn núi cao. Tha hồ mà hưởng thụ. Thế là cứ việc đào, đào

mãi... còn giá công nhân ấy à, chả việc gì phải bận tâm. Máy cái
thăng da

đen đi làm mía kiếm được 10 Shilling một tuần. Tôi tăng tiền gấp
đôi. Thế

là hốt được hàng trăm tên.

Bỏ lên đào rồi chạy đâu cho thoát. Thu lại mấy khoản tiền dịch vụ,
kể như

bọn chúng cứ nai lưng làm ra công suốt đời. Nếu không biết bóc
lột sức lao

động của bọn công nhân làm thuê, có thằng tài phiệt nào mà phát
lên nổi.

Ai cũng chửi bóc lột. Vâng, bóc lột là tệ hại, xấu xa. Nhưng thử
hỏi, có

tên nào bước ra kinh doanh mà không bóc lột kẻ khác? Nói thật
nghe, từ ngữ

hoa mỹ dùng để mị dân. Không bóc lột kiểu này cũng bóc lột kiểu
khác. Nếu

quả có một xã hội không bóc lột đúng nghĩa thế không còn là thế
gian.

Không có những kẻ phát lên thật nhanh. Không có người công nhân
làm thuê.

Điều quan trọng là phải có mấy thằng cai thật hung dữ. Nhã cho
chúng ít

quyền lợi, nhồi sọ chúng chút xíu là đám mặt rô này đám bán đứng
cả ông

bà, tổ tiên, cha mẹ. Đồng loại mà nghĩa lí gì? Mười bốn năm qua,
giấc mơ
làm giàu trở thành hiện thực. Nhưng sóng gió từ đâu nổi lên. Chỉ tại
giống
chim cò chết tiệt của lũ Audubon. Chúng thừa tiền quá nên dự định
xây một
khách sạn ngay trên khu bảo tồn. Chúng còn tính mời cả thế giới
đến đây
chiêm ngưỡng nữa. Cả tương lai tôi sẽ ra sao?
Tính tới tính lui, tôi gửi thư trả lời với lời đề nghị mua lại khu bảo
tồn. Nhưng mấy com mụ già từ chối thẳng thừng. Tôi đành ra tay
trước. Tiên
hạ thủ vị cường, tiên tổ nhà tôi có dạy thế. Thế là tôi bỏ công sức
ra
nghiên cứu thói quen của chúng. Thật không ngờ. Con người chính
là kẻ thù
nguy hiểm nhất của các loài chim. Mà đám cò hồng này rất nhát. Có
chút
động tịnh là chúng đông mất tiêu. Đặc chí, tôi đặt mua một chiếc xe
lội
bùn, thứ phương tiện thường được dùng cho các mỏ dầu, có thể
chạy trên bất
kỳ địa hình nào. Dem nó về, tôi cải tiến chút đỉnh. Thêm cái màn
khắc lửa
vừa xua đuổi lũ chim, dự tính đều thành công mỹ mãn.
Đám cò chết hàng ngàn con bên cạnh một cái xác của tên bảo vệ.
Còn một tên

trốn thoát tới Jamaica, người đầy thương tích. Một ngày sau hẳn cũng chầu

tiên tổ. Nhưng cái bọn Audubon đâu có chịu để yên. Chúng yêu cầu lục soát.

Được, tôi có đủ cách đối phó.

Khi chiếc máy bay vừa đáp xuống cầu không vận, một chiếc xe tải từ đâu

xuất hiện, lặc tay lái tông nát máy bay. Mọi dấu tích sau đó được xoá

sạch. Tôi lệnh cho đám tay chân bỏ ba cái xác chết không kịp ngáp vào quan

tài, tẩm liệm chu đáo. Rồi tôi đánh điện thông báo tin buồn.

Đúng như dự đoán, bọn Audubon yêu cầu khám xét lần nữa. Một chiếc tàu tuần

dương xuất hiện. Với lời lẽ nhã nhặn, tôi đồng ý cho viện thuyền trưởng

lên đảo. Thánh thần còn đoán không ra chứ nói gì tên thuyền trưởng gà mờ

này. Chả còn một dấu tích. Chỉ còn lại một đồng hoang tàn đổ nát. Dẻo

miệng một chút, tôi thừa sức thuyết phục y. Có thể sống quá lâu trên đảo,

thiếu gái, thiếu giải trí, đảm bảo vệ hoá cuồng. Một tên trong cơn hưng

phấn, đốt cả lán trại ra tro. Còn vụ chiếc máy bay ấy à? Quá dễ. Nóng lòng

đáp xuống, mà địa hình lại gồ ghề, tay phi công trượt tay lái đâm vào vách

đá. Nhìn mấy cái quan tài được tẩm liệm công phu, tên thuyền trưởng đâm ra

mủi lòng, nghi ngờ sao được. Thế là họ đông mất. Đâu lại vào đây. Những gì

thuộc về Xeda, phải trở về với Xeda.

Tên No ngừng lại một chút rồi cố ý tăng hăng cho ra vẻ quan trọng. Đảo cặp

mắt nhìn hai người, nó tiếp tục nỗ văng nước miếng:

- Nói thật nghe, nhiều lúc tôi còn phục lẫn trí tuệ của chính mình.

Trí

tuệ hay gian xảo chỉ là vấn đề từ ngữ. Quan trọng là kết quả, đúng không

nào? Hòn đảo này cuối cùng vẫn là nơi bất khả xâm phạm. Tôi có đủ trò chơi

đối phó với bất cứ ai cố tình tò mò, xâm nhập đảo. Rồi đám Audubon phải

chấp nhận lời đề nghị của tôi. Chúng chả thể làm khác được.

Mặt nó hể hả lắm, nước miếng văng thành bãi trước bàn.

- Thế còn Strangsway và Trueblood? Ông đã làm gì họ? - James thừa cơ hỏi

khai thác.

- Hai cái thầy ôm nhau dưới đáy hồ Mona. Ba tên tay chân của tôi đủ sức hạ

gục họ. Tôi có cả một hệ thống đặc tình trên khắp Jamaica. Tên Strangsway

đánh mùi được, tính xỏ mũi vào. Đời nào tôi lại để yên. Tôi cho người

nguyên cứu quy luật đi lại của hắn. Thế là ba tên ra tay thật gọn.

Tôi

biết thế nào Cục Phản gián Anh cũng gọi người tới đây. Tôi liền chuẩn bị

mọi thứ. Từ con rết độc, giỏ trái cây, vụ đụng xe. Ấy, số của ông vẫn còn

may. Nhưng không ngờ, khi chiếc xuồng đến gần đảo, ra đa của tôi đã phát

hiện ngay lập tức. Giờ các người như cá nằm trong rọ. Một tên cháy thành

than. Hai kẻ còn lại sắp nếm mùi đau khổ. Hahahaaaa ...

James mỉm cười:

- Ông đã làm. Chúng tôi đến đảo trên hai chiếc xuồng. Ra đa chỉ phát hiện

thấy chiếc của cô gái này. Cô ta chẳng ăn nhập gì với tôi.

- Điều này không thành vấn đề. Tôi đang cần một cô gái da trắng. Nào,

chuyện gì cần biết, ông đã rõ cả rồi. Đúng không? Nhớ lại lời hứa ban này

chứ, ông điệp viên 007?

Đầu anh chàng đang căng ra. Tấn công nó bằng cách nào đây? Hắn doạ nó ư?

Viễn vông. Một tên găng tơ thứ thiệt dễ gì biết run sợ. Không tác sát

trong tay, làm thế nào hạ gục nó ngay trong hang ổ của nó? Mình thử nắn

gân nó một chút xem sao?

- Thế là ông đã làm rồi đấy, ngài bất khả chiến bại No à. Tôi đã

viết sẵn

một báo cáo có đầy đủ chi tiết về vụ con rết độc, giỏ trái cây, tai

nạn

xảy ra với chiếc xe Sunbeam, ả Chung, ả Taro. Nếu tôi không trở

về, ba

ngày sau người của tôi sẽ gửi báo cáo về London. Ông có chạy trời

cũng

không khỏi nắng.

James ngừng lại một tí, quan sát. Mặt tên No tối sầm. Cặp môi rục

run. Đôi

mắt gian xảo ngó trân trân. Động mạch cổ nhảy lia lịa. Ồ, một tên

găng tơ

giết người không góm tay cũng biết lo sợ?

Nghiêng người về phía trước, mặt James tỉnh bơ:

- Tôi có một đề nghị. Ông cứ suy tính lại cho thật kỹ. Nếu ông đề

cho

chúng tôi trở về Jamaica, ông có thể thu xếp hành lý, tài sản đông

đi.

Chúng tôi sẽ không làm khó dễ.

Mặt nó trắng bệch. Môi mấp máy nhưng không nói nên lời.

Ngồi thẳng người lại, anh chàng nói tiếp:

Nghe có ổn không?

Chương 16

VIỄN CẢNH CỦA ĐAU KHỔ

Ngay đằng sau James, vang lên một giọng nói:

- Thưa ông, bữa ăn đã dọn xong.

Quay đầu lại, anh chàng thấy tên vệ sĩ cùng một tên khác dáng dấp

y hệt

như nó đứng chực sẵn. Chà, hai tên hộ pháp cơ bắp cuồn cuộn, tay

bỏ hẵn

trong chiếc kimônô, mắt nhìn thẳng về tên No.

Rời khỏi bàn viết, tên No đứng dậy, miệng nó giả lả:

- Ô, mới đây đã 9 giờ rồi à? Vừa ăn chúng ta vừa tiếp tục câu

chuyện.

Rồi cánh cửa đôi mở ra, hai người lẳng lặng theo gót tên No bước

vào một

phòng ăn có cái bàn dọn sẵn cho ba người.

Ngồi sát bên trái của nó, tay chân James ngứa ngáy. Anh chàng

muốn nhét

một cái khăn bàn vào họng nó, động cho nó một đám vào giữa mặt.

Cơn giận

cứ bùng bùng dâng lên. Anh chàng cố nén lại. Hai tên đồ tể túc

trực gần

đấy dễ gì dễ yên. Phải chờ đợi thời cơ chín mùi. Chả thể manh động.

Nhìn sang cô nàng, James thâm lo lắng. Chẳng biết Honey nghĩ sao? Có sợ

hãi hay không? Hình như anh chàng đã lắm. Mặt cô nàng hớn hỏ lắm. Hệt như

đi dự tiệc cưới không bằng. Thỉnh thoảng, chân cô nàng bị tung quá! Lòng

dạ nào mà nghĩ tới mấy chuyện khêu qua, quệt lại.

Chà, trên bàn có vài thứ hữu dụng. Ngó cây dao xắt bánh mì, anh chàng thâm

tính toán. Vừa ăn, anh chàng vừa kéo cây dao sát lại gần ...

Vung tay phải ra làm bộ hơi vương vịu, anh chàng kéo đồ ly sâm banh. Ngay

lập tức, tay trái chộp con dao nhét vào tay áo kimônô rộng thùng thình.

Giả vờ chấp tay xin lỗi, anh chàng giơ tay cao lên. Con dao trượt qua nách

rồi rơi ngay bên hông anh chàng. Trong lúc mấy tên vệ sĩ lo dọn dẹp lại

chút bừa bãi trên bàn, James thắt dây lưng lại một tí, điều chỉnh con dao

sát bụng. Tuyệt vời. Thêm một thứ vũ khí là thêm chút hy vọng.

Bữa ăn lại tiếp tục cho tới khi mâm cà phê được dọn lên. Hai thằng cốt đột

giờ đứng ngay sau lưng James và Honey. Cánh tay chúng bắt chéo ngang ngực,

về mặt vô hồn, ánh mắt lăm lè.

Rồi tên No lên tiếng:

- Thế nào ông James, bữa ăn có vừa miệng không?

Chả thèm đáp lại, anh chàng thò tay lấy điều thuốc trong cái hộp trước

mặt. Mời lửa với cái hộp quẹt zipo, đầu anh chàng tính toán. Bằng mọi giá

phải chôm cái hộp quẹt. Lửa có thể là thứ vũ khí lợi hại trong những lúc

cần thiết.

Mỉm cười, anh chàng hơi ngả về phía trước.

- Vâng, bữa ăn tuyệt vời.

Giả vờ ngó Honey, anh chàng bắt chéo tay lên bàn, che lấy cái hộp quẹt.

- Thế nào cô em? Bữa ăn tuyệt lắm phải không?

- Ô, vâng. Bụng tôi căng cứng. Eo co chẳng còn chút nào.

Anh chàng hút thuốc phì phèo rồi làm bộ đưa tay gãi gãi vào lỗ tai. Máy

giây sau, cái hộp quẹt chui thẳng vào nách trái của anh chàng. Thẳng người

lên, James lên tiếng.

- Sao ông bạn, có chấp nhận lời đề nghị của tôi không?

- Ông định dọa tôi à? Bao nhiêu năm lăn lộn trên chốn giang hồ, tôi đâu có

tè thẳng nào. Nói đến luật pháp, phải có bằng chứng. Chả thể nói suông

bằng mớ nước bọt. Ông có bằng chứng không? Thằng nào làm nhân chứng? Nếu

quả chuyện ấy có xảy ra, tôi chấp nhận chơi tới cùng. Ngu đại gì thả không

hai con mồi quá ngon ăn. Mỗi người chỉ chết có một lần. Tôi đã bước qua

ngưỡng cửa của tử thần. Chả còn ngán thằng nào! Thời gian không còn sớm

nữa. Tôi phải đi ngủ đây. Đêm nay hai người có khối chuyện phải làm. Có

hỏi thêm gì nữa không? Ngày mai, chiếc tàu cập bến, tôi bận cả ngày lu bu

ngoài cảng.

Anh chàng nhìn sang Honey. Hình như cô nàng đang chờ đợi một phép lạ cứu

rồi.

- Thế ông sẽ làm gì chúng tôi?

- Nhanh nhẹn đấy ông James. Từ khi chết đi sống lại, tôi khoái trơ cảm

giác mạnh. Tôi muốn biết khả năng chịu đựng đau khổ của con người là bao

nhieu. Bộ dạng cường tráng như ông và cô gái này thích hợp đấy.

Một tên dở hơi với đầu óc điên loạn trong tấm thân tàn phế. Giết người làm

trò vui? Lạ thật. Trên thế gian lúc nào cũng có những tên điên khùng,

hoang tưởng như thế này. Nó còn sống nghĩa là lớp lớp người phải

chết.

Bằng mọi giá phải tiêu diệt nó. Nhưng giết chết nó như thế nào đây? Tính

mãi không ra, anh chàng đành chờ đợi.

Vấy hai tên cốt đột lại gần, tên No nói nhỏ vài câu với chúng. Ngay lập

tức, hai thằng tới, khoá chặt tay hai người ra sau ghế. Cánh tay của chúng

như sắt nguội. Dùng sức thì không thể nào chống cự lại hai con trâu cui.

Phải tùy cơ ứng biến thôi.

- Xin thưa quý ông, quý bà. Nhắc lại lần nữa, tôi rất khoái mấy trò bạo

lực. Tôi muốn biết giới hạn chịu đựng đau khổ của con người. Các người đã

đem lại cho tôi biết bao nhiêu phiền toái. Đổi lại, tôi sẽ cho mấy người

nếm mùi đau khổ cùng cực. Tôi đã từng làm thí nghiệm với một cô em gái da

đen. Thật tệ. Chỉ ba giờ sau, cô ả xí lắc léo. Chết trong sợ hãi. Tiếc

quá. Nhưng trời đất mang tới cho tôi cô em đây. Phải làm một thí nghiệm so

sánh.

Chôm người tới, đôi mắt xéch của nó dán chặt vào người Honey. Còn cô nàng

như bị kích động, muốn nói điều gì đó nhưng chẳng thốt nên lời.

Hệt như

một con chuột nằm phục trước con rắn hổ.

Răng anh chàng cắn chặt. Đôi mắt long lên sòng sọc.

- Cô sống ở Jamaica thừa biết tại sao người ta gọi đảo này bằng Crab Key?

Vâng, đây là lãnh địa của đám cua đen, to bằng cái đĩa, nặng cỡ nửa ký. Từ

trong hang, chúng bò ra hàng trăm con đi kiếm ăn vào những đêm tối trời.

Lũ lượt kéo Nhau qua các hẻm núi, chúng chén sạch bất cứ thứ gì trên

đường. Chà, da thịt mơn mớn như cô em quả là món mồi tuyệt diệu. Giờ mấy

cái càng to tướng lên, ôi chúng xé cô em ra từng mảnh ... từng mảnh ...

Honey khẽ rên rỉ. Đầu cô nàng gục xuống. Anh chàng định xông tới đập vào

mặt cái tên điên loạn. Nhưng tay khoá của tên trâu cui chặt quá, chẳng thể

nhúc nhích một phân. Hàm anh chàng bạnh ra, miệng rít lên:

- Thằng súc vật. Rồi mày sẽ nếm mùi đau khổ.

- Làm gì mà giận dữ thế ông James?

Tên No nói vài ba tiếng Tàu cho tên đang giữ cứng Honey. Khẽ gạ đầu, tên

này xóc cô nàng lên vai rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Căn phòng bỗng chìm trong im lặng. Sự im lặng đầy vẻ chết chóc. Anh chàng

đang nghĩ tới cây dao và cái hộp quẹt đang nằm sát hông. Liệu mình có thể

chuyện bại thành thắng không?

Miệng tên No bắt đầu nhóp nhép:

- Tôi muốn dùng ông làm thí nghiệm. Vâng, tôi quan tâm đến lòng can đảm

của con người. Nó có thể cân, đong, đo, đếm được hay không? Chả phải khùng

mà tôi đái ông một bữa ăn như thế này. Tôi muốn ông có đủ sức khoẻ trước

khi bước vào cuộc thử thách. Ông phải tự hào về điều này. Bệnh nhân đầu

tiên của một bác sĩ, dù là bác sĩ khai thác phân chim. Hahaaaaa ...

Chả thèm đáp lại, anh chàng đang thầm lo cho số phận của Honey. Không biết

cô nàng có thể tồn tại cho tới khi mình kịp đèn giải cứu?

Tên No đứng lên, bước ra khỏi ghế rồi bước tới cửa. Trước khi nó bỏ đi, nó

ngoảnh mặt lại, cái miệng nhúc nhích:

- Hy vọng gặp lại ông, ông James bond.

Vừa nói xong, nó đưa móc sắt khều cánh cửa, vể mặt đắc thắng.

Chương 17

ĐAU ĐÓN CÙNG CỰC

Cánh cửa thang máy mở ra. Chà, có một tên trong đó. Hai tay để ngang hông,

James bước vào. Phòng ăn giờ vắng tanh. Chừng nào mấy tên bảo vệ trở lại?

Khi dọn bàn ăn, chúng biết mất thứ gì không?

Rồi cửa thang máy khép lại. Cái thang chết tiệt đứng che khuất bảng điều

khiển. Chẳng biết nó bấm lên tầng mấy? Anh chàng cố đoán thử khoảng cách.

Chả mấy chốc nó dừng lại. Hình như ngắn hơn khoảng thời gian ban nãy James

cùng cô gái đi xuống. Bên ngoài cửa là một hành lang không trải thảm, dài

chừng hai mươi thước với vách đá sơn nhám nhờ màu xám.

- Thôi được rồi, Joe – Tên canh giữ James nói với tên trong thang máy.

Chả thèm để ý, anh chàng bước dọc theo hành lang, băng qua các cánh cửa có

đánh số theo vần ABC.

Văng vẳng trong không khí có tiếng vo ve của cái máy gì đó. Hình như sau

một cánh cửa có tiếng liên lạc vô tuyến. Chẳng lẽ đây là phòng cơ khí nằm

trong lòng núi? Rồi anh chàng đi tới cánh cửa cuối cùng với chữ Q màu đen.

Tên canh giữ đẩy mạnh James về phía cánh cửa đang mở hé.

Bên trong chả có gì đặc biệt. Chỉ là một phòng giam bằng đá sơn xám khoảng

hai thước vuông với chiếc ghế gỗ. Trên đây, chiếc quần jean và cái

áo sơ

mi của anh chàng được giặt kỹ và xếp gọn ghẽ. Khi tên gác buồng tay ra,

anh chàng quay lại nhìn thẳng vào bản mặt bành da vàng với mái tóc quăn

tít. Về mặt nó khoái trá lắm. Vừa nắm cái chốt cửa, nó vừa nói:

- Đây chỉ mới là bắt đầu. Mà có thể ngồi đây hoặc thôi rửa ra.

Chúc vui

về.

Hahahahahaha ...

Nhìn qua vai nó, anh chàng thấy tên giữ thang máy đang quan sát họ. giọng

thì thầm, James dụ dỗ:

- Này anh bạn. Anh bạn có muốn mười ngàn đô và cái vé đi bất cứ nơi nào

trên thế giới?

Toét miệng ra cười, nó đáp lại:

- Tao chỉ muốn sống. Không cần gì hết.

Khi nó định đóng cửa, anh chàng nói nhanh:

- Chúng ta sẽ rời khỏi đây.

- Đếch thèm.

Nó mạnh tay đóng cửa lại.

Rằmmm ...

Nhún vai, anh chàng thừa biết không thể dùng sức tông cửa. Nó bằng sắt tấm

dày. Bên trong lại không có tay nắm. Trong một góc sát trần có tấm

lưới

sắt thông gió. Ngay trên cánh cửa cái là một ô cửa sổ bằng kính dày, to cỡ

đầu anh chàng. Rồi ánh sáng từ hành lang hắt theo hướng ấy vào buồng giam.

Có lẽ đã hơn 10 giờ 30. Bên ngoài kia, một nơi nào đó trên sườn núi, Honey

chắc đã nằm chổng cẳng ra dưới sao trời chờ lũ cua khốn kiếp. Anh chàng

nghiến chặt răng, người bốc hỏa. Ngay lập tức, anh chàng nhồm dậy. Phải

làm điều gì đi chớ. Chẳng lẽ xuôi tay chịu chết. Không. Còn nước còn tát.

Cái lỗ lưới kia có thể là chút hy vọng.

Lấy con dao và cái hộp quẹt ra, James cởi bỏ bộ kimono kịch cỡm. Xỏ ngay

chiếc quần jean và áo sơ mi trên ghế rồi anh chàng bỏ hộp quẹt vào túi

hông.

Ướm thử con dao, anh chàng thấy nó rất bén. Phải làm nó nhỏ hơn một tí mới

dễ dùng. Quỳ xuống sàn, James mài nó vào mép tròn của khối đá. Vâng, chỉ

mười lăm phút sau, trông nó như ý. Chưa mài nổi thành con dao găm nhưng

đâm chém gì cũng tiện tay.

Đưa hai hàm răng cắn chặt nó, kéo cái ghế về phía tấm lưới thông

gió rồi

anh chàng trèo lên. Chà, khung sắt vuông này nếu đuỗi thẳng cũng có thể

trở thành ngọn dáo. Thêm một thứ vũ khí là có thêm hy vọng. Phấn chấn, anh

chàng đưa các ngón tay lên. Đột nhiên, anh chàng cảm thấy đau rần nơi cánh

tay.

Xet xet xet xet ...

Có tia lửa xanh loé lên. Trượt chân té xuống, đầu James va trúng sàn đá.

Dáo dác, anh chàng nhìn lên. À, tụi chó chết câu điện vào lưới sắt. Nhỏm

người lên, khẽ lắc đầu, đưa bàn tay phải lên xem. Ồ, một vết bong đỏ ngay

trong các ngón tay. Cáu gắt, anh chàng văng tục mấy câu. Chó chết thật! Mà

sao mình sơ ý quá. Được thôi. Tao cũng có cách trị.

Nhặt cây dao lên rồi anh chàng cắt cái kimônô ra thành mấy mảnh cột vào

các ngón tay. Trèo lên ghé trở lại, anh chàng đưa tay lên vịn tấm lưới.

Chà, cú chạm vừa rồi gây ra đoạn mạch. Dùng hết sức, anh chàng kéo mạnh nó

xuống. Lưới sắt hở ra mấy phân. Rồi cạnh đây là hai sợi dây điện thông

xuống, một đầu dính vào cái lỗ trong vách đá. Anh chàng giựt mạnh

tầm lưới

một lần nữa ...

Tuyệt quá. Nó sút ngay lập tức.

Bước xuống ghế, dùng cái ghế, anh chàng đập nó thẳng ra. Mười phút sau,

anh chàng có thêm một cây dáo một đầu gỗ ghế nhọn, dài cỡ thước hai. Thứ

này không thể đâm thủng quần áo nhưng chơi một cú vào mặt, vào cổ dư sức

sát thương. Đút một đầu dáo vô khe hở của cái cửa sắt, anh chàng dùng hết

sức uốn cong thành cái móc. Chà, xem nó còn dài quá. Mang theo khá bất

tiện. Anh chàng gấp đôi nó lại rồi móc vào lưng quần.

Leo lên ghế lần nữa, anh chàng bắt đầu trèo qua cái ống thông gió. May

quá, đường kính của nó đủ chỗ cho anh chàng chui vào. Thò tay vô túi lấy

ra cái hộp quẹt, James bật nó lên quan sát chung quanh. Ống thông gió còn

mới tinh. Nó thẳng về phía trước một đoạn rồi rẽ nhánh.

Đút cái hộp quẹt vào túi, anh chàng trườn chậm chậm. Không khí lạnh phà

vào mặt James. Chà, không có mùi biển. Thế là nó đi từ một phà xưởng điều

hoà không khí. Tên No thiết lập hệ thống này để làm gì? Không thể nào hiểu

nổi một tên điên loạn như thế. Vâng, nó có thừa gian trá, xảo quyệt.

Giờ

anh chàng đang trườn tới cuối đoạn thẳng.

Rồi có tia sáng yếu ớt phát ra ở phía trước. Càng lúc càng tỏ hơn.

Vài

phút sau, đầu anh chàng cạm vào khúc nối. Xoay lưng lại, anh chàng nhìn

lên. Phần cuối của ống thẳng đứng có ánh sáng mờ mờ. Ít nhất đoạn này cũng

hơn năm mươi thước. Giờ mình phải leo lên theo chiều đứng mà không có chỗ

bám. Phải thử thôi. Khẽ nhún vai, anh chàng bỏ giày ra.

Rồi vài tắc một, vai tựa vào thành ống, chân bám chặt thành đối diện,

người anh chàng nhích dần. Thỉnh thoảng, anh chàng dừng lại, thở sâu. Thời

gian trôi qua thật chậm. Có đôi lần, mồ hôi tươm ra ướt cả bàn chân. Anh

chàng trượt xuống một phân. Kiểu này không ổn rồi. Giữ nhịp thở, James

hong bàn chân vào không khí lạnh cho khô, rồi nhích người tiếp. Chà, hai

bờ vai tê rần, mấy đầu ngón chân nhức nhối. Một lúc sau, đầu anh chàng

đụng trúng cái gì. Mình đến nơi rồi à?

Chợt anh chàng trượt chân. Chúa ơi, cũng còn may, bờ vai rấn chắc ép sát

vào thành ống. Ngẩng đầu lên, anh thấy mình tới đoạn cuối. Ngọn
gió tạt

thẳng vào lỗ tai bên trái. Chút ánh sáng chói chang bắt đầu xuất
hiện. Vẫn

chưa hết, còn một đoạn ống thẳng đứng nữa. à, luồng ánh sáng đó
phát ra từ

một cửa sổ dày bên trên. Đến nước này không thể dừng lại. Ráng
hết sức,

anh chàng leo tiếp. Chừng bao lâu sau? Chả rõ. Mắt mở to ra định
vị. Thân

mình nhích từng tắc một. Điểm đến là cái cửa sổ trên đầu. Cứ thế
vai anh

chàng cọ xát vào thành ống...

Rồi anh chàng cũng tới được chỗ ấy. Xuyên qua làn kính dày, ánh
sáng ngã

vàng. Dày thế này làm sao đập vỡ được nó? Đột nhiên anh chàng
thấy có cái

gì chuyển động sau tấm kính. Một cặp mắt ben dưới cái đèn mờ
đang dõi theo

từng cử chỉ mình?

Cấn chặt răng, anh chàng chửi đồng. Đồ chó chết. Thì ra tên Ng
cho người

giám sát. Mặc xác chúng đi. Phải thoát ra khỏi chỗ này. Không thể
treo lơ

lửng mãi được. Ngẩng đầu lên, James thấy khoảng trống tối hù.
Chả còn cách

nào khác, anh chàng lết từng tắc một. Rồi thỉnh thoảng dừng lại,

James bật

hộp quẹt lên.

Vâng, chỉ là khoảng không tối đen. Chà, không khí trong thành ống bắt đầu

ấm lại. Càng về phía trên nó càng nóng. Mồ hôi tươm ra khắp người. Chiếc

áo dính vào da thịt thật khó chịu. Đôi lúc anh chàng dừng lại, đưa tay lên

quẹt mắt. rồi thành ống nóng dần lên. Sức nóng lướt ngang da thịt. May

thay, ngay lúc đó có một ngã rẽ về bên phải. Ráng thêm vài tấc, anh chàng

tới được chỗ ấy.

Nằm ngửa ra thở dốc, anh chàng bật hộp quẹt. Chỉ là một khoảng đen tối

tăm. Giờ phải đương đầu với sức nóng khắc nghiệt? Nó tính quay chín mình

sao? Liệu mình có vượt qua nổi thử thách này không? Xét cho cùng, với độ

nóng này chả thể làm mình chết được. Bất quá chỉ gây số thương tật. Các

vết phỏng giờ xuất hiện khắp người anh chàng. Hay mình đành trở lại cái

buồng giam? Không đời nào. Rồi hình ảnh của cô gái đang nằm chờ cực hình

lướt qua mắt. Vâng, không thể dừng lại được.

Lấy con dao giữa hai hàm răng, anh chàng cởi áo ra rồi cắt thành

nhiều sợi

nhỏ. Quán chúng vào những chỗ trên cơ thể tiếp xúc với thành ống: đầu gối,

cùi chỏ, bàn tay, bàn chân, mắt cá ...

Sau đó, anh chàng trườn người tới trước, cổ không chế sức nóng ...

Vừa

nhúc nhích, anh chàng vừa thay đổi liên tục cái vị trí chạm vào thành.

Không được để chúng tiếp xúc qua lâu với nhiệt. Ấy, vết bỏng cứ tiếp tục

hiện ra, gây đau đớn, nhức nhối.

Đột nhiên, không khí loãng dần. Hai lồng ngực như muốn nổ tung ra.. Hàm

răng nghiến chặt lại. James cố nén nỗi đau đang giày vò thân xác. Lỡ phóng

lao rồi phải theo lao. Chỉ còn vài tấc nữa, mình tới được điểm dừng. Tự an

ui, anh chàng vẫn trườn người tới trước. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả người.

Các cơ bắp như nhão ra. Một lúc lâu sa đó, bàn tay phải anh chàng chộp

trúng vật gì.

Rồi luồng khí lạnh từ đâu đổ tới. Hình như lưng anh chàng chạm phải vách

ngăn đôi hướng. Chà, không khí cứ lạnh dần lên rồi buốt giá. Hệt như ngàn

mũi kim đâm vào lồng ngực. Các vết bỏng lại còn buốt hơn khi

này. Da thịt

như co rút lại. Ngay phía trên, hình như có chút ánh sáng xuyên qua cửa

sổ. Qua lớp quần áo rách tả tơi, cơn lạnh bắt đầu tấn công. Vết lõ loét

nứt ra. Máu cùng chất dịch rỉ quanh các vết thương. Hình như anh chàng bị

choáng rồi ngất đi. Khá lâu sau đó, cũng chẳng biết bao lâu nữa. James tỉnh

dậy. Cả người ê ẩm. Các vết thương dường như bứt đau. Một mối, anh chàng

bật hộp quẹt lên. Vẫn là khoảng không tối đen. Hình như phía trước có vài

đốm đỏ di chuyển. giẻ rách nơi cùi chỏ. đầu gối phần rách te tua, phần

cháy xém. Từng mảng da thịt đỏ rất lộ ra. Anh chàng 007 huyền thoại thể

kia đang lâm vào nguy hiểm cùng cực. Không thể nhún bước, James nhào

người tới trước. Thời gian trôi qua thật chậm ..

Mãi một lúc sau, anh chàng cũng đến được đầu kia. Một tấm lưới sắt chặn

kín. Ngay chỗ ấy, những đốm đỏ chuyển động qua lại nhanh hơn. bày nhện

độc? Dám bò cạp? Hay lũ rắn?

Phân vân chẳng biết chúng là gì, anh chàng bật lại hộp quẹt. À, một con

nhện đen thật to, lông lá đầy mình, thường thấy ở Nam Âu, đang cọ quây cái

đầu nó anh chàng trăn trăn. Một con nhỏ xíu dư sức giết chết một con

ngựa, nói gì tới mấy con này.

Rồi anh chàng nhớ lại con rết hôm nọ ở khách sạn. Chẳng lẽ mình sắp rời vùng

tử địa của thằng chó No điên loạn? Mặc kệ. Muốn ra sao thì ra. Trước hết

phải thoát khỏi cái lồng sắt này.

Điều chỉnh hộp quẹt ở mức tối đa, anh chàng bật thẳng vào cái đầu con

nhện. Ánh lửa loé lên đột ngột thiêu rụi lông lá của nó. Hoảng hồn, nó lui

ra khỏi tầm lưới. Giờ cũng tạm ổn rồi.

Đưa bàn tay quần đầy ghẻ rách năm vào ô lưới, anh chàng lung lay nó. Thật

không ngờ. Chỉ sau cái giựt nhẹ, nó sút ra hẳn. Nghe động, bầy nhện độc bu

lại quanh mép ống. Rút cây lao ra, anh chàng chĩa mũi nhọn vào chúng. Chưa

đầy một phút, cả chục con chết ngất. Mùi của chúng bốc lên hôi rình. Một

tay bật quẹt, một tay cầm lao, anh chàng quyết không cho con nào chạy

thoát. Ngồi nghỉ một tí cho lại sức, anh chàng lê mình tiếp về khoảng đen

tối tăm. Đường ống hình như xuôi xuống. Lòng của nó rộng hơn. Cả người anh

chàng trượt dài theo nó. Trượt mãi, trượt mãi đến một đoạn cong.

Bang ...

Đầu anh chàng va vào thành ống. Cũng may, không đến nỗi nghiêm trọng. Chỉ

sưng lên một tí. Cú cọ xát này giờ như muốn lột lớp da trần ra từng mảng.

Ráng chịu đau, mắt James nhìn xuống bên dưới. Chà, có vòng sáng lấp lánh.

Mặt biển ư? Hít một hơi thật sâu. Đúng rồi, có vị mặn lẫn trong không khí.

Mình vẫn còn sống. Nghĩa là còn đủ sức chiến đấu. Hồ hời, nhắc đầu lên,

anh chàng nhày ra khỏi thành ống, lao mình xuống mặt biển mấy chục thước

bên dưới.

Chương 18

TỬ ĐỊA

Ummm ...

Cả thân người James phóng xuống mặt nước như quả bom. Nước bắn lên tung

toé. Lực rơi khá mạnh làm anh chàng chìm xuống mấy thước.

Rồi từ từ James nổi lên, người thả ngửa ra. Chân tay như rã rời. Nước tràn

vào miệng. Anh chàng lại chìm xuống. Hoàn toàn bản năng, hai

chân của anh

chàng vẫy nhè nhẹ. Đầu nhô lên trở lại. Thò tay vào cây lao sắt bên hông,

anh chàng cảnh giác với từng động tĩnh chung quanh. Vâng, mười lăm phút

sau đó, anh chàng vẫn đứng ở tư thế đập nước. Thỉnh thoảng, cơn buồn nôn

lại kéo đến.

Ráng kiểm soát hơi thở đôi mắt của anh chàng luôn đảo quanh quan sát. Đây

là một cái lạch nhỏ, nước sâu giữa hai bờ đá dốc thẳng đứng. Ngay phía

trước là một lưới sắt treo cao khỏi mặt nước chừng hai thước rồi kéo dài

tới đáy biển.

Bất chợt, có bầy cá nhỏ xúm quanh chân, bên dưới thắt lưng. Bọn chúng làm

gì? Thoáng trong làn nước tối đen, anh chàng thấy chúng lượn đảo vòng

vòng, nhảy bổ vào rìa cái gì đó rồi bơi ra xa. Có gì rút rìa dưới chân.

Ôi, lạy Chúa. Chúng đang rìa thịt, uống máu từ các vết thương.

Vâng, từ vai, đầu gối, chân, cùi chỏ, máu ứa ra, lan vào nước. Rồi chất

mặn của muối biển thấm qua chúng gây cảm giác thật khó chịu. Nhức buốt,

xót đau và tê rần. Cũng may là bầy cá nhỏ, chớ gặp lũ cá mập chắc

còn lại bộ xương. Tên No dùng lưới sắt này để giữ chân bọn cá ăn
thịt

người? Hẳn rồi. Không thể chân chờ, mình phải leo qua nó mới
thoát được lũ

quỷ uống máu tươi.

Một mỗi, James bám vào ô lưới. Từng bước chân một, anh chàng
leo tới đầu

lưới, vòng qua, rồi lại leo xuống. Cú nhảy cuối cùng vào làn nước
mênh

mông thật tuyệt. Anh chàng cảm thấy nhẹ nhõm. Thả người trên
sóng nước,

đầu óc anh chàng thư giãn. Bỗng bầy cá bên kia nhảy lung tung.
James chột

tỉnh giấc mộng. Chuyện gì thế?

Trong làn nước đằng kia có vật gì đó đang chuyển động, Đúng rồi,
ngay mép

lưới gần bờ đá, một con gì cựa quậy chậm chậm. Toàn thân căng
thẳng, Đôi

mắt anh chàng mở to ra. Nguy hiểm không chịu dừng lại. Tính mạng
của James

như sợi chỉ mảnh treo chuông. Một tay cầm dao, tay còn lại thủ cây
lao,

hai chân vẫn đạp nước, ánh sáng tiếp tục hướng thẳng về phía
trước.

Vùng nước xao động từng chút một nhanh dần. Rồi có cái gì nhu
làn roi quất

mạnh vào cánh tay của James. Ánh sáng nhá nhem không thể trông rõ vật gì.

Một loại quỷ biến thềm máu tươi?

Như để đáp lại, hai cặp mắt khổng lồ to bằng trái banh da nhắm ngay chỗ

anh chàng tiến tới. Cách James chừng sáu thước, đột nhiên nó dừng lại. Ôi

lạy Chúa, con bạch tuộc khổng lồ. Thứ quái vật trong tiền sử có thể lật úp

chiếc tàu giữa sóng nước. Với chiều dài hơn mười năm thước, to như đầu máy

xe lửa, con thủy quái này thừa sức đánh nhau với lũ cá mập.

Thận trọng, anh chàng nhắc từng bước chân một, áp lưng vào hàng rào sắt.

Liếc nhìn qua hai bên, anh chàng chỉ cách mỏm đá nhô ra khoảng hai mươi

thước. Làm sao thoát khỏi con thủy quái? Chỉ cần nhúc nhích là nó chụp

liền. Đôi mắt mở to, tay nắm chặt con dao, anh chàng chờ đợi ...

Cặp mắt của nó vẫn ngó anh chàng trừng trừng, kiên nhẫn. Rồi đột nhiên,

một cái vòi của nó chộp vào chân của James. Đầu vòi áp chặt vào chân. Anh

chàng vẫn bất động. Tay nắm chặt vào hàng rào. Phải chờ thời cơ thích hợp

nhất. Không nên manh động.

Cái đầu vòi di chuyển dần lên. Nó đang thăm dò lớp cơ bắp cuộn

cuộn đây

vết thương của anh chàng rồi dừng lại ngay chỗ đầu gối sưng phồng, rỉ máu.

Có lẽ nó ước mồm từng mớ thịt của con mồi đang tuyệt vọng. Sau đó, cái tua

quấn quanh bắp đùi, Anh chàng quyết định: Phải đợi nó ngang tầm tay. Từng

giây trôi qua thật căng thẳng.

Giờ cái vòi mò tới ngang bờ hông hẹp. Chết sùng của cái tua chạm vào thật

rất. Phải chịu đựng thêm chút nữa. Đôi mắt anh chàng vẫn không rời khỏi

cặp mắt của con bạch tuộc. Ngay lập tức, cái tua thứ hai chĩa thẳng vào

mặt James. Xoay đầu thật nhanh, anh chàng tránh được cú nốc ao. Chỉ chậm

trễ vài giây, dăm cái tua ấy bám cứng vào vai hay cánh tay. Lúc ấy là hết

đường chống cự. Căng thẳng cứ thế lại tiếp diễn.

Rồi cái tua đầu tiên lướt qua mạn sườn. Không bỏ lỡ cơ hội, James vùng con

dao ra. Cú va chạm làm cánh tay tê rần. Bị thương, con bạch tuộc tung cái

vòi khác vào ngay bụng James.

Oahhhh ...

Cũng may, lớp cơ bụng săn cứng như thép nguội. Chợt gặp người khác, lòi

phèo, lũng ruột là cái chắc. Hàng rào sắt rung lên. Vũng nước chung quanh

nổi bọt. Chà, hình như nó bị đau, mất cảnh giác. Còn chờ gì nữa. Hơi khom

người lại ráng chịu đau, tay cầm dao của anh chàng vung ra ngay lớp trong của cái tua.

Xoẹt ... Xoẹt ... Xoẹt ... Xoẹt ...

Anh chàng chẳng biết là bao nhiêu cái. Trúng rồi. Bị thương, con bạch tuộc

không lơ giờ nhô cái đầu ra khỏi mặt nước. Nó quây vùng nước chung quanh

nổi sóng. Hàng chục cái tua bám chặt vào đuôi, vào chân của James rồi rút

từng mảnh vải của cái quần jean. Xương sống của anh chàng đang bị keo căng

ra. Nếu cứ tiếp tục kiểu này, James có thể bị gãy thành hai khúc.

Tùng chút từng chút một, cặp mắt và cái miệng của con thủy quái tiến lại

gần. Không thể chần chờ. Phải chơi nó một ván mới được.

Cẩn con dao giữa hai hàm răng, anh chàng chuyển ngọn lao sang tay phải rồi

đâm thẳng về phía trước. Tiếc thật, hụt mất rồi. Anh chàng thử thêm mấy

cái nữa. Lớp da nó trơn quá, lại không trúng.

Tập trung vào khoảng giữa cặp mắt đen to như trái banh, toàn bộ sức lực

dồn lên mũi lao, anh chàng vùng thẳng ...

Ồ. Một vòi mực đen vọt ra và bắn vào mắt James. Chung quanh tối đen. Mình

bị mù rồi chẳng? Miệng anh chàng nếm phải mùi mực tanh rình. Cái lưới sắt

rung lên từng hồi. Chuyện gì thế?

Mò mẫm trên lưới sắt, anh chàng nhón chân leo lên. Vài phút sau, hình như

nó có ánh sáng lấp lánh. Đưa tay quẹt ngang mặt, anh chàng thấy mình mảy

đen thui, tanh ói. Còn vũng nước bên dưới cũng đen thẫm một khoảng hai

mươi thước.

À, con thủy quái bị thương ngay túi mực. Mà nó đâu rồi? Chẳng còn thấy bóng

dáng của nó đâu nữa. Mặc xác nó, mình phải thoát khỏi nơi này. Bám vào

hàng rào, anh chàng men về phía bờ đá. Toàn thân rã rời. Cánh tay, bắp

chân như sắp đứt ra từng đoạn. Nhiều lúc, anh chàng tưởng chừng như không

vượt được khoảng cách hai mươi mét ấy. Ôi, lạy Chúa, cuối cùng rồi bàn tay

của James cũng chạm vào mõm đá gồ ghề. Ngã nguyên người ra, anh chàng nghỉ

lấy sức.

Mùi mực đen tanh ói xông thẳng vào mũi anh chàng. thật nhẹ nhàng,

anh

chàng cởi chiếc quần jean ra treo nó vào hàng rào. Giờ anh chàng mới nhìn

ký lại thân thể của mình. Không biết bao nhiêu là vết bồng ngang dọc chạy

dài trên làn da rám nắng, săn chắc. Cũng may, không đến nỗi nghiêm trọng.

Chút đỉnh thế này thì nhắm nhò gì. Rồi anh chàng lần xuống vũng nước bên

dưới, tắm gội, giặt cái quần jean. Còn cái áo rách tơi tả giữ nó lại để

làm gì.

Mười phút sau, anh chàng trôi lên và trèo lên mỏm đá. Từ phía xa xa, có

tiếng nổ của động cơ. Chắc là cái xe ủi đang làm việc. Mặc kệ, nước cứ

chảy ròng ròng, anh chàng bước dọc theo lối mòn, qua những tảng đá to.

Lúc ấy có lẽ đã 6 giờ sáng. Những tia nắng bắt đầu nhảy múa chung quanh.

Tiếng động cơ càng lúc càng lớn hơn. Rồi có tiếng chuyện trò vọng lại.

- Xong chưa mậy?

-Rồi.

Tiếp đến là tiếng tăng tốc của động cơ cách đó chừng vài thước. Bước thêm

vài bước nữa, anh chàng ngồi thụp xuống hòn đá ngay cua quẹo.

Dầu nhô lên

nghe ngóng.

Chương 19

MỒ CHÔN TÊN NO

Vâng, ngay chỗ cua quẹo, không hơn mười thước, là chiếc xe cần cầu, ca bin

không có phần lưng sau. Bên trong có một tên cầm vô lăng.

Trước mặt nó là một con đê chắn sóng, khoảng hai chục thước chạy dài về

phía biển và tận cùng với hình chữ T. Cạnh đây là chiếc tàu dầu cũ kỹ,

trọng tải cỡ mười ngàn tấn. Boong của nó cao hơn cầu cảng cũng đến sáu

thước. Trên thân tàu có hàng chữ Blanche to tướng và chữ Antwerp hiện ra ở

ngay đuôi tàu. Không có một bóng người trên boong. Chỉ một tên nào đấy thò

thân ngay chỗ trục cuốn. Tất cả thủy thủ đoàn chắc đang bận túi bụi sắp

xếp các bao phân dưới hầm tàu.

Bên phải cái xe cần cầu là một băng chuyền vận chuyển mấy bao phân, lớp

bụi phân bay ra mù mịt. Mắt anh chàng mở to ra. Ngay trên con đê, đứng

dưới gió là bóng dáng thật cao, ồm nồm của tên No.

Về một bên sườn núi, đám công nhân liên tục chất mấy bao phân

lên bằng

chuyên. Đầu anh chàng đang căng ra. James tính toán đến khoảng cách, góc

độ, vị trí của tên lái xe cần cầu đang đặt tay lên vô lăng và chân lên bàn

đạp.

Đột nhiên, trên gương mặt r ám nắng, bờ phờ nở một nụ cười thật dễ ghét.

Vâng, chúng mày chờ đấy. Thời điểm trả thù đã đến. Cái giá mày phải trả

không nhỏ đâu. Giơ gót chân và bàn tay lên, anh chàng quan sát. Không sao,

vẫn còn linh hoạt. Thò tay ra sau thử chạm vào cán dao, anh chàng nhét nó

sâu xuống một chút. Nhóm người lên, hít thở vài hơi thật sâu rồi anh chàng

miết hai bàn tay lên mớ tóc ướt có lẫn vị mặn của nước biển. Chà xát mặt

mấy lần cho thật tỉnh táo, James quyết định hành động.

Bước vài bước lên phía trước, mắt anh chàng vẫn tiếp tục theo dõi. Không

có gì thay đổi. Tên tài xế xe cần cầu đang chăm chú nhìn về phía trước.

Chà, cái cổ bên trên chiếc áo kaki hình như mời gọi cây dao trong tay của

anh chàng. Được, chờ chút xíu. Cách đó hai mươi thước, lưng tên No vẫn bắt

động, hướng ngay mặt James. Trên sống mũi, có một tên đang mỗi thuốc. Dừng

lại nghe ngóng vài giây, anh chàng lao vút về bên phải của xe cần cầu. Chỗ

này thật lý tưởng. Nó che được tầm nhìn của tên lái xe và cả tên No đứng

trên con đê. Ngừng lại, anh chàng núp xuống nghe ngóng ...

Tiếng động cơ vẫn gầm rú. Băng chuyền đang túi bụi vận chuyển. Không có gì

thay đổi. Cách mặt anh chàng vài tấc là hai chỗ đặt chân bước lên bằng

sắt. Thật tuyệt. Tiếng động cơ nổ giòn giã. Quyết định, James đưa tay ra

sau, nắm lấy con dao. Đặt chân lên chỗ bậc thang sắt, anh chàng cử động

uển chuyển như một con báo. Rồi James lén lên cabin thật nhẹ nhàng, nắp

ngay sau lưng tên tài xế.

Chà, nó hoàn toàn không hay biết. Không chút chậm trễ, anh chàng lướt

nhanh con dao ngay cái cổ của nó. Nó ngã bật ra rồi lăn xuống sàn xe.

Miệng nó há hốc, chỉ kịp nấc lên một tiếng.

Ngồi ngay lên ghế, anh chàng thử kéo cần gạt và đạp ga. Nó hoạt động ngon

lành. Trong lúc ấy, tên No đang nhìn lên, miệng la hét om sòm. Anh chàng

thử nhắc cái cần cầu. Tuyệt, không có gì trục trặc. Mắt James dán vào cái bóng cao cao trên con đê.

Hình như tên No di chuyển về cái cột thẳng đứng. Cái nhíp sắt bên dưới cánh tay đang cầm cái phôn. Nó vẫn không hay biết gì. Được, chờ đấy con ạ!

Gạt cần số, đạp ga, anh chàng xoay vô lăng. Còn cách nào nhanh hơn không?

Chỉ cần trễ vài giây, cơ hội ngàn năm có một này đi tong.

Cái mỏ của cần cầu đang di chuyển trên bầu trời chậm chậm ... Rồi nó bắt đầu lướt qua con đê.

Năm thước ... bốn thước ... ba thước ... hai ...

Lạy Chúa, mày cứ đứng yên đấy nhé No. Đừng xoay lưng lại.

Arrhhh ...

Chộp được nó rồi. Anh chàng nhắc cao cái cần cầu trở lại rồi ấn nút cho hai cái mỏ khép chặt lại.

Ahhhh ...

Tên No rống lên từng hồi. Mặt nó tái mét, không còn giọt máu. Chà, vĩ đại cỡ nó mà cũng biết sợ chết? Miệng nó la to hốt hoảng. Trong đầu nó giờ đang nghĩ đến điều gì? Có chút ăn năn, sám hối? Hay chỉ là những giấc mộng

không tưởng? Những tên như thế này không thể nào tồn tại trên thế gian.

Chúng còn sống ngày nào, bàn dân thiên hạ còn đau khổ ngày đó.

Nghiến chặt răng, mặt anh chàng đỏ rần. Trước mắt anh chàng, hình như có

bóng dáng của Strangsway, Trueblood bước qua. Rồi thân người cháy đen của

Quarrel nữa. Vâng, nợ máu phải trả bằng máu.

Xoay vô lăng, anh chàng điều khiển cho cái cần cầu đập mạnh vào cây cột

thép cạnh đó.

Bang ...Bang ... Bang ...

Cái đầu bóng lưỡng của nó vỡ ra. Óc văng tung tóe. Xoay vô lăng lần nữa,

cái cần cầu chuyển động. Giờ nó đang lướt qua đồng phân rồi cao hơn cả

chục thước.

Ấn cái nút, hai mỏ mở ra. Xác tên No với cái đầu nát bét rơi sâu vào đồng

phân. Lớp bụi bốc lên. Vâng, có lẽ chưa bao giờ nó nghĩ: Mồ chôn của nó là

đồng phân chim khổng lồ. Ngay lúc ấy, ba tiếng còi hụ trên tàu vang lên

lạnh lạnh.

Huuuu ... Huuuu ... Huuuu ...

Tên ngồi trên mũi tàu chạy lúp xúp xem chuyện gì. Đã tới giờ phải đông.

Nhảy ra khỏi ghế, anh chàng chồm người qua xác thẳng tãi rồi
lục trong

người nó. Ồ, khẩu Smith & Wesson 38 ly. May quá, anh chàng lặn
nó vào lưng
quần.

Đằng sau xe cần cầu, có một cái thang sắt chạy ngược lên bờ cát
đến cái

nhà kho chứa cái băng chuyền. Ở đấy có cánh cửa nhỏ. Anh chàng
quyết định

nhANH. Phải thoát theo lối ấy.

Không chút chần chừ, chân anh chàng đặt nhanh lên đấy...

Một lúc sau, James đưa tay đẩy cánh cửa. Bên trong, cạnh cái băng
chuyền

là một lối đi nhỏ dọc theo sườn núi. Phải dọt thật nhanh trước khi
bọn

chúng phát hiện.

Không còn thời gian nghĩ ngợi, James lao nhanh theo lối ấy, cảm
đầu chạy

hết ga. Bỗng, đầu anh chàng chạm vào cái gì thật mềm mại. Ôi lạy
Chúa, đôi

bàn tay của tên nào chen lấy cổ mình.

Rút súng không còn kịp nữa rồi. Đành phải liều thôi. Lao mình thật
mạnh

vào vách.

Ahhhhhh ...

Có tiếng la thất thanh. Kẻ nào kẹp cổ anh chàng không gãy xương
chắc cũng

bị liệt. Ngay lúc đó, hàm răng của tên đó cắn chặt vào bắp vế James. Cùi

chỏ của nó dộng liên tiếp vào hạ bộ.

Kêu lên một tiếng rồi anh chàng hất nó ra. Quay đầu nhìn lại, mắt anh

chàng mở to, miệng há hốc:

- Ôi lạy Chúa, Honey!

Ừa, mà cô nàng có nghe thấy gì đâu. Honey lại dộng cùi chỏ vào anh chàng

tiếp tục. Trời, chả lẽ cô nàng bị tửng rồi? Chỉ còn cách ném cô ta vào

băng chuyền. James vội đứng lên.

Chân Honey kẹp chặt vào vai anh chàng.

- Ngưng ngay Honey. Tôi đây!

Như tỉnh giấc mộng, cô nàng hét lên:

- Ôi James.

Hai tay cô ta ôm chặt lấy chân của James. Anh chàng cúi người xuống dìu cô

ta đứng lên.

- Cô có việc gì không? Có trúng đâu không?

- Không? – Cô nàng đáp lại rồi oà khóc.

- Này, Honey. Chúng ta không còn nhiều thì giờ. Nghe đây. Tên Nc đã chết.

Chúng ta phải thoát khỏi đây nhanh lên.

Mặt mũi tèm lem đầy bụi phân, cô nàng mỉm cười:

- Một bên đường hầm sẽ dẫn tới gara và phân xưởng cơ khí. Chúng

nó đuối

theo à?

Không phải lúc dài dòng cắt nghĩa, James nắm vội tay cô ta rồi
hỏi:

- Nào, theo tôi.

Mãi một lúc sau tới ngã ba, anh chàng chẳng biết phải theo hướng
nào.

Tiếng bước chân sầm sập phía sau càng lúc càng rõ. Kéo cô nàng
sát lại

gần, anh chàng nói nhanh:

- Tình hình rất căng thẳng. Bọn chúng sắp tới đây. Trước khi thoát,
phải

hạ chúng thôi.

- Vâng, tùy anh.

Chả phải anh chàng có máu lạnh nhưng tình thế thật cấp bách. Mình
không hạ

chúng, để gì bọn này cho mình thoát khỏi đây. Bọn chúng là một lũ
găng tơ.

Strangsway, Trueblood và cả Quarrel từng chết bi thảm trong tay
chúng. Vài

giờ trước đây, nếu số phận không mỉm cười, chắc anh chàng chỉ
còn là cái

xác. Hay làm mồi cho con thủy quái.

Rút khẩu súng ra khỏi lưng quần, anh chàng xoay ổ đạn. Vẫn còn
tốt chán,

thừa sức bước vào cuộc chạm trán quyết liệt.

Tiếng động càng lúc càng gần. Hình như có ba tên. Vừa chạy,

chúng vừa cãi

Nhau thật kích động. Có lẽ cái chết khủng khiếp của tên No làm chúng hoảng

sợ. Tiếng chân bước vọng lại với khoảng cách thật gần.

Rồi từng tên một bước vào tầm ngắm của anh chàng. Bàn tay phải của mỗi tên

lăm lăm một khẩu súng. Ba tên quay một vòng quan sát. Hàm răng trắng dã

hiện ra trong mấy cái miệng rộng toang hoác.

ĐOÀNG ... ĐOÀNG ...

Khẩu Smith & Wesson trên tay James nã vào đầu tên cuối cùng, bụng tên thứ

nhì.

Tên đầu tiên bắn trả.

ĐOÀNG ... ĐOÀNG ... ĐOÀNG ... ĐOÀNG ...

Trật lất. Mấy viên đạn lướt qua người anh chàng rồi bay dọc theo đường

hầm.

Nó ngoài sáng, mình trong tối, làm gì mà nói chuyện ăn thua.

ĐOÀNG ... ĐOÀNG ..

Ngón tay trở của James gạt tiếp cò súng ... Thật chính xác. Tên kia ôm

ngực ngay chỗ trái tim, lảo đảo vài bước rồi té nhào vào băng chuyên.

Tiếng va chạm vang vọng trong đường hầm. Tên trúng bụng nằm rên rỉ, lăn

lộn ... Đáng đời bọn giết người không gớm tay. Có lẽ chưa bao giờ chúng

nghĩ ngày tận số lại thâm thẳm thế này.

Bỏ cây súng vào lưng, anh chàng kéo Honey đứng lên.

- Nào, chúng ta đi.

Tiếng chân không của họ chạy sầm sập trên nền đá.

Không khí giờ đây thông thoáng hơn. Đột nhiên, anh chàng cảm thấy các cơ

co cứng. Một mối, James cố nén nỗi đau. Phải thoát nhanh ra phía bờ biển.

Một lúc sau, hai người chạy đến trước một cánh cửa gỗ nằm ngay vách của

đường hầm. Nó hơi hé ra. Chung quanh thật yên lặng. Không có một tiếng

động nào ở phía sau cánh cửa. Rút vội cây súng bên hông, anh chàng dùng

chân đá nó ra.

Không một bóng người. Bên dưới ánh đèn neon, chiếc xe bọc thép mang hình

dáng con rồng đang nằm đấy. Chẳng biết nó có đủ nhiên liệu không. Có nó

trong tay, hàng trăm tên lâu la cũng không ăn nhằm gì.

Bất chợt, từ phía bên ngoài, có tiếng ồn ào. James nắm tay cô gái rồi quay

đầu nhìn quanh. Không có ma nào núp ngoài trừ chiếc xe có thể băng qua đầm

lầy. Ngay lập tức, hai người nhào lên, đóng cửa xe lại. Ngồi chồm

hồm, họ

chờ đợi. Vội quá rồi quên. Mình chỉ còn ba vòng đạn. Hàng đồng vũ khí đang

nằm sát vách giờ làm sao lấy được. Thôi cứ tùy cơ ứng biến. James tự mình

ra lệnh.

Tiếng động càng lúc càng gần.

RẦM ...

Một tên đóng mạnh cửa.

- Sao mà biết bọn chúng bị bắn?

- Không phải là thằng chó chết đó thì là ai bây giờ?

- Joe, cầm lấy cây súng trường và vài trái lựu đạn nữa. Trong cái

hộp dưới

bàn.

Có tiếng gạt chốt an toàn vang lên.

- Theo tao, không phải tên người Anh hạ chúng đâu. Máy cái thằng

ngu đó

sụp bẫy của ngài No. Mà nè, con nhỏ da trắng ấy sáng nay tỉnh

chưa? Tụi

bây có thấy ả đâu không?

- Không, thưa sếp.

- Không.

- Hahaaaa ... Tao ngạc nhiên đấy. Cái thân thể mỹ miều lại bị của

kep.

Tiếc quá.

- Thôi chúng ta đi. Đi hàng ngang bên trong đường hầm. Gặp chúng

là bản

ngay vào chân. Ngài No còn muốn giỡn với thằng người Anh thêm chút nữa.

- Hahaaa ...

Rồi tiếng động càng lúc càng nhỏ dần. Đưa ta lên miệng ra dấu im lặng,

James đứng lên đi về phía cửa, lắng nghe. Tất cả đều vắng lặng. Chỉ có mùi

thức ăn bốc ra ngào ngạt từ dãy nhà tiền chế gần đây. Lẫn vào đó là tiếng

chó sủa văng vẳng. À, lũ chó săn khôn kiếp.

Gài cửa ngay lối ra đường hầm thật chặt, anh chàng trở lại đóng vũ khí

chất sát vách. Chọn thêm một khẩu Smith & Wesson và khẩu cạc bin

Remington, anh chàng mở ổ đạn xem kỹ. Quá tốt, đạn được đầy đủ. Bỏ chúng

lên xe bọc thép, James chạy tới mở bung cửa trước.

Ngay lập tức, anh chàng nhảy lên xe, ngồi sau vô lăng. Vừa mở công tắc,

anh chàng vừa bảo cô nàng:

- Honey, đóng cửa lại.

Vài phút sau, hai người trên chiếc xe bọc thép xuôi theo lối mòn.

- Có ai theo chúng ta không? Anh chàng phải hét thật to để át tiếng máy ồn

ào.

- Hình như có một tên vừa chạy ra khỏi dãy nhà tiền chế. Rồi thêm

một tên

nữa. Chúng la hét om sòm. Một tên chạy vào nhà xách ra khẩu súng trường

rồi nã đạn.

- Đóng khe hở lại đi. Nằm dài xuống sàn.

Đồng hồ tốc độ chỉ con số hai mươi. Rồi chiếc xe xuôi theo sườn núi, đồ

độc nhanh. Nó dẫn qua xóc lại khá mạnh. Anh chàng phải kèm chặt vô lăng.

- Honey, hé cái khe một chút xem chúng làm gì?

- Bây giờ chúng xúm lại với nhau. Không còn bắn nữa. Chúng thả bầy chó

đuổi theo chúng ta.

- Thế là đủ rồi. Đến đây ngồi bên cạnh tôi. Tựa đầu vào thành xe đi.

Nhả bớt ga, anh chàng nhìn Honey mỉm cười:

- Không sao đâu. Mọi việc ổn cả rồi. Khi chúng ta đến cái hồ, tôi sẽ hạ

một con. Thế là cả lũ xúm quanh giành nhau cái xác.

Mãi một lúc sau, chiếc xe đáp xuống hồ nước với tốc độ năm mươi dặm một

giờ. Để chiếc xe chạy không tải, James với lấy khẩu Remington. Lũ chó đang

nhảy ùm xuống nước, bơi theo. Để ngón tay lên cò, anh chàng hướng họng

súng ngay giữa đàn.

Đoàn ... Đoàn ... Đoàn ... Đoàn ... Đoàn ... Đoàn ...

Cả lũ kêu oảng oảng. Một con trúng đạn. Một con nữa. Rồi thêm hai con lẫn

quay. Máu nhuộm đỏ mặt nước. Ngay lập tức, một con chồm tới ngoạm cổ con

bị thương. Chúng tru tréo inh ỏi. Cả bọn vật nhau trên mặt nước đỏ ngầu.

Ngồi xuống, anh chàng tiếp tục tăng tốc về phía rừng đước ngay miệng sông.

- Tôi nghĩ giờ này cũng hơn 10 giờ. Đợi đến trời tối, chúng ta hãy lấy

chiếc xuồng. Nghỉ ngơi một chút ở bãi biển rồi chúng ta chuẩn bị cho

chuyến vượt đại dương. Dường như trăng đêm nay sáng hơn. Thời tiết trông

cũng ổn.

Giọng cô nàng thiết tha, thân mật.

- Tùy anh thôi. Ôi lạy Chúa. Người anh đầy thương tích. Mấy vết

đỏ trên bụng là gì vậy?

- Chừng nào có thời gian tôi sẽ kể. Mà này, chuyện gì xảy ra với cô

tôi qua? Làm sao cô thoát được mấy con cua khốn kiếp đó? Nghĩ tới cô, tôi cứ

lo sợ phập phồng cả đêm.

Đột nhiên, cô nàng cười to. Đôi mắt thâm quầng lộ lên vẻ hờn hờ.

- Thằng già đó cứ tưởng nó biết hết tất cả. Đồ ngu xuẩn.

Chà, hết như cô nàng đang phê bình một gã giáo viên dốt nát lại mang họ

“sĩ”.

Chửi xong, cô nàng nói tiếp:

- Làm sao nó rành mấy con cua đen hơn tôi được. Mấy con cua đâu có khoái

thịt người. Chúng thích nhất là cây cỏ và mấy con côn trùng nhỏ. Nếu có

lần nó giết chết một cô gái da đen theo cách này, chẳng qua cô ta sợ quá

vỡ tim. Hay há miệng ra để chúng chui vào. Trong bữa ăn tôi cố nhin, không

cãi lại. Chỉ e sơ xuất điều gì sẽ gây bất lợi cho anh.

- Tôi chứ tưởng cô bị phân thành trăm mảnh.

- Thật ra chả có chút hứng thú nào khi bị lột trần rồi bị trói vào mỏm đá.

Bọn thủ hạ lão già không dám làm trái lệnh. Chúng chỉ đứng xa, dòm ngó,

chọc ghẹo rồi bỏ đi.

Năm đấy, tôi chứ nghĩ về anh. Không biết anh thoát được nanh vuốt của tên

No như thế nào? Một lát sau, chúng bò ra hàng trăm con. Xún quanh, bò lổn

ngón lên mình tôi. Có con còn đưa cẳng lôi tóc tôi đi. Có con chọi cù léc

tôi. Tôi cứ nằm yên chịu trận, suy nghĩ về anh. Chắc chúng tưởng tôi là

cục đá. Đánh hơi mãi chẳng thấy gì, chúng đâm ra chán nản. Đến gần sáng,

chúng bò lại vào hang.

Một lát sau, tôi cạ dây vào một mép nhon. Vài phút sau, tôi nghe ngóng

chung quanh. Không có một bóng người ở đây. Cũng may, tôi tìm thấy bộ quần

áo này gần đó. Rồi cái băng chuyền hoạt động. Tôi tưởng là anh bị giết

trời. Lục lọi trong ga ra, tôi kiếm được cái tuộc nơ vít. Tôi định dùng nó

giết chết tên No, trả thù cho anh.

Khi tìm thấy cánh cửa sau của xưởng, tôi chạy một mạch vào đường hầm. Rồi

đụng trúng anh. Thế là chúng ta choảng nhau. Lúc ấy cái tuộc nơ vít còn

nằm trong túi. Nếu không, hẳn anh phải lãnh mấy cú.

Vòng tay qua cổ anh chàng, giọng cô nàng thì thầm:

- Bà vú luôn dạy tôi đánh như thế với mấy gã đàn ông khôn kiếp.

Anh chàng cười to:

- Thế ư? Tôi có phải là tên đàn ông khôn kiếp không?

Chẳng đáp lại, Honey nhìn không chớp vào ánh mắt đa tình trên gương mặt

điên trai. Đôi môi hé mở, mời gọi ...

Bất chợt, chiếc xe dần xóc dữ dội. Nó bắt đầu lao vào khu rừng được đầu

tiên trong cánh đầm lầy ngay cửa sông.

Chương kết

KẸ NÔ LỆ CỦA THỜI GIAN

Ông dám chắc như thế à? - Đôi mắt của lão quyền Thống đốc lác liêu, vẻ phần nộ.

Chuyện động trời thế kia lại diễn ra ngay trước lỗ mũi của lão ta? Trên

đất nước có chủ quyền như Jamaica? Lẽ nào... Rồi còn Bộ Thuộc địa nữa? Lão

đã nhận được cái phong thư màu xanh, thật to với dòng chữ ngoài bìa: THU

CÁ NHÂN. TUYỆT MẬT.

Lạy Chúa. Chỉ nhìn hàng chữ to ở đầu trang không cũng đã rớt tóc gáy: Ngài

Bộ trưởng đã lệnh cho tôi gọi đến ông mỗi quan tâm, lo lắng của ông ta ...

- Vâng, thưa ngài. Hoàn toàn chính xác - Giọng James thản nhiên.

Bỗng anh chàng nhớ lại lần gặp gỡ trước đây. Nhìn cái bản mặt của lão là

anh chàng muốn vắng tục. Đồ chết tiệt quan liêu cửa quyền. Ăn lương Nhà

nước mà chỉ có ngồi không chỉ tay năm ngón. Láo thật. Chưa nói đến chuyện

dư hơi quá rồi tưởng tượng bao nhiêu chuyện bậy bạ. Đào nhiệm vì tình.

Cuối cùng chuyện đã rõ mười mười. Giờ đã rõ: Xác của Strangsway và

Trueblood đang nằm dưới đáy hồ Mona. Thế là chả thằng nào còn dư sức cãi

chày, cãi cối nữa. Quá vô lý. Hy sinh vì công vụ lại bị mang tiếng xấu.

Nếu không dẫn được, chắc anh chàng móc ngay một đám vào mặt lão.

Bản mặt lão giờ ỉu xiu:

- Này, ông James. Chúng ta không nên để báo chí làm rùm beng vụ này. Thế

nhé. Ông thông cảm giùm tôi. Càng to chuyện, càng ê mặt. Rồi tôi sẽ gửi

ngay báo cáo về cho ngài Bộ trưởng. Tất nhiên trên lời kể của ông ...

Viên Trung tướng Tư lệnh trưởng tại quần đảo Caribê ngắt lời ông ta:

- Xin lỗi ngài. Chúng ta thừa biết ngài đặc sứ James Bond đây chỉ thừa

hành mệnh lệnh của Cục Phản gián. Tôi có ý kiến thế này. Chúng ta phải mở

cuộc càn quét Crab Key. Không cần chờ mệnh lệnh của London. Nó nằm trong

khu vực quản lý của chúng ta. Tối nay, tôi sẽ điều một trung đội đổ bộ lên

đó.

Chiếc tàu H.M.S Narvik vừa cập cảng hôm qua. Chương trình hành

động phải

tiến hành trong vòng bốn mươi tám giờ tới... Đánh trận không cần thiết

phải lễ tiết rườm rà - Về mặt hấn châm biếm thấy rõ.

Còn lão già sượng sùng thấy rõ.

Tay cảnh sát trưởng cau có:

- Tôi cũng đồng ý với ngài Tư lệnh trưởng.

Không đồng ý sao được. Nếu không kết thúc sớm vụ này, hấn chỉ còn nước từ

chức.

- Vâng. Tôi sẽ cho đám cảnh sát lùng sục khắp Jamaica tìm chc bằng được

bọn đồng đảng. Ngày mai, tôi cho người xuống hồ Mona mò lấy xác của họ. Sự

việc rất khẩn cấp. Không thể chờ lệnh của London. Quyền hạn của chúng ta ở

đâu? Sao hơi một chút phải xin lệnh trung ương? Theo lời ngài đặc sứ James

Bond, bọn này là một lũ găng tơ, giết người không gớm tay. Đầu đảng đã

chết. Giờ đến lượt bọn tay chân. Không để sót một tên.

Rồi căn phòng chìm trong vẻ im lặng. Làn không khí khá dịu mát. Ánh sáng

xuyên qua những cánh cửa sổ dài, to phản chiếu lên trần nhà.

Đột nhiên, James như người mộng du. Tâm hồn anh chàng đang phiêu diêu trở

lại đảo Crab Key. Làn gió nóng rát như vắt nước da thịt, mùi phân

chìm

tanh ói. Chắc giờ này bọn chúng tìm được xác của tên No. Chúng có cử hành

tang lễ linh đình, trọng thể? Hay là mặc tên nào tên nấy đông mắt? Còn

linh hồn của tên No nữa, giờ nó đang ở đâu? Chìm sâu dưới hoả ngục? Hẳn là

như thế. Chẳng biết giấc mộng hoang tưởng có theo nó cùng xuống đây?

Rồi hình ảnh của Quarrel đang lướt qua mặt của anh chàng. Thậ tội nghiệp.

Có lẽ chẳng bao giờ anh chàng quên được gã thanh niên cao to, hồn nhiên,

trung thành tuyệt đối. Dù vô cùng sợ hãi quyền uy của tên No, nhưng

Quarrel đặt hết niềm tin vào James. Nhìn thân hình cháy xém, cái chết tức

tươi làm James cảm thấy hổ thẹn. Chẳng lẽ đó là số phận?

Vâng, có cuộc chiến nào mà không mất mát, hy sinh? James còn nợ gã một ân

tình. Cầu Chúa dẫn dắt linh hồn gã đến cõi vĩnh hằng.

Rồi giọng của lão quyền Thống đốc làm anh chàng tỉnh mộng. Cái lão già

chết tiệt!

- Ông nghĩ sao, ông Trưởng ban Bộ phận Thuộc địa:

Tầng hắng mấy cái, Pleydell-Smith bắt đầu lên tiếng:

- Rồi khỏi đây được quả là điều mâu nhiệm. Theo tôi chúng ta nên

bày tỏ
tâm lòng biết ơn đối với ngài đặc sứ James Bond và Cục Phản
gián. Ngài ấy
đã làm xong ba phần tư công việc. Phần còn lại thuộc về trách
nhiệm của
chúng ta.
Rùng mình mấy lượt, lão già chết tiệt cảm thấy run sợ. Chúa ơi,
làm sao
tin được mấy tay phản gián. Còn lão Miệng, Cục trưởng nữa, có
hàng kho vũ
khí Whitehall. Lão ấy à, không được đụng tới. Lão có cả khối dây
mơ rề má
trong chính quyền London. Sờ vào chỉ có thiệt thân. Ôi vận xui
đang đổ ập
xuống đầu mình.
Khi gọi chiếc Navik đi là tin tức lộ ra. Rồi mấy tờ báo nhâr
chuyện thổi
phồng lên. Tên mình xuất hiện ngay trên hàng tit lớn đầu trang:
VIÊN QUYỀN
THỐNG ĐỐC HÀNH ĐỘNG KHẨN CẤP ... HÒN ĐẢO CR.
KEY CÓ DÍNH LÍU ... HẢI QUÂN
ĐANG TÚC TRỰC Ở ĐÂY ...
Vâng, không còn cách nào khác. Năm người ngồi đây đã có ba
thằng về phe
của nó. Ôi, lạy Chúa. Muốn yên thân cũng chẳng được. Đành phải
vậy thôi.
Vỗ bàn tay nhẹ nhẹ lên mặt bàn, lão miễn cưỡng đầu hàng.

- Thừa quý ngài, tôi chấp nhận ý kiến của đa số. Ông Trưởng ban Phụ trách

Thuộc địa sớm liên lạc với Chỉ huy trưởng trên tàu Navik. Ông giải thích

cho ông ta rõ tình hình. Còn ngài Tư lệnh trưởng hẳn biết phải làm gì rồi.

Vừa nói xong, lão ta đứng dậy, nghiêng đầu về phía James.

- Tôi xin Chân Thành Cảm Kích sự đóng góp quý báu của ngài ngài James

Bond à. Ngay trong báo cáo gửi về cho ngài Bộ trưởng tôi sẽ ghi công đầu

cho ngài đây.

Láo thật. Nhìn điệu bộ đầy kịch tính của lão, James muốn nôn. Nếu anh

chàng phơi xương trắng ngoài Crab Key, chắc lão sẽ đổi chữ Chân Thành Cảm

Kích thành bốn chữ Thành Kính Phân Ưu ...

Ánh mặt trời đang quét ngang qua hàng sỏi trứng trên lối đi. Nóng bức, oi

ả. Ngồi bên trong chiếc Hillman Minx mà y như trong phòng tắm hơi. Người

James ướt đầm mồ hôi. Hai bàn tay của anh nhúc nhút khi chạm vào vô lăng.

Nghiêng mình qua cửa sổ, Pley-Smith nhìn anh chàng:

- Tôi có thể giúp gì nào? Ông thấy cần thiết phải trở về Beau Desert? Đám

bác sĩ muốn ông nằm viện một tuần

- Cám ơn lòng tốt của anh. Tôi phải về đây xem qua cô gái. Thec anh, cô ta

có thể làm việc cho Viện Nghiên cứu của Jamaica không? Dù không có bằng

cấp, nhưng cô nàng biết rất nhiều thứ. Vâng, nhiều thứ không có trong sách

vở. Nếu như họ chịu nhận cô gái thì quá tốt. Tôi sẽ đưa cô ta đi New York

làm phẫu thuật. Khi trở về, khoảng hai tuần sau, cô ta có thể bắt tay vào

công việc.

Bất chợt, gương mặt của anh chàng đỏ bừng.

- Cô ấy được đấy chứ. Tôi có lời này, không biết ý của anh ra sao? Nếu anh

và bà xã có thể trông nom giùm cô ta...

Pleydell-Smith mỉm cười. Mấy tay điệp viên, cha nào mà chả đa tình. Em út

cứ bám theo như đĩa đói. Lạ thật.

- Không thành vấn đề. Tôi rất sẵn lòng. Còn Betty nhà tôi ấy à, có ta rất

khoái công việc trông nom. Còn gì nữa không? Hẹn gặp lại ông vào cuối

tuần. Mà này, ông có thể ghé chơi nhà tôi một hai hôm trước khi đi New

York không? Rất mong gặp lại cả hai người.

- Cám ơn rất nhiều. Tạm biệt.

Gạt cần số, anh chàng rồ ga. Chiếc xe xuôi theo đại lộ nóng bỏng như cái

lò thiêu...

Đêm vượt biển chừng như chả có sự cố gì. Không tên nào dám đuổi theo.

Honey cầm chèo suốt đêm. Còn anh lặn ra ngủ như chết. Rồi cơ sòng bạc đầu

đánh thức anh chàng dậy. Mỗi khi đến Beau Desert, cô nàng phải gồng mình

dù anh chàng qua bãi cỏ vào trong nhà. Đầu óc cứ nặng trĩu, hai chân lảo

đảo, James phải bám chặt vào cô ta. Tỉnh bơ, Honey dùng kéo cắt cái quần

trên người James thành mảnh vụn rồi đưa anh chàng vào nhà tắm.

Như người bị thôi miên, anh chàng cứ mặc cô ta muốn làm gì thì làm. Cô

nàng chả thốt lên tiếng nào khi thấy thân thể đầy thương tích, sưng vù của

anh chàng.

Sau cái màn tắm gội, chà xát như muốn lột da, cô nàng dùng cái chần bông

to lau người anh ta thật khô. Chưa hết, khi cô nàng đổ nguyên cái chai

thuốc sát trùng lên người, mắt anh chàng như thấy hàng vạn ông sao. Cấn

răng chịu đựng, anh chàng rên khe khẽ. Cô nàng lên giọng đàn chị.

- Nào, James ngoan. Ráng chút xíu đi. Không sao đâu.

Mãi đến khi trời sáng, James mới lái chiếc xe đến phòng cấp cứu của bệnh

viện. Rồi gã Pleydell-Smith xuất hiện. Sau cái màn xúc thuốc, băng bó,

tiêm ngừa, tay bác sĩ da đen phê vào phiếu chuẩn đoán: phỏng và giập xương

diện rộng. Hắn còn dặn anh chàng ngày mai đến tái khám.

Nhún vai phớt lờ, James theo chân Pleydell-Smith về dinh Thống đốc hợp

cùng với quan chức đầu não của Jamaica. Rồi thông qua tay Trưởng ban phụ

trách vấn đề thuộc địa, anh chàng có vài dòng ngắn ngủi gởi cho ông

M: RẤT TIẾC PHẢI XIN THÊM THỜI GIAN NGHỈ BỆNH
BÁO CÁO XÉT NGHIỆM SẼ

NHANH CHÓNG GỬI VỀ - THỨ SÚNG SMITH & WESS
CHẲNG AN THUA GÌ VỚI CÁI MÁY

PHUN LỬA.

Giờ chiếc xe đang lướt qua cửa tay áo trên con đường hướng về bờ biển phía

Bắc. Anh chàng chợt ân hận về câu chế nhạo rẻ tiền. Ông M đâu có thích ba

cái chuyện đùa dai này. Anh chàng chỉ mong ông ta hiểu đó là phút nông nổi

của tuổi trẻ. Chút háo thắng, kiêu hãnh. Trong bản báo cáo chi tiết, chắc

anh chàng phải viết vài dòng xin lỗi.

Chà, phòng ngủ của anh chàng sao ấm cúng dễ sợ. Một đĩa bánh sandwich với

bình cà phê còn nóng hổi nằm sẵn trên bàn cạnh giường. Còn một mảnh giấy

nữa chứ. Cô nàng viết nguệch ngoạc bằng bút chì:

Tối nay, em sẽ đến với anh. Lúc 7 giờ. Em phải về chăm sóc mấy con thú.

Anh còn nhớ gì không? Một lời hứa làm kẻ nô lệ thời gian. Không được xù

nghe! - Honey.

Khi anh chàng vừa hớp xong ngụm cuối cùng của ly rượu thứ ba ngoài bãi cỏ,

cô nàng hiện ra trong bóng tối. Chà, cô ta xinh đáo để.

Bước tới nắm tay cô nàng, đôi môi James hé mở, ánh mắt tình tứ.

- Honey, cô thật tuyệt. Thu xếp công việc xong, chúng ta đi New York làm

phẫu thuật.

- Đừng nói ba cái chuyện nghiêm túc vào đêm nay. Em không muốn nghe. Đêm

nay là đêm của tình yêu. Anh nhớ mình hứa gì không?

- Vâng.

Đôi môi của Honey khao khát, mọng ướm vẻ gợi tình. Rất tự nhiên, không

chút e ngại như những tiểu thư khuê các muốn chồng mà cứ ấp a, ấp úng. Bờ

ngực săn chắc của cô nàng nhấp nhô, nhấp nhô. Cặp mắt mở to ánh
vẻ hoan

lạc.

- Vâng ... vâng ... vâng. Anh không thể vừa ăn vừa nói chuyện tình
yêu với

em.

- Ngày mai anh đến Kingston rồi. Tha hồ mà ăn. Đêm nay, mình nói
chuyện

tình yêu.

Rồi đôi mắt anh chàng bừng sáng lên. Nâng bàn tay của Honey,
James mân mê

phần thịt nhô lên của gò Vê nữ. Chừng như không cưỡng nổi gương
mặt điển

traí đầy nam tính, Honey vội áp môi vào đấy. Thời gian như ngừng
trôi...

Ngọn gió cứ vờn nhẹ nhẹ...

Bước lùi ra, vẻ mặt tỉnh bơ, Honey đưa tay lên mấy hàng nút trên
chiếc áo

rồi cởi ...

Với tay đỡ anh chàng đứng lên, tay Honey thoăn thắt tháo rời số
quần áo

trên người James. Dưới ánh trăng, đồng quần áo càng lúc càng nhô
cao ...

Không một tiếng động, hai người cùng bước vào chiếc giường có
túi ngủ mở

sẵn. Buông tay anh chàng ra, Honey chui vào trước.

- Em mới mua sáng nay đây. Loại dùng cho hai người. Anh còn nhớ

lời hứa

không? Kẻ nô lệ thời gian?

- Nhưng mà ...

- Không nhưng nhị gì hết. Nói được thì phải làm được.

Khẽ nhún vai, James thở dài, thật dài, theo đúng nghĩa mà chỉ anh chàng

mới biết.

Hết